

Biệt Thự Ma Ám

Contents

Biệt Thự Ma Ám	2
1. Chương 0: Giới Thiệu Nhân Vật Và Đón Chào Thành Viên Mới	2
2. Chương 1: Đầm Lầy	4
3. Chương 2: Mộng Đêm	6
4. Chương 3: Cứu Người	9
5. Chương 4: Chuyện Cái Vong Lâu Đời	11
6. Chương 5: Mọi Chuyện Đã Bắt Đầu	13
7. Chương 6: Quá Khứ Của Loan	15
8. Chương 7: Chuẩn Bị Cho Thử Thách Đầu Tiên	17
9. Chương 8: Cửa Thứ 2	19
10. Chương 9: Căn Phòng Tiếp Theo	20
11. Chương 10: Cá Mập...	21
12. Chương 11: Đầm Lầy	22
13. Chương 12: Lớp Học Của Sự Chết Chóc	25
14. Chương 13: Thoát Khỏi Đó Ngay	26
15. Chương 14: Ái Cuối Cùng?	28
16. Chương 15: Giấc Mơ Kỳ Lạ, Mọi Chuyện Dần Hé Mở	30
17. Chương 16: Chia Rẻ Nội Bộ	33
18. Chương 17	36
19. Chương 18: Em Sẽ Tìm Ra Chị	40
20. Chương 19: Tất Cả Là Mục Tiêu	42
21. Chương 20	45
22. Chương 21: Buổi Sinh Nhật Của Kẻ Sát Nhân	48
23. Chương 22: Ngày Lễ Va-lin-tai (:>)	51
24. Chương 23: Bảo À Chúng Ta Là Người Một Nhà	54
25. Chương 24	58
26. Chương 25: Mục Đích Của Cậu Là Gì?!	61
27. Chương 26	66
28. Chương 27: Minh Cướp Dâu?? - Loan Bị Bắt Cóc	69
29. Chương 28: Bí Mật Bị Hé Lộ	72
30. Chương 29: Em Tìm Ra Chị Rồi	78
31. Chương 30: Sự Sống!!	80
32. Chương 31: Mẹ Của Tôi Là Ai?	84
33. Chương 32: Sự Thật Là Gì?!	88
34. Chương 33	90
35. Chương 34: Vĩnh Biệt Mày... Loan	93
36. Chương 35: Hạnh Phúc Cuối Cùng (hết)	98
37. Chương 36: Ngoại Truyện 1: Thường Nhật 1	103

Biệt Thự Ma Ám

Giới thiệu

Dưới một khe vực sâu có một chàng trai đang chồm người nắm lấy chiếc nôi có một em bé và tay kia

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/biet-thu-ma-am>

1. Chương 0: Giới Thiệu Nhân Vật Và Đón Chào Thành Viên Mới

Hai cha con xuống xe, đứng trước căn biệt thự to lớn giữa làng

-Một năm rồi, không biết chị ấy còn giận con không??- Người con nói

-Không có đâu con, chị con hiền lắm nên đừng lo và lại con sẽ ở lại đây đến khi tốt nghiệp mà đến lúc đo tá lối cũng được- Người cha vỗ vai nói

Hai cha con xách vali vào nhà

Giới thiệu đôi chút về nhân vật (Lưu ý tên của Việt Nam)

-Loan: một cô gái vốn dĩ rất vui tính nhưng kể từ khi mẹ mất, cô trầm tính hẳn. Sau một tai nạn không may hồi nhỏ, lúc đó cô sắp chết nhưng thật kì diệu cô đã sống sót. Sau lần đó, cô có khả năng nhìn thấy các vong linh và còn có trí thông minh khác người- Vẫn còn nhiều tính cách chưa được khám phá

-Ngọc: Bạn thân của Loan, cũng rất vui tính, rụt rè, hay khóc, trẻ con và đặc biệt sợ MA

-Minh: người yêu của Ngọc vì vậy nên tạo thành ra một nhóm bạn ba người, tính tình gan dạ nhưng rất dịu dàng với con gái. Không sợ ma nhưng vì chơi với Loan và Ngọc nên cũng hơi bị nhiễm một tí

Trong lớp, mọi người đang nháo nhào nói chuyện với nhau. Đây là một đại học to tiếng trong nước và cái lớp nhiều chuyện này là lớp duy nhất trong trường đạt ngành thám tử. Họ vẫn đang nói chuyện vui vẻ với nhau thì một người con gái từ bên ngoài chạy vào hô lớn

-Cả lớp im lặng- Người đó hô to, không gian im ắng hẳn- Hôm nay lớp chúng ta có biến, có một học sinh mới sẽ chuyển vào đây đó

-What!!!!- Mọi người ngạc nhiên há mồm

-Cái lớp này... mà cũng có người chuyển vào à

-Ngộ ghê

-Bất ngờ thiệt

-Chắc cũng xinh trai, đẹp gái như lớp ta thôi- Một người hất tóc nói đùa

-Không biết cậu ấy như thế nào nhỉ

-Là nam hay nữ vậy Hoa

(Hoa: Mang biệt danh là nữ hoàng bà tám, không có chuyện gì trong trường mà Hoa không biết cả. Nhà giàu nhất thành phố. Vui tính cực nhưng chỉ là hơi nhiều chuyện chút) Hoa về chỗ ngồi. Thế là mọi người trong lớp có vấn đề để bàn luận. Họ nói được một lúc thì thầy giáo bước vào. Thầy vào với gương mặt bình thường. Ngồi xuống bàn? Thầy dỡ tài liệu ra. Cả lớp thấy vậy nhíu mày nhìn thầy ấy rồi lại nhìn ra cửa ra vào của lớp rồi lại nhìn thầy và nhìn ra cửa. Thấy lớp như vậy thầy ngược lên hỏi

-Lớp ta hôm nay bị gì vậy?? Uống lộn thuốc à

Nghe vậy lớp nhíu mày mà nói lại

-Thầy mới uống lộn thuốc đấy

Nghe vậy thầy ấy đơ mặt rồi lại cười khì

-Aha, đùa vậy thôi, cái lớp này...

-Hehe

-Em vào đi

Một người con trai khôi ngô tuấn tú bước vào. Cao to dáng chuẩn nhưng da lại trắng lạ thường. Người đó cúi chào lớp

-Chào mọi người, mong giúp đỡ ạ

-Em ấy là người Việt Nam nhưng lại sinh sống ở Nhật từ nhỏ. Các em phải nhớ giúp bạn đấy. À... chỗ Loan còn trống, hay em lại đó ngồi đi. Bảo- Hoàng Nhật Bảo nhé

Bảo đi xuống chỗ Loan ngồi. Anh cảm nhận được không khí lạnh lùng đang bao quanh. Sau khi ổn định chỗ ngồi, thầy ấy bắt đầu dạy. Buổi học đó chẳng có gì là nổi bật cả. Lúc về, thấy Bảo đi một mình Minh liền đi lại khoác vai

-Ê Bảo, đi với tụi này không

Không chờ Bảo trả lời, Minh với khuôn mặt vui vẻ dắt Bảo lại

-Nào làm quen với bạn mới- Minh nói

-À, chào cậu, mình tên là Ngọc

Bảo gật đầu rồi nhìn qua Loan

-Loan

“Sao ạnh lòng vậy???” Thế là cả bốn người dắt nhau ra công viên chơi. Ngọc đi với Loan cứ chỉ đông chỉ tây, lâu lâu mới thấy Loan mở miệng cười. Còn anh và Minh thì đi chung

-Ngọc là bạn gái cậu à

-Đúng rồi

-Đẹp đôi nhỉ

-Cảm ơn

Đột nhiên Ngọc nhột miệng hỏi

-Mà Bảo ơi, nếu cậu nói cậu mới chuyển đến đây hồi sáng thì nhà cậu ở đâu??

-À... căn biệt thự trên đồi

Nghe đến đây, cả ba cặp mắt đều hướng về Bảo

-Sao vậy??

-Sao lại không thuê trọ hay nhà gì đó mà lại vào đó ở- Loan hỏi

-Đó là nhà chị mình mà, không sao đâu

Tuy vậy như ánh mắt của Loan vẫn cứ sao sao í, cô cảm thấy sắp có chuyện không hay xảy ra rồi. Cả bọn tản ra về, khi tách nhau ra, Loan nói với Bảo một câu

-Hãy cẩn thận, nó không đơn giản đâu

Sau đó cả bọn tách nhau ra về

Nếu muốn biết đêm nay Bảo sẽ xảy ra chuyện gì thì chờ xem chap sau nhé ^^

2. Chương 1: Đầm Lầy

Hai người cố cử động nhưng hình như không thể. Ngược lại cơ thể họ ngày càng lún xuống

-Là... là đầm lầy sao??

Trong tay Bảo vẫn còn vịn Loan

-Vẫn ngoan cố ư!?! Thả Loan ra người sẽ được lên bờ. Sau khu rừng này chính là lối thoát

-Đừng lừa em. Em sẽ không để chị dụ đâu

-Ahaha coi kìa, em trai chị đã bắt đầu xem tính mạng người khác rồi à

Hộc!! Loan nôn hết nước trong bụng ra ngoài, hơi thở bắt đầu đều lại

-Loan!!

-Đây là... đầm lầy sao??

-Chúng ta đã qua nơi khác rồi

-Hình như ta ngày càng lún xuống- Loan trở nên khẩn trương hơn hẳn

Rầm!! Rầm!! Có gì đó ở đằng sau họ. Một con voi lớn, nó đang đi ngang qua. Ngắm tọa độ Loan nhanh tay chụp lấy đuôi nó rồi nắm lấy tay Bảo để kéo lên

-Cố lên

-Loan!?! Cậu ổn không

-Mình ổn

Họ đã lên được bờ, cơ thể nhót nhát một cách kinh khủng

-Bay mùi sinh quá- Loan đưa khuôn mặt không hài lòng

-Đến cả kiến còn không dám đến gần

Bảo nói và nhìn xuống đàn kiến đang đi ngang qua. Chúng thà đi đường cong còn hơn là đi đường thẳng và đi ngang qua nơi anh đang đặt móng xuống

-Vậy bây giờ... ta nên đi đâu đây?? Cái nơi như thế này thì lối ra là gì chứ!?!

Loan đảo mắt dọc ngang tứ hướng. Cô có cảm giác như mình đang bị theo dõi. Một linh hồn?? Không!! Là một cơ thể sống. Rồi tiếp theo cô lại nghe tiếng bước chân. Một cách nhẹ nhàng chậm rãi. Đang hướng về phía này

-Bảo!!

-Hả!?! Cậu gọi mình??

-Nhanh, chạy

-Cái gì??

-Ta phải chạy không được nán lại đây

Rồi Loan chạy sau đó là Bảo đằng sau

-Nó đang đuổi theo, một tốc độ rất nhanh

Họ chạy sâu vào khu rừng. Nó thoáng rộng, những tán cây nằm tít trên cao rất thuận lợi cho việc đi lại. Từ trong không khí một con sư tử xuất hiện nhưng nó không phải sư tử bình thường mà là sư tử răng kiếm. Theo như cô biết loài này đã bị tuyệt chủng cách đây rất lâu

-Sao cậu cảm nhận được

-Mình không biết. Nhưng vấn đề ta lo hiện giờ không phải nó mà là ta phải nhanh chân lên

Nhưng không như Loan nghĩ, một con rắn khổng lồ đang trườn đến phía hai người. Ánh mắt sắc lên cái nhìn máu lạnh. Có lẽ nó cũng xem hai người là một con mồi ngon

-Bảo, mình hô đến 3 là nhảy

Tuy không biết Loan định làm gì nhưng anh đặt niềm tin mình nơi cậu ấy. Những gì cậu ấy làm chắc chắn đã có tính toán kĩ càng. Anh gật đầu chắc nịch

-1_2_3

Hai người nhảy bổ sang hai bên, lúc đó con sư tử nhảy vồ lên, con rắn khổng lồ đó trườn đến hai người nhưng hai người đã nhảy đi thế là hai chúng nó đụng chạm nhau mồm đầu mồm. Rắn chú này ghim vào người chú kia. Con sư tử tức giận vì không có được mồi mình muốn nên cứ gầm gừ mãi. Phần con rắn cũng không ngoại lệ, âm thanh của nó rất êm tai như tiếng ai huýt sao. Nhưng bây giờ hai họ không nên gieo thiện cảm cho cái thứ âm thanh thần chết đó bây giờ

Vật lộn một hồi chúng mệt mỏi nằm xuống làm rung động cả vùng đất

-Á!! Bảo ơi!!

Loan hét lớn, hình như cô đã bị bọn chúng đè lên. Mất một khoảng thời gian để Bảo qua đó, anh không dám bước lên chúng vì anh vẫn chưa dám chắc rằng chúng đã chết. Loan bị con rắn đè lên, nó còn sống, anh dám chắc như vậy. Số cát bụi trước mũi nó theo hơi thở nó mà biến mất tạo một lỗ rõ rệt

-Giúp mình

Bảo nắm lấy tay Loan kéo mạnh. Chân dường như đã bị trật, cô đau đớn la lên

-Không được, mình không thể chịu nổi

-Cố lên, còn một chút nữa thôi

Thêm được một chút, cuối cùng chân Loan đã được kéo ra ngoài. Nó bị bông gân nặng, Bảo phải đỡ may ra mới đứng dậy được. Lần này cả hai đều cảm nhận được, có rất nhiều con vật khác đang ở quanh đây. Nhưng có lẽ vì nó sợ gì đó nên không dám đi lại. Chúng đứng có khoảng cách tại một chỗ

-Hình như...

Khịt khịt!! Con rắn đã tỉnh dậy và con sư tử đã chết. Nó thè thụt lưỡi mình báo hiệu cho sự nguy hiểm của hai người. Những con vật khác cứ thế lùi xa hơn. Có lẽ vậy, con rắn này là chúa tể của khu rừng

-Cậu chạy đi, Bảo à chạy đi

Loan một càng hét to hơn

-Cậu đang nghĩ gì vậy

-Cái đằm lầy... nó là lối ra duy nhất. Hãy thử đi và qua ải khác

-Cậu nghĩ mình có thể để cậu ở lại đây sao??

-Xin lỗi... mình không muốn trở thành gánh nặng cho cậu. Làm ơn, đi đi

Loan đã khóc. Không, anh không muốn tiếp tục thấy nó. Bất đắc dĩ anh phải rời đi. Anh chạy thật nhanh đến đầm lầy

Loan đi khắp khiên về phía ngược lại với hướng Bảo chạy. Cuối xuống giật mạnh cái răng của con sư tử

-Xin lỗi mày

Con rắn chồm tới tấn công. Loan thừa thế nhảy vọt lên đầu nó. Cô dùng cái răng lúc nãy đập mạnh vào đầu nó vài phát. Nó thét lên đau đớn vang cả khu rừng những thú hoang kia nghe vậy lùi thêm mười bước. Loan vẫn tiếp tục công việc của mình, đâm và đâm đến khi nó gục xuống. Và chân cô lại tiếp tục bị kẹt. Một con sư tử có kích cỡ gần như con đang nằm đó bổ tới. Có lẽ vì muốn soán ngôi bá chủ sơn lâm. Biết chắc mình sẽ chết, cô nhắm mắt xuôi tan. Nhưng không... nó đã dừng lại

-Mình vẫn không thể để cậu một mình được

Bảo đã ở đó, tay cầm thanh cọc nhọn rút ra khỏi người con sư tử văng bầy ra đất. Anh lại tiếp tục lần nữa kéo Loan ra ngoài

-Ta cùng đi chứ!!?

-Có phải là lỗi ra

-Nếu không thì ta cùng nhau đi tìm. Ta đã đánh bại hai chúa rừng mà. Có gì mà không làm được chứ

Anh cười nhìn cô rồi đưa tay về trước. Cô hơi chần chừ nhưng rồi nắm lấy, để anh điều đi đến phía cái đầm lầy mà họ đã bước lên

3. Chương 2: Mộng Đêm

Bảo mới về đến nhà đã nghe mùi thức ăn bay khắp nơi. Anh vội vào bếp xem thử thì thấy ba mình đang hì hục

-Ba con hôm nay nấu ăn à

-Chờ giờ mày nghĩ xem ba mày không nấu thì ai nấu đây??

Người ba dọn ra hết lên bàn

-Ahi, ba con giỏi quá, hơn cả mẹ... con... xin lỗi

Không gian im ắng hẳn. Chợt ba anh lên tiếng phá tan bầu không khí

-Thôi ăn cơm, nhắc lại chuyện cũ làm gì

Hai người ngồi lại ăn với nhau, nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Sau khi ăn xong

-Lên phòng học bài, cứ để cho ba mày xếp cho

Nghe vậy Bảo dạ dạ rồi lên phòng. Nhưng anh chả học bài mà thẳng cẳng ngủ luôn. Nhưng đến 2-3h sáng thì anh bất ngờ bật dậy. Cô ngủ lại mà không được. Anh nghĩ chắc là do lạ chỗ. Nghĩ là ba mình cũng vậy nên anh đi sang. Anh bước chậm rãi không gây tiếng động. Vào phòng mở cửa ra thì thấy ông đã say giấc. Anh liền nhẹ nhàng đóng cửa và về phòng. Nhưng khi cánh cửa mới khép lại thì vang vang bên tai anh giọng nói ai đó

-Mày còn dám đến đây à???

Tiếng nói đó không bình thường, vừa lên tiếng đã khiến Bảo lạnh sống lưng. Anh giật mình quay lại rồi sau đó lại nghĩ là mình đang mơ. Gạt qua, anh về phòng. Về đến, anh thấy cửa phòng mình mở toan. Anh liền chạy nhanh lại

-Mình... mình đã khóa rồi mà

Anh mở cửa bước vào thì thấy tử quần áo và cửa sổ mở toan, trong nhà bệ sinh thì nghe như có ai đang xối nước. Anh chậm rãi bước lại để xem tên trộm nào mà lại làm gì trong nhà vệ sinh. Đem cửa, anh thò đầu mình vào nhìn. Kì lạ, chẳng có động tĩnh gì cả, không gian bỗng nhiên yên ắng đến lạ thường. Không suy nghĩ nữa, anh xoay người quay lại hướng giường của mình nhưng lại thấy có cái gì đó ở ngay gầm cửa sổ

-Ai vậy??

Anh lên tiếng, nó liền ra khỏi cửa sổ biến mất tăm. Bảo chạy lại nhìn một chút rồi đóng cửa sổ lại. Lên giường nhắm mắt ngủ ngay lập tức. Anh bật nhạc lên để hiu hiu dễ ngủ nhưng khi mắt anh gần chạm xuống thì anh thấy có cái bóng đứng gần cửa ra vào phòng anh. Anh không bận tâm đưa mắt chỗ khác nhưng không được và cả thân thể anh cũng vậy, anh dường như không tự chủ được mình nữa. Mắt anh vẫn cứ hướng về nó. Rồi bỗng nhiên nó biến mất, rồi xuất hiện ngay trước mặt anh. Miệng nó há to hết mức nhưng không nhìn thấy răng. Hai hốc mắt nó trống rỗng bà đặc biệt người nó ước sùng đóng cả rêu trên người. Phù... anh giật mình tỉnh giấc

-Là giấc mơ sao???

Anh ôm đầu thì lại nhìn thấy có một chút màu xanh rêu trên ga giường trắng toát của anh

-Không... không phải mơ

Anh lắc đầu, vào chuẩn bị rồi xuống nhà. Anh lại thấy ba mình đang nấu ăn

-Con ba hôm nay tự động dậy nhỉ

-Bây giờ phải đi học rồi, không lẽ lại để ba lừa dậy như lừa heo

-Á haha, con được đấy. Thôi... ăn nhanh cho ba còn đến công ty

Bảo cầm cúi ăn... nhưng lại ngược đầu lên hỏi thêm một câu

-Ba à... hồi tối... ba ngủ có ngon không???

-Thằng ranh, biết lo lắng cho ba nó tòi à. Có, ngon lắm, ba ngủ một giấc tới sáng luôn í

Ăn xong, Bảo để cho ba mình dọn dẹp và đi học

Đang đi thì thấy Ngọc và Minh đang đứng trước nhà ai đó

-Chào buổi sáng hai cậu- Bảo nói

-Chào buổi sáng

-Các cậu đang đứng trước nhà ai vậy??

-Nhà Loan- Ngọc nói

Dứt câu, Loan từ trong nhà bước ra thì thấy Bảo. Cô nhìn anh một lúc rồi đưa tay lên chạm vào vai áo. Thì ra là có một chút rêu. Anh nhìn Loan mà chẳng biết là Loan đang làm gì. Đành phải đợi đến trường. Trên trường, Bảo ôn lại bài với gương mặt ngáy ngủ. Loan thấy vậy bên cạnh liền hỏi

-Tối qua đã xảy ra chuyện gì đúng không???

Bảo giật mình quay lại

-Sao... sao cậu biết

-Mặt cậu rất xanh xao, mặt ngáy ngủ nữa nên...

-Mình hiểu rồi đợi đến giờ ra chơi mình sẽ nói

Giờ ra chơi đến, cả bốn ra ghế ngồi. Ngọc và Minh thì nói chuyện riêng với nhau

-Cậu kể đi

Bảo kể lại chuyện tối đó, Loan ngẫm nghĩ lại một chút thì nói

-Có lẽ cậu đã bị bóng đè rồi đó

-Nhưng... người mình gặp lúc tối là ai??

Nói đến đây, Loan có chút nghẹn ngào. Cố bầy đầu nói

-Trước đây có một người phụ nữ đã tự rạch tay mình và ngâm mình vào bồn tắm. Đến khi phát hiện xác chị ấy thì nó đã đóng rêu rồi. Mọi người trong làng thấy vậy thì... đưa đi hỏa táng. Hài cốt vẫn còn trong đó, điều an toàn nhất cho cậu là không được động vào nó

Nói xong, Loan đứng dậy đi thẳng vào nhà vệ sinh không quay đầu lại. Minh và Ngọc đã nghe mọi chuyện, thấy Loan bỏ đi cô lo lắng chạy theo

-Cậu ở lại với Bảo nha

Ngọc chạy đi

-Cậu ấy... sao vậy???

-Người mà cậu ấy mới nói đến... là người mà cậu ấy yêu thương nhất trong làng này mẹ cậu ấy âu dỗi vì một tai nạn giao thông. Không lâu sau thì ba cậu ấy cưới người mới. Người cậu ấy nói đến có hoàn cảnh giống mẹ cậu ấy lắm, chồng bỏ đi theo người khác. Nên... Vào cái ngày hay tin người ấy mất, Loan suy sụp lắm. Nhưng coa một điều kì lạ, không ai thấy con chị ấy đâu cả. Mọi người trong làng cho rằng là người bố đã bồng đứa bé đi

-Không phải đâu- Bảo cúi đầu nói

-Hả!!!!?? Cậu nói sao???

-À ừm không có gì đâu

Phía Loan, trong nhà vệ sinh cô đang ôm Ngọc mà khóc

-Thôi đi Loan, chuyện qua lâu rồi mà

-Minh... nhớ chị ấy

Ngọc không biết làm gì thêm ngoài việc vỗ lưng Loan

-Nín đi, có lẽ cậu ấy đang đợi cậu quay về để xin lỗi đó

-Cậu ấy không biết chuyện, không cần phải xin lỗi. Về lớp thôi

Hai người về lớp và bất ngờ là Hai họ đã ở trong đó rồi. Loan không nhìn ai lạng lẽ về chỗ ngồi. Bảo định lên tiếng xin lỗi

-Ồ... cho mình...

Đột nhiên một mảnh giấy nhỏ từ bên ngoài bay vào. Loan liền chụp lấy. Cô nhìn vào tờ giấy, là một mật thư. Cô lấy gay chùi vào vết trên giấy

-Máu????

Còn có một kí hiệu nhỏ ở dưới, mà kí hiệu này chỉ có người trong lớp này mới biết mà thôi. Cảm nhận điều chẳng lành, Loan kiểm sĩ số lớp lại lần nữa rồi đứng dậy nói lớn

-Không hay rồi mọi người, xảy ra chuyện rồi

4. Chương 3: Cứu Người

Loan đứng dậy

-Nguy rồi mọi người

Tất cả bọn họ quay lại hướng về Loan

-What!!?? Có chuyện gì?- Một người trong lớp nói

Loan

nhú mày đi lên bảng viết những kí hiệu trong giấy ra. Mọi người trong lớp thấy vậy liền lấy một mảnh giấy trắng ra giải những kí hiệu đó

-“Cứu với, dưới hầm” Là sao??

-Dưới hầm?? Hầm gì??

-Hầm xe hay hầm cầu (Cấm nghĩ bậy. Là hầm cầu xe)

Mọi người thay nhau nói

-Nhưng cậu nói nguy... là sao

-Nhìn xem- Loan giờ tờ giấy ra có kí hiệu dưới gốc giấy- Là kí hiệu yêu thích của Thương đó

Mọi người nhận ra ngay chỉ có Bảo là chả hiểu gì. Mọi người bắt đầu hoang mang. Lúc này thì thầy giáo bước vào

-Loan

Loan quay lại nhìn thầy mình với gương mặt lo lắng

-Sao vậy?? Có chuyện gì

Loan nhẹ nhàng đưa tờ giấy ra cho thầy mình. Thầy ấy nhìn và cũng bắt đầu lo lắng

-Vào giờ học rồi giờ làm sao đây hả thầy nếu lớp vắng quá thì

-Im lặng nào để thầy xem... Lớp chúng ta có 20 người mà đúng không, bây giờ tách ra 10/10 nhé. Chúng ta sẽ làm như thế này. 10 người sẽ pử trong lớp và 10 người chia ra 5/5 nhák. 5 vào hầm cầu và 5 vào hầm xe của các công ty. Mảnh giấy này để có thể bay đến đây không phải là dễ nên có lẽ Thương chỉ ở gần đây thôi. Bây giờ thầy sẽ chia nhóm nhé

Thầy chia xong thì họ chia nhau ra hành động. Họ không dám đi một cách công khai nên chỉ đi qua đường cửa sổ sau đó lên ra ngoài như những đứa cúp tiết. Họ ra được khỏi trường và bắt đầu chia ra đi tìm. 5 người đầu tiên đến hầm xe ở công ty gần nhất mà tìm. Họ lên vào chỗ phòng bảo vệ sau đó cúi xuống mà đi vào

-Các em kia

Đi cứ như ngựa đạp,thế là bị phát hiện

-Các em giờ này không ở trường mà sao lại ở đây??

5 đứa tụi nó im lặng. Được một kúc thì Ngọc bước lên nói

-Bác bảo vệ à giúp bọn cháu với, chuyện là như thế này....

Bốn đứa còn lại hơi lo lắng cho Ngọc vì ông bác này nhìn có xé rất hung dữ. Có khi ổng bắt cả bọn vào nhà giam cũng nên nào ngờ

-Vậy sao?? Nhanh nhanh đi ta sẽ chỉ cho

Bác bảo vệ khẩn trương đến mở cửa còn vốn đứa này, miệng O mồm A. Ngọc quay lại

-Chuyện gì vậy

-Làm sao mà cậu khuyên được ông ấy vậy

-Suyt

Ngọc đưa tay lên miệng như chỉ ý im lặng rồi nháy mắt với họ một cái. Họ quay đi vào bên trong và bắt đầu theo sau bác bảo vệ mà tím kiếm

Phía đội của Loan

-Chúng ta nên làm gì bây giờ, nếu là hầm thì chỗ này làm gì có chỗ nào để giấu... một con người chứ- Một người nói

-Có- Loan lên tiếng

Nói rồi Loan dùng tay gõ gõ vào tường. Mọi người nhìn cũng hiểu nên làm theo. Đến một chỗ, một người trong lớp gõ ngay đó nhiều lần. Để nghe rõ hơn, người đó áp tai sát tường mới nghe rõ liên vọt vàng gọi Loan

-Loan à, chỗ này

Loan nghe vậy liền chạy lại và thử lần nữa. Thì nghe bên trong có tiếng ú ớ. Không suy nghĩ, Loan lấy một thanh sắt gần đó định đập mạnh vào tường nhưng lại thôi. Cô chỉ đâm nhẹ. Nó nứt ra, mảnh tường khá mỏng. Loan cô đập ra một vòng rồi nhẹ nhàng lấy ra hiện lên hình ảnh một cô gái người lấm lem bụi bẩn trên người. Một cô gái đang khóc

-Thương

Loan chồm người vào, Thương đang bị trói lại bởi một sợi dây gai. Loan lấy một con dao nhỏ trong người mình ra cắt nó rồi đến chân sau đó tháo bịt mắt bịt miệng. Thương mở mắt thấy Loan trước mặt liền ôm chầm lấy

-Huhu mình sợ

-Im lặng nào, sao cậu lại ở đây

-Các cô cậu kia, giờ này không họ mà sao lại ở đây hả- Một chú cảnh sát lên tiếng nạt nộ

Loan quay lại, người đó nhận ra Loan ngay

-Ồ... sao cháu lại ở đây, Loan??

Chú cảnh sát ấy nhìn Thương thấy lấm lem bùn đất rồi nhìn lại chỗ góc tường bị đục

-Con mới ở trong đó ra à- Ám chỉ Thương

-Hắn là một tên bệnh hoạn, hắn là người đã nhốt con trong đó- Thương nói như ám ảnh

Thương ngược nhìn lên thì một hình ảnh lọt vào mắt cô. Cô hô lớn

-Hắn! Là hắn

Mọi người đưa ánh mắt về hướng Thương chỉ. Một người đàn ông trong tay đang xách túi thức ăn. Hắn nhìn lên thì thấy có nhiều người đang đứng đó. Hắn không do dự bỏ túi thức ăn xuống và chạy. Không để thoát, một người trong nhóm nhảy tới tóm lấy hắn. Mọi người chạy ào lại. Chú cảnh sát tóm lấy hắn

-Thì ra là cậu, người bị sở cảnh sát tôi truy nã lâu nay. Mong cậu hãy an nghỉ trong nhà giam nhé

Chú cảnh sát tóm

lấy hắn quay lại cảm ơn tụi nhóm Loan rồi đi về

-Yên tâm rồi về lớp thôi

Cả bọn định quay về lớp Thương cứ đứng ừ ngay đó

-Thương sao vậy??

-Bộ các cậu định để mình đến lớp với bộ dạng này à

Chết cha quên mất, Thương phải về thay đồ. Nói rồi cả bọn đưa Thương về nhà thay đồ rồi đưa đến trường. Lần này họ không đi lên nữa mà đi hẳn vào cửa chính. Vào trong lớp thì có một tá người đã hỏi

-Thương... cậu có sao không hả

Thương cười vui vẻ vì mọi người trong lớp Thương mình như vậy. Cô gạt đi sự sợ hãi trong lòng và bắt đầu kể lại mọi sự việc

-Lúc đó khoảng một hai giờ sáng, các cậu biết mình hay dậy sớm đi tập thể dục mà đúng không, nhưng vì đường vắng quá nên mình hơi sợ một chút và cố đi thật nhanh. Lúc đó mình gặp được ánh ta, anh ta nhìn mặt thánh thiện lắm luôn. Vì cũng sợ mên mình theo anh ấy để về nhà. Nhưng đến đoạn đường đó thì anh ấy đánh ngất mình đi và... mình không biết anh ấy đã làm bằng cách nào nữa. Lúc đó mình không còn muốn thở nữa rồi may mà có Loan cứu giúp. Và mình đã làm ra tờ giấy đó nhưng chưa hoàn thành thì bị anh ấy lấy vàng đi nhưng thật may mắn khi nó bay tới chỗ của Loan

Reng... điện thoại Loan reo lên

-Con nghe thưa ba... vâng con biết rồi ạ... dạ bye bye ba. Thương à ngày mai đến sở cảnh sát để lấy khẩu cung nha

-Ồ... cậu phải đi với mình đó

-Được rồi mà

Buổi học đó lại vui vẻ trôi qua. Trong nhà Bảo, căn biệt thự ma mị, Anh đang ngủ thì nghe tiếng gì đó dưới nhà, anh đi xuống thì thấy ba mình

-Ba!!!

Ba anh quay lại với cái roi da trên tay và đưa ánh mắt căm thù nhìn anh

5. Chương 4: Chuyện Cái Vong Lâu Đời

Sáng sớm thức dậy trên chiếc giường của mình, Loan uể oải bước vào làm vệ sinh cá nhân rồi chuẩn bị đi học. Mới mở cửa cô đã thấy Bảo đang ưu tư trước phòng mình nhìn ra phía vườn hoa

-Bảo

Cô cất tiếng gọi, anh không quay lại. Cô lại bắt đầu nhìn kĩ vào mặt anh. Lấy tay lên vuốt nhẹ

-A!!- Anh la nhẹ

-Cậu... chuyện xảy ra vậy, sao lại bị đánh toi bởi thế này - Loan lo lắng hỏi

-Cậu... mình...

-Vào đây, để mình che đi những vết thương

Nói rồi Loan kéo Bảo vào bên trong. Cô makeup lại cho anh. Rất hoàn hảo, anh đã không còn thấy những vết thâm tím trên mặt anh nữa

-Cậu làm sao hay vậy??? Không còn thấy gì nữa

-Mẹ mình dạy lại cho mình đó

-Bà ấy tài thật

-Cảm ơn cậu đã khen

Rồi hai người cùng nhau đến trường. Bước ra khỏi cổng thấy Ngọc và Minh đang ở đó

-Hai cậu...

-Hạ tay xuống đi cậu ấy chỉ có việc nhờ nên qua nhà mình sớm thôi

Loan chớp lấy ngón tay đang chỉ về hướng mình của Ngọc. Cô bĩu môi

-Đi thôi- Minh lên tiếng cười cười khi với Ngọc

-Cười cái gì!! Hứ!

Ngọc khoanh tay bỏ đi trước và thế là Minh theo sau để tạt nước hạ hỏa cho cô nàng này

Đi ngang qua công viên, họ ghé vào một quầy ăn nhanh để ăn sáng. Một bàn tay chạm lên vai Loan

-Gì Miểu?? Có chuyện gì vậy???- Loan thắc mắc hỏi

-Ngồi đây đi con

Cả bọn ngồi xuống hàng ghế. Loan thì cứ nhìn chăm chăm khoảng trống trên đầu của Gì Miểu. Có một cái vong, nó đang lơ lửng trên đó cầm chiếc ô xoay qua xoay lại. Ấu phục thời cổ xưa

-Ở đây không tiện đâu Gì Miểu, ta lại kia đi

Loan chỉ lại hàng ghế trống và vắng người sát bên công viên

-Gì nói con nghe đi có chuyện gì???- Thấy Gì Miểu sợ hãi Loan nắm lấy tay bà để trấn an

-Dạo này... nhà của gì cứ xảy ra mấy chuyện gì đó khó hiểu lắm con à. Đêm đêm gì nghe thấy có tiếng đập phá đồ rồi như có ai đó cuốc đất ngoài vườn nữa. Khi gì kiểm tra thì đồ đạc bị xới tung, vườn thì bị cuốc đến tan nát. Con nghĩ giúp gì được không? Gì đã xem lại camera trong nhà rồi, không có ai khả nghi cả

-Bây giờ con chuẩn bị vào học rồi nên gì cứ về đi. Chắc sáng mai con sẽ qua nhà gì sớm

-Được, gì cảm ơn con lắm. Đi học cẩn thận nha con

Nói rồi gì Miểu lấy túi sách rời đi

-Đứng lại

Loan đang nói với cái vong. Nó lơ ngơ quay lại nhìn cô

-Cô nói tôi??- Cái vong quay lại chỉ tay vào mình- Cô đang nói tôi sao??? Cô thấy tôi hả???- Giọng nói có chút mừng rỡ

-Ngồi xuống hội chuyện- Loan ra lệnh

Có người thấy mình, cái vong mừng rỡ ngồi xuống chiếc ghế đó

-Cậu ấy nói chuyện với ai vậy??- Bảo khó hiểu hỏi

-Nói với ta đấy oác con

Cái vong đó liền xuất hiện để Bảo thấy làm anh giật mình

-Tại sao chị... lại theo gì ấy??

-Ừm... thật ra ta mới làm vong cách đây mới 100 năm à. Trước khi cha ta bị phát xít Nhật giết chết ông ấy dặn ta phải cất giấu chiếc hộp kia kìa. Nếu không ông chết không nhắm mắt được. Cuối cùng ta làm mất chiếc hộp đó. Tới nay chưa tìm được nữa, một lần đi ngang qua nhà đó thì thấy có khí của chiếc hộp. Nên ta mới vào xới tung mọi thứ lên để tìm nó. Có vậy ta mới siêu thoát được

Loan như đã hiểu gật gù vài cái

-Giờ em phải đến trường, chị có đi đâu không???- Loan hỏi

-Để chị theo em nhé

Không nói gì nữa cái vong ds theo Loan đến trường. Không cần chờ ngày mai, chiều đó Loan đến tận nhà Gì Miểu và giải quyết tận gốc chuyện này. Bởi vì cô biết chắc chuyện kia sẽ còn nghiêm trọng hơn chuyện

này nhiều. Xong xuôi cô về nhà và chờ đợi. Chắc không lâu nữa, cô sẽ phải đến căn nhà đó một chuyến. Bây giờ phải nghỉ ngơi đã. Đợt sau không đơn giản đâu

--

6. Chương 5: Mọi Chuyện Đã Bắt Đầu

Reng... điện thoại Loan reo lên khi cô đã gần chìm vào giấc ngủ. Nhìn vào dây số khiến cô giật mình

-Ôi trễ rồi!! Mình nghe đây Thương

-Mình đang ở trước nhà cậu đây, cậu đang ở đâu vậy??

-Mình xuống ngay, xin lỗi cậu

Loan nhanh chóng xuống dưới nhà với Thương

-Cậu đợi mình lâu không??

-Không mình cũng mới tới thôi- Thương cười thân thiện

Hai người bắt xe cùng nhau đến cơ sở cảnh sát. Loan đang ngồi cùng Thương thì điện thoại reo lên

-Cậu đợi mình, mình ra ngoài nghe điện thoại chút

Cô ra ngoài

-Alo!!

-Loan à, cậu đến đây nhanh đi, Bảo?? Bảo bị sao ấy... cậu ấy...

-Cái gì??- Loan mất hết kiên nhẫn khi nghe Ngọc nói ấp úng không hết câu. Lúc này Thương đi ra

-Mình có chút việc, ta đi nhanh nào

Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Loan, Thương ngoan ngoãn đi theo. Sau khi đưa Thương về nhà, Loan khẩn trương đến trường và vài lớp. Mới bước vào đã thấy Bảo như người thất thần, da dẻ bị bóc ra từng miếng, người cứ co giật đều, miệng thì không ngừng kêu cứu. Cô chạy lại thì một giọng nói vang lên

-“Hãy yên phận của mình đi Loan, đừng xen vào chuyện của chị”

Nhận ra giọng nói đó, Loan quay lại nhìn hướng cửa sổ, một cái bóng trắng biến mất và Bảo cũng trở lại bình thường. Ngọc liền chạy lại đỡ

-Cậu ổn chứ, trong người thấy sao rồi??- Ngọc ân cần hỏi

Loan ngồi bệt xuống sàn với khuôn mặt trắng bệch, nước mắt cô rơi xuống sàn

-Loan

Ngọc chạy lại đỡ cô

-Cậu ổn chứ Loan

Bảo ân cần hỏi thăm. Nhưng Loan lại chẳng có phản ứng, họ đành đưa Loan về nhà. Về đến cô tự nhốt mình trong phòng không cho ai vào

-Cậu ấy sao vậy??- Bảo vẫn cố hỏi hai người kia dù biết vô dụng

-Bây giờ phải làm sao đây?? Không thể để cậu ấy cứ như vậy được

Lúc này, ba và mẹ của Loan đã đi làm về. Học lên trên thì thấy Ngọc Minh và Bảo đang đứng ngoài phòng Loan

-Các con... sao lại đứng đây??

-Gì Cúc, gì làm gì đó đi, Loan đã nhốt mình trong phòng rất lâu rồi

Bà nhìn lên đồng hồ rồi tiếp

-Đã đến giờ ăn tối rồi, không lẽ con bé định không ăn gì sao??

Bà lấy chìa khóa trong túi xách mình ra. Định mở cửa nhưng lòng bà lại có chút lưỡng lự. Không suy nghĩ nhiều nữa, bà mở cửa ra. Loan đang ngồi ôm gối trong một góc phòng

-Loan con- Bà lo lắng chạy lại- Sao con lại như vậy, nào mau dậy và chuẩn bị rồi xuống nhà ăn cơm đi

Loan vùng dậy khỏi bàn tay đang chạm vào người cô hét lớn

-Bà đừng động vào người tôi, mẹ tôi chết, chị ấy cũng chết rồi. Bà còn muốn làm phiền tôi sao?? Làm ơn, tha cho tôi đi. Tôi đã lớn có thể tự lo cho bản thân mình rồi. Không cần bà phải lo nhưng những đứa bé mới lên ba đâu

Loan chạy ra ngoài thì gặp ba mình đang ở trước cửa. Cô ôm chầm lấy ba mình khóc lóc

-Ba ơi

-Con gái của ba, ngoan nào đừng khóc nữa, con biết bây giờ con nên làm gì cho chị ấy rồi chứ

-Ba biết hết rồi sao??

-Năng lực của con không đơn giản, khi ông trời đã ban nó cho con thì con phải có trách nhiệm với nó. Đúng không

-Con biết... nhưng nó lại không đáp ứng lại ước muốn của con- Loan lau nước mắt tiếp tục nói

-Con muốn gì??

-Tại sao con lại không cho con gặp lại mẹ- Ba cô nhượng mày nhìn về phía phía mẹ kế của Loan, gì Cúc- Không lẽ mẹ hết thương con rồi sao?? Sao lại không về thăm con chứ

Cô lại khóc rồi ôm lấy ba mình. Ba cô vì thương con gái mình cũng khóc theo

Một buổi cơm đạm bạc của một gia đình xảy ra một cách nhanh chóng. Xong xuôi cả bốn đứa lên phòng để lại hai người ngồi lại nói chuyện. Gì Cúc lấy gương lên soi lại khuôn mặt mình

-Em đã khác xưa rồi, bây giờ con bé không chịu nhận em nữa

-Anh sẽ không để em phải chịu khổ, một ngày nào đó anh sẽ nói cho con bé biết mà. Em cố chịu đựng thêm một thời gian nữa thôi- Ông nắm lấy tay bà an ủi

Trong phòng, Loan vẫn ngồi ôm gối nhớ lại những lời nói của ba mình lúc này

-Cậu có sao không vậy Loan, đừng làm mình sợ mà

-Các cậu chấp nhận không???

-Hả!??- Ai cũng bất ngờ trước câu nói của Loan

-Ta sẽ đến đó, nhà của Bảo. Mình muốn đối diện với chị ấy

Cả ba người con lại nhìn nhau. Bảo và Minh gật đầu... còn Ngọc

-Ngọc?? Cậu dao vậy??- Minh lo lắng hỏi khi thấy Ngọc cứ ấp úng

-Mình... Mình à, cậu hứa là đừng bỏ rơi mình đó

-Mình hứa mà

-Loan!!- Cô gật đầu cương quyết. Minh không kiềm được cảm xúc cười phá lên

-Cười cái gì tên kia- Ngọc đánh vào bả vai Minh một phát đau điếng

-Á!! Đừng như vậy chứ!! Đau lắm
Minh thoa vai mình nói
-Ngày mai 6h trước nhà Bảo. Được chứ?

7. Chương 6: Quá Khứ Của Loan

Nhớ lại lúc đó, cô đang nói chuyện vui vẻ với mẹ mình trên xe. Cô mới được 15 tuổi. Cười nói với nhau, thời khắc đó có lẽ cô không bao giờ quên được. Kết!!!! Một chiếc xe đi ngược chiều xong thẳng tới, mẹ cô hốt hoảng ôm cô vào lòng đẩy cửa xe nhảy ra ngoài. Lòng mẹ cô thật lớn, vì vậy trên người cô không có bất cứ vết thương nào. Còn lại mẹ cô gánh hết. Mẹ cô nằm bất động trên lòng đường. Mặt bà nát tươm nhìn không ra

-MẸ!!!!

Cô bật dậy, nước mắt lại rơi, cô ôm mình khóc

-Mẹ à sao mẹ không về thăm con, con nhớ mẹ lắm

Giọng nói cô vang vẳng trong màn đêm tĩnh lặng

Sáng hôm sau, cô không đi học. Vì cô sốt rất cao

-Sao con bé lại như vậy?? Tại sao lại sốt cao vậy??- Gì Cúc sốt sắn hồ dù biết không nhận được câu trả lời

-Bà đi ra ngoài đi, đừng vào phòng của tôi, đến cả những thứ này bà cũng không được động vào- Loan giựt tằm hình từ tay bà. Là hình mẹ cô

Tức thời cô nắm lấy tay bà mạnh bạo đuổi ra khỏi phòng đóng sầm cửa lại

-Loan con!!-- Đến ba cô cũng không làm được gì

Gì Cúc lại khóc, bà vùi vào lòng ba Loan

-Em chịu khổ rồi

-Không sao- Bà lau đi nước mắt- Tuyệt đối thờ gian này đừng nói con bé biết, nha anh

-Được anh nghe rồi

6h tối...

-Cậu ấy có đến không nhỉ?? Cậu ấy thật sự sốt rất cao- Ngọc sốt ruột lo lắng- Mong là cậu ấy đừng tới

-Để các cậu đợi rồi

Loan xuất hiện ngay. Cô mặc chiếc áo len dày dặn. Khăn choàng ngay cô còng đôi bao tay len. Cô cứ ngư đang chống mùa đông vậy

-Loan à cậu khỏe hơn chưa mà đến đây

-Việc này không liên qua gì tới việc của chúng ta. Vào thôi

Nói vậy nhưng Ngọc vẫn lo lắng lắm

Người đi cuối cùng vẫn là Loan. Dù đang cảm nhưng trực giác của Loan vẫn còn khá nhạy bén. Cô cảm giác như ai đó đang theo dõi mình

-Ai vậy???

Là cô gái lúc trước, cô lộ đầu ra

-Bệnh mà nhạy cảm ghê ha

-Chị theo em làm gì??

-À ừm.. chị không muốn siêu thoát, ở lại được không!??

-Sẽ như thế nào nếu chị thành ác linh

-... Đi mà

- Chị ta nhổng nhéo

-Được rồi, ta đi thôi

Loan đi được mười bước mới nhận ra vong kia đang đứng yên như trời trồng

-Sao vậy???

Chị ta cứ nhìn lên phía căn nhà rồi rụt rè chạy lại phía sau Loan

-Ám khí quá nặng, làm sao chị vào đây. A!! Hay để ta chui vào vòng tay em nha- Cô ta không cần Loan đồng ý hút trọn vào trong chiếc lắc tay

-Chị tên gì???

-Linh Đan

Loan đi vào trong. Bây giờ, đối với Loan sao nó có quen thuộc và lạ lẫm quá. Cô đã không qua lại căn nhà này cũng lâu rồi

-Loan, đến đây nào

Loan giật mình khi bị giọng nói Ngọc cắt ngang. Cô chạy lại nắm tay Loan dẫn đi

-Lát nữa ba mình sẽ gọi xuống ăn tối. Bây giờ lên phòng mình chút nhé

-Mình có đem chút sách vở, hay ta cùng học nhóm được không??- Minh đưa ra ý kiến

-Được thôi

Học hành ăn uống xong xuôi, cả bọn lên trên phòng ngủ. Loan bệnh nên ngủ riêng một mình. Việc Ngọc ngủ với Minh đã quá bình thường rồi. Bảo thì lên sofa, Loan ngủ trên giường và Ngọc với Minh thì nằm dưới sàn

Giữa đêm, Bảo khát nước nên xuống dưới nhà. Chiếc lắc tay của Loan liền sáng lên khi anh mới ra khỏi phòng

-Loan!! Loan!! Bảo ra khỏi phòng rồi kìa, mau đi theo

Loan giật mình tỉnh giấc. Cô nhẹ nhàng vén chăn theo chân Bảo ra khỏi phòng không chỉ hai người kia biết Nhưng thật sự, Bảo không hề uống nước, anh nhìn vào căn phòng của ba mình. Tức thì anh bị lôi thẳng vào trong đánh đập dã man

-Bảo

Loan chạy lại mở cửa phòng

-Bác à bác làm gì vậy???

Loan chạy lại đỡ Bảo dậy

-Cậu không sao chứ

Ba Bảo không phản ứng gì lùi ra sau. Một cái nôi đang ở đó rồi ngất đi

-Ba à

Bảo nhanh chân chạy lại đỡ. Trong nôi có một con búp bê, miệng nó bắt đầu nhoẻn cười, ánh mắt hướng về Loan. Sau đó nó cười, cười một cách khinh bỉ “Ai bảo xen vào chuyện bao đồng”

Loan như tâm trí rối loạn, cô ôm đầu mình. Chiếc lắc tay không ngừng trấn an

-Loan à, mau nhắm mắt lại, định thần lại đi. Loan à

Theo lời Loan nhắm mắt lại

Phập!!! Bảo cầm cây bút đâm méo người nó

-Bảo!!

Máu chảy ra từ nó lên lảng xuống sàn. Loan đã ổn hơn, cô thở nhẹ

-Sao mày dám giết con tao, tao sẽ không để người bên cạnh mày yên ổn đâu- Giọng nói đầy căm hờn, Loan nghe cũng rõ

Như nhận ra điều gì, Loan nhanh chân cầm tay Bảo kéo đi

-Đi đâu vậy??

-Ngọc và Minh!! Không hay rồi

Cánh cửa được mở ra, hai người họ đã biến đâu mất tiêu

-Đừng đối xử với em như vậy mà- Cô van thăm trong miệng- Bảo!??

Anh đã biến mất, chỉ còn lại mình cô. Cô quay gót chân đứng lên một mảnh nền. Nó có tiếng vang vọng bên trong. Không lâu sau cô cũng rơi xuống

-A!???

Bảo đứng dậy phủi bụi trên áo

-Loan?? Cậu đâu rồi

Nhìn trước ngó sau nhìn dọc ngó nghiêng. Loan đã không thấy đâu nữa. Bỗng nhiên có những bóng trắng từ trên bay xuống trước mặt anh. Mắt bắt đầu tái, anh không dám tin vào mắt mình nữa, chúng không có mắt nhưng lại vang ra tiếng rên rợn người. Nó bay xung quanh anh, xoay đầu này đến đầu khác thì bị chúng chặn lại. Nó hiện lên những hình ảnh mờ mờ ảo ảo, lúc con chị ấy ra đời, lúc chị ấy rơi giọt nước mắt hạnh phúc. Lúc Hân là người yêu của Bảo đã ngược đãi nó khi nó mới vài tháng tuổi. Anh trở mắt và bắt đầu hối hận. Tại sao lúc đó anh lại không tin chị gái mình chứ. Anh thật đáng trách mà. Rồi cuối cùng, thời khắc vô tâm của anh đã đến. Viên đá bị đá đèn tay anh và rơi đứa bé xuống vực. Lúc này, anh vẫn ghen lòng

-Không!!!

Anh nắm lại nhưng không được. Sau cùng, những vong linh ấy hợp lại thành hình thù một người con gái, người con gái ấy là bạn học mới của anh, anh đã xem cô ấy như chỗ dựa của mình khi mới đến đây. Anh cười, bàn tay đó đặt lên má của Bảo

-Cậu không sao đâu, có mình ở đây rồi

-Loan à, cậu là chỗ dựa duy nhất của mình

8. Chương 7: Chuẩn Bị Cho Thử Thách Đầu Tiên

Từ trong bóng tối, Loan vội lấy sợi dây thừng làm thành thông lọng bắt lấy Bảo kéo vào phía cô

-Bảo!! Bảo!!

Anh mở mắt tỉnh dậy. Hình bóng Loan dần hiện rõ trước mặt. Bỗng nhiên anh chồm tới ôm quần lấu môi Loan khiến cô không kịp chống cự. Sức anh quá mạnh. Cô lại bị dồn nén vào tường làm cơ thể cô càng khó cử động hơn. Loan đưa hai tay vào giữa ngực mình dùng hết sức lực còn lại đẩy mạnh anh ra, cô hết hơi rồi. Anh bật ngã xuống sàn bất tỉnh nhân sự. Quần áo xộc xệch, cô chỉnh nó lại gọn gàng rồi lại đỡ Bảo nằm vào tường. Kiệt sức, cô nằm lên đùi Bảo thiếp đi

...

Bảo tỉnh dậy, kí ức lúc nãy ủa về khiến lòng anh áy náy. Anh sẽ đối diện với cô sao đây. Nhưng chưa kịp suy nghĩ nhiều, anh đã thấy Loan nằm trên đùi mình. Mái tóc cô xõa trải dài một vùng nền đất xung quanh anh. Mùi hương phát lên sộc vào mũi. Anh nhẹ nhàng đỡ cô dậy, nhưng cô lại không có phản ứng, cô ngủ ngon tới vậy sao!!? Tóc cô chẻ dài hai bên vai, dù trong bóng tối nhưng anh vẫn thấy rõ hình đầu lâu trên phần áp gáy của cô

-“Đây là lí do mà cậu ấy hay xõa tóc sao?? Nó đẹp mà”

Anh vén tóc cô lại về sau lưng. Anh ôm nhẹ lấy eo cô, đưa mặt mình chống lên một bên vai hôn nhẹ lên má. Mùi hương khác lại xộc vào mũi. Anh lại hôn vào cổ. Không hiểu sao nhưng hiện giờ anh không thể ngăn cản bản thân mình được, anh như đạ muốn chiếm đoạt lấy ai đó, không có bất cứ ai có thể ngăn cản được. Chiếc áo sơ mi bị sờ ra ngoài, chiếc nịch quần của Loan cũng bị tháo. Từ dưới lên, Bảo tháo từng chiếc nút

-Đừng để bị mê hoặc, đừng để bị người khác sai khiến, quay lại thực tại đi Bảo à

Anh giật mình thả tay nhìn Loan, rồi nhìn lại đôi tay mình. Mình đã làm gì vậy nè. Rồi Loan lao đến ôm lấy anh khiến anh cũng bất ngờ không kém. Cô hôn anh, hôn một cách cuồng nhiệt nhất. Còn anh không những chống cự mà còn lao theo. Tình thế thay đổi, lần này anh lại bị ghì sát vào tường. Sau một hồi khi cả hai đã không còn hơi thở, Loan chủ động buông ra cất tiếng

-Cậu cảm thấy ổn hơn chứ

Bảo giật mình nhìn về phía cô, ánh mắt không dấu sự ngạc nhiên

-Cậu có thể làm vậy sao???

-Đừng nói nhiều nữa, bây giờ cậu ổn là tốt rồi. Bây giờ chúng ta phải ra khỏi đây trước tiên rồi hãy tính tới chuyện khác

Bảo vẫn chưa định thần được, không lẽ Loan nghĩ anh bị mê muội sao?? Là do anh mà, đây là suy nghĩ của anh mà, lúc đó thật sự anh muốn đoạt lấy cô, vì anh nhận ra, anh yêu cô rất nhiều. Làm sao để cố biết tình cảm của anh đây. Buồn bã anh chùn mặt xuống không dám nhìn mặt cô

-Bây giờ chúng ta làm gì??- Anh gặng hỏi

-Ra khỏi căn phòng này đã- Loan lạnh lùng đáp

Rồi cô bước đi, để lại bóng lưng cjo ai đó cứ nhìn theo. Một lúc sau mới đi theo đôi chân đó. Kì lạ, rõ ràng anh là đàn ông mà, sao lại cứ nhìn sau lưng phụ nữ thế kia. Bảo toang cười khổ

Gru!!! Gru!!!

Trong màn đêm tối tĩnh mạch nghe đầu tiếng rục rịch như ai đó đang đứng dậy

-Không phải một mà rất nhiều- Loan giọng nói gấp gáp nắm lấy tay Bảo

Anh nhìn đôi tay ấy, lại thêm một lần nữa Loan sẽ chở che cho anh sao, nhưng tại sao anh lại không kháng cự được, anh vẫn muốn Loan che chở cho anh hơn, anh vẫn muốn nhìn thấy bóng lưng ấy trước mặt mình. Để anh biết rằng cô ấy vẫn ổn

Là những thầy ma, nó đang chắn cửa ra vào

-“không lẽ chị ấy đã bắt đầu!?” Chị Linh Đan à, em phải làm gì đây??

-Có thanh gổ dưới chân, chị nghĩ phải quật hết bọn chúng mới có thể qua cánh cửa kia được- Linh Đan nói

Bảo lúc này mới hoàn hồn, anh nhìn xuống chân và nhặt thanh gỗ lên đẩy Loan ra phía sau lưng mình lên tay đánh chúng. Máu văng tung tóe khắp người, Loan cũng không tin vào mắt mình rằng Bảo có thể làm như vậy. Đến cô còn cảm thấy rất run sợ trước chúng

Rõ ràng bọn chúng đã gục hết nhưng Bảo vẫn không tha, anh còn cố đánh chúng thêm vài phát. Loan phải chạy lại ngăn cản

-Cậu sao vậy, chúng ta suôn sẻ qua đó là được mà- Ánh mắt Loan có chút khó chịu

-Mình xin lỗi, vì mình là con trai mà, sao để cậu bảo vệ mình được

-Đi thôi, không nên nói nhiều nữa

Rạch rạch

-Sao nó cứng vậy!?? -Loan cô kéo nhưng nó lại không thể mở ra

-Đúng thật- Bảo cũng kéo thử

-Đợi chút- Mò trên mò dưới Loan mới nhận ra, đây là cửa mở khóa có pass- Có mật mã gì đó này

Loan mò thêm một chút nhấn đại trúng nút nào đó làm đèn trong bàn phím sáng lên

-Cậu biết Pass không??- Loan quay sang hỏi Bảo

-Không... nhưng... để mình xem

Trước khi chạm vào cánh cửa, kí ức lúc xưa của anh lại ùa về, Bảo nhắm mắt và cảm nhận nó. Tay anh của động nhấn số hiện trong đầu mình

Tít tít!! Tiếng báo hiệu thành công. Ngay khi nhận ra pass trên bàn phím Bảo nhấn, Loan cũng không khỏi xúc động, cô cố ngăn không cho tiếng khóc phát ra ngoài

-Loan cậu sao vậy- Bảo đâm ra lo lắng cho cô

Cô nhẹ nhàng lắc đầu

-Đi, qua cánh cửa bên kia nào

Hai người rời đi. Bước qua một thử thách mới. Nó đang chờ hai người

9. Chương 8: Cửa Thứ 2

Một làn sương phủ lên mắt họ rồi dần tan biến. Lúc đó hai người mới nhận ra mình đang ở trong một không gian khác. Hình ảnh máy nghiền hiện ra trước mắt. Còn có những người mù quáng bởi những đồng tiền trên cái máy nghiền đó. Họ lao vào, mất mạng, máu văng tung tóe. Bỗng nhiên 2 người bị tên nào đó đẩy mạnh lên

-Chịu chết đi những kẻ ham tiền- Giọng nói tên giám ngục nghe khàn khàn

Hai người bị đẩy lên trước, khuôn mặt Bảo lộ rõ sự sợ hãi

-Chị Linh Đan

-Yên tâm đi, hẳn chỉ có một với lại mấy tên giám ngục này không nhanh nhẹn tí nào đâu

-Em hiểu rồi

Bảo nghe cũng hiểu được chút ít. Anh cũng tự mình hành động thôi. Lúc họ gần bị ném vào máy nghiền, hai người quay lại dúi cổ nó đi vào bên trong. Máu văng tóe ra, nó màu xanh. Thật kinh tởm quá

-Có người phản kháng!! Có người phản kháng!! Có người phản kháng!!

Những người cố tình bị cho là nạn nhân biến mất, chỉ cần những tên giám ngục ở đó

-Giết chúng!!!!

Cả bọn lao tới giống như bọn thầy ma ở cửa đầu vậy. Nó làm cô thấy sợ hơn. Bảo lao đến thực hiện lại hành động lúc này. Chẳng mấy chốc tụi kia bị giết bị 1 nửa. Loan là con gái tuy sức không yếu nhưng cũng khó có thể đánh chúng như Bảo được

-Ák!!!!??

Loan bị một tên đẩy hẳn vào máy nghiền. Tiếng cô la thất thanh vang vọng bên tai anh

-Loan!!!!!!

Anh tức giận quát hết bọn chúng, đến khi bọn chúng không thể đứng dậy hoặc đã bị tan xương nát thịt. Anh đứng trước cái máy nghiền mà Loan bị đưa vào, anh quỳ xuống đập mạnh

-Mình không bảo vệ được Loan rồi

-Bảo!?? Cậu có đó không

Nghe giọng Loan, anh đứng dậy nhìn tám phương tứ hướng, miệng không ngừng hỏi Loan đâu. Sau đó anh mới nhận ra, Loan đang sau lưng anh

-Cậu... trong đó sao??

-Nhảy vào máy nghiền đi, đó là lối thoát. Thuở đầu hơi đau đớn nhưng sẽ hết nhanh thôi

Anh nhìn lại xung quanh, toàn máu, anh làm gì được đây. Đây có gọi là giết người không?? Anh đã giết người lần nữa rồi ư!?? Anh đáng chết, vào đó anh sẽ chết, anh sẽ được giải thoát

Anh nhảy vào, đầu anh xệt máu, người anh dần bị nghiền nát, máu chảy quanh máy xay. Đằng sau nó, một đồng bầy nhảy

10. Chương 9: Căn Phòng Tiếp Theo

Bảo xuất hiện ở đó cùng Loan. Thấy cô anh vội ôm lấy cô thật chặt

-Mình cứ tưởng đã mất cậu

Thấy Bảo sợ hãi như vậy, Loan đưa tay choàng qua lưng ôm lấy anh như muốn xoa dịu nỗi lòng trong anh mà anh đang phải chịu đựng

Hai người quay lại định tìm lối thoát của căn phòng tiếp thì một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt. Tất cả mọi người đều bị mổ sê. Ruột gan một nơi thân người một ngả. Tất cả nội tạng đều làm mồi cho cá sấu và còn cái xác văng thẳng xuống hồ nước sôi đẫm máu. Nó tanh hôi đến nỗi Loan chóng mặt muốn ngất. Cô như muốn nôn tất cả thức ăn mà cô đã được ăn ở nhà Bảo tối nay

-Cậu không sao chứ- Bảo lo lắng hỏi thăm

-Không sao

Rồi hai người bị một tên tù nhân đẩy tới trước

-Chuẩn bị đi kẻ phạm tội

Hai người của thể bị đẩy lên phía trước. Khung cảnh quá khủng khiếp, cách giết người khác rất tàn bạo. Hai tay hai chân họ không còn là của họ nữa. Hai tên vệ hai bên chỉ cần vùng tay nắm tay chân phạm nhân đặt lên chiếc thớt to lớn đó. Phần còn lại của tên mổ sê, cầm dao và phập!!! Đầu lia khỏi xác. Tiếp theo, một cách điều luyện hẳn ta rạch một đường dài trên cơ thể đó rồi móc hết nội tạng họ ra ngoài văng xuống cho con cá xấu đang chờ mồi kia. Người Loan bất giác run lên. Quá tàn nhẫn

-Bảo à, cậu thấy nó chứ

Cậu nhìn sang hướng Loan đưa tay, một thanh đao lớn ở đó

-Cậu có thể chạy thật nhanh qua đó không. Một mình cậu... Làm được chứ

Anh nhìn nó rồi lại nhìn mấy tên cai ngục

-Cậu cứ tin ở mình

Vụt... Anh lao như gió đến đó rồi lấy thanh đao. Nhận ra có kẻ phản kháng, bọn chúng liền tạt trung vào hướng Bảo. Chúng không đông nhưng nhìn những gương mặt của chúng khiến anh hoảng sợ. Anh vung đao phăng thẳng. Vài cái đầu rơi xuống đất. Loan lo lắng nhìn theo từng động tác cử chỉ của Bảo. Tên mổ người đằng sau rơi khỏi vị trí của mình, cầm con dao trên tay tiến về phía Loan nhưng cô không hề biết. Hấn vung tay chém Loan

-A!!- Mém nữa rồi

Nhìu bức tường được mạ bạc nên cô phần nào thấy được hắc đằng sau. Vì va chạm mạnh nên con dao đã rơi khỏi tay hắn. Cô cầm nó lên

-Xin lỗi trước nhé

Thăng tay giết nó rồi chạy đến cứu viện cho Bảo. Xong xuôi hai người buông đao

-Haizz mệt thật

-Không sao chứ

-Mình ổn

Grừ!!!! Họ quên mất là vẫn còn con cá sấu. Nó nhảy ra khỏi hồ tiến đến chỗ hai người và tấn công. Bảo lại tiếp tục cầm đao bổ tới nhưng tiếc thay da nó quá dày nên không ăn thua. Có một điều kì lạ, nó nhất quyết không cho họ đến gần phía cái hồ. Có gì đó sao

-Bảo à

-Mình nghe đây

-Cái hồ của nó là lối ra

-Sao!!? Tụi mình phải nhảy xuống đó á!! Sao được, nó rất...

-Hết cách rồi

...

-Được thôi, chịu cậu vậy

Hai người cứ đi qua rồi đi lại đánh lạc hướng nó. Khi nó không chú ý liền nhanh chân nhảy xuống hồ. Thấy vậy nó cũng lao xuống theo. Hai người có 1 bất lợi. Trong này toàn là màu đỏ của máu, hoàn toàn không thấy gì cả. Còn con cá sấu, nó thấy được toàn bộ và lao đến phía hai người. Cầm nhận được gì đó, Loan cầm con dao lớn trên tay đâm thẳng về phía sau mình. Nó bị đâm xuyên miệng. Chết đi nó nổi lên trên mặt hồ. Bảo và Loan tiếp tục bơi xuống phía dưới đến khi khuất dạng

Hai người bắt đầu đối diện với thử thách mới

11. Chương 10: Cá Mập...

Rõ ràng hai người bơi hướng xuống sâu dưới hồ... nhưng... hình như họ đang bơi lên trên mặt... Không để tâm họ tiếp tục xuôi theo dòng nước

Bảo nắm tay Loan đưa ánh mắt chắc nịch. Lòng Loan chợt rung động, cô nhận ra mình có thể đặt lòng tin nơi anh

Trên mặt nước biển mênh mông dường như vô tận, xung quanh bốn bề toàn là đại dương xanh bao la. Tự hỏi họ có đang ở Thái Bình Dương phải không?? (><)>

-Không đảo không đất liền. Đây là đâu và chúng ta phải làm gì?? Làm sao để vượt qua thử thách??- Bảo đánh một hơi dài

-Đừng lo, rồi nó sẽ đến thôi- Loan trấn an

Loan lấy một hơi dài lặn ngỏ xuống biển. Khi Bảo quay lại đã không thấy cô đâu

-Loan!! Cậu đâu rồi. Loan!!??

Sợ Loan đã kiệt sức và chìm xuống nước, anh lo lắng lấy hơi rồi lặn xuống. Vừa đưa đôi mắt mình lặn xuống nước, anh thấy có dòng máu xoẹt ngang qua mắt. Nhìn theo hướng nó chảy ra, anh thấy Loan đang ôm cánh tay rướm máu của mình. Vì đang trong môi trường nước nên máu không ngừng tuôn ra ngoài. Anh nhìn sau Loan mới thấy, một con cá mập lớn đang rình mò cô vào cho được nơi Loan đang nấp. Hình như nó chưa thấy anh. Anh phải nhanh chóng đến chỗ Loan mới được. Đến nơi an toàn, anh chạm vào vai Loan. Cô hốt hoảng quay lại nhìn anh sau đó cô đánh anh, nhìn thôi nhưng anh biết cô đang bảo anh đi lên. Có lẽ cô cứ ở lì dưới đây không chịu nổi lên là vì sợ liên lụy đến anh. Ánh mắt cô ngày càng gắt hơn, dường như cô đã hết hơi rồi, mặt cô tái đi, cô như muốn ngất đi. Anh không chần chừ đặt môi mình nơi môi cô cho cô một chút khí sau đó nắm chặt tay cô kéo lên trên mặt nước. Không những một con mà nhiều con khác lao đến phía hai người như kẻ khát máu. Loan giật tay Bảo trước khi một con lao thẳng vào giữa mối tay đang nắm. Hai người bị tách ra. Loan bây giờ đã có chút sức lực. Lại một con lao tới, một cách nhanh nhất Loan né sang một bên, đồng lúc một cái lốc xoáy xuất hiện xung quanh họ. Con cá mập bị cuốn vào dòng xoáy dơ người chìm xuống dưới đáy đại sâu thẳm. Những con khác cứ vậy tấn công và hai người cứ sử dụng chiến thuật cho riêng mình để dụ nó vào dòng xoáy đó. Kiệt sức, Loan ngất đi với vẻ mặt khó chịu. Bảo muốn hét lên tên cô nhưng không được. Anh bơi lại đỡ cô lên mặt nước. Anh thở dốc sau đó hô hấp nhân tạo cho Loan nhưng mãi không được. May mắn thay cô đã lấy lại được hơi thở nên anh cũng yên tâm hơn. Nhìn xung quanh anh tự hỏi “Lối ra ở đâu đây??” Con duy nhất một cái lốc xoáy cuối cùng, có khi nào... liệu đi không thể để Loan trong tình trạng này được. Bơi đến dòng xoáy anh thắm miệng lặn bắm... lao thẳng vào bên trong, đúng là lối ra thật

-Cảm ơn chị

12. Chương 11: Đàm Lầy

Hai người cố cử động nhưng hình như không thể. Ngược lại cơ thể họ ngày càng lún xuống

-Là... là đàm lầy sao??

Trong tay Bảo vẫn còn vịn Loan

-Vấn ngoan cố ư!?! Thả Loan ra người sẽ được lên bờ. Sau khu rừng này chính là lối thoát

-Đừng lừa em. Em sẽ không để chị dụ đâu

-Ahaha coi kìa, em trai chị đã bắt đầu xem tính mạng người khác rồi à

Hộc!! Loan nôn hết nước trong bụng ra ngoài, hơi thở bắt đầu đều lại

-Loan!!

-Đây là... đàm lầy sao??

-Chúng ta đã qua nơi khác rồi

-Hình như ta ngày càng lún xuống- Loan trở nên khẩn trương hơn hẳn

Rầm!! Rầm!! Có gì đó ở đằng sau họ. Một con voi lớn, nó đang đi ngang qua. Ngắm tọa độ Loan nhanh tay chụp lấy đuôi nó rồi nắm lấy tay Bảo để kéo lên

-Cố lên

-Loan!!!? Cậu ổn không

-Mình ổn

Họ đã lên được bờ, cơ thể nhót nhất một cách kinh khủng

-Bay mùi sinh quá- Loan đưa khuôn mặt không hài lòng

-Đến cả kiến còn không dám đến gần

Bảo nói và nhìn xuống đàn kiến đang đi ngang qua. Chúng thà đi đường cong còn hơn là đi đường thẳng và đi ngang qua nơi anh đang đặt mông xuống

-Vậy bây giờ... ta nên đi đâu đây?? Cái nơi như thế này thì lối ra là gì chứ!!?

Loan đảo mắt dọc ngang tứ hướng. Cô có cảm giác như mình đang bị theo dõi. Một linh hồn?? Không!! Là một cơ thể sống. Rồi tiếp theo cô lại nghe tiếng bước chân. Một cách nhẹ nhàng chậm rãi. Đang hướng về phía này

-Bảo!!

-Hả!!? Cậu gọi mình??

-Nhanh, chạy

-Cái gì??

-Ta phải chạy không được nán lại đây

Rồi Loan chạy sau đó là Bảo đằng sau

-Nó đang đuổi theo, một tốc độ rất nhanh

Họ chạy sâu vào khu rừng. Nó thoáng rộng, những tán cây nằm tít trên cao rất thuận lợi cho việc đi lại. Từ trong không khí một con sư tử xuất hiện nhưng nó không phải sư tử bình thường mà là sư tử răng kiếm. Theo như cô biết loài này đã bị tuyệt chủng cách đây rất lâu

-Sao cậu cảm nhận được

-Mình không biết. Nhưng vấn đề ta lo hiện giờ không phải nó mà là ta phải nhanh chân lên

Nhưng không như Loan nghĩ, một con rắn khổng lồ đang trườn đến phía hai người. Ánh mắt sắc lên cái nhìn máu lạnh. Có lẽ nó cũng xem hai người là một con mồi ngon

-Bảo, mình hô đến 3 là nhảy

Tuy không biết Loan định làm gì nhưng anh đặt niềm tin mình nơi cậu ấy. Những gì cậu ấy làm chắc chắn đã có tính toán kĩ càng. Anh gật đầu chắc nịch

-1_2_3

Hai người nhảy bổ sang hai bên, lúc đó con sư tử nhảy vồ lên, con rắn khổng lồ đó trườn đến hai người nhưng hai người đã nhảy đi thế là hai chúng nó đụng chạm nhau mồm đầu mồm. Rắn chú nạy ghim vào người chú kia. Con sư tử tức giận vì không có được mồi mình muốn nên cứ gầm gừ mãi. Phần con rắn cũng không ngoại lệ, âm thanh của nó rất êm tai như tiếng ai huýt sao. Nhưng bây giờ hai họ không nên gieo thiện cảm cho cái thứ âm thanh thần chết đó bây giờ

Vật lộn một hồi chúng mệt mỏi nằm xuống làm rung động cả vùng đất

-Á!! Bảo ơi!!

Loan hét lớn, hình như cô đã bị bọn chúng đè lên. Mất một khoảng thời gian để Bảo qua đó, anh không dám bước lên chúng vì anh vẫn chưa dám chắc rằng chúng đã chết. Loan bị con rắn đè lên, nó còn sống, anh dám chắc như vậy. Số cát bụi trước mũi nó theo hơi thở nó mà biến mất tạo một lỗm rõ rệt

-Giúp mình

Bảo nắm lấy tay Loan kéo mạnh. Chân dường như đã bị trật, cô đau đớn la lên

-Không được, mình không thể chịu nổi

-Cố lên, còn một chút nữa thôi

Thêm được một chút, cuối cùng chân Loan đã được kéo ra ngoài. Nó bị bông gân nặng, Bảo phải đỡ may ra mới đứng dậy được. Lần này cả hai đều cảm nhận được, có rất nhiều con vật khác đang ở quanh đây. Nhưng có lẽ vì nó sợ gì đó nên không dám đi lại. Chúng đứng có khoảng cách tại một chỗ

-Hình như...

Khịt khịt!! Con rắn đã tỉnh dậy và con sư tử đã chết. Nó thè thụt lưỡi mình báo hiệu cho sự nguy hiểm của hai người. Những con vật khác cứ thế lùi xa hơn. Có lẽ vậy, con rắn này là chúa tể của khu rừng

-Cậu chạy đi, Bảo à chạy đi

Loan một cẳng hét to hơn

-Cậu đang nghĩ gì vậy

-Cái đầm lầy... nó là lối ra duy nhất. Hãy thử đi và qua ải khác

-Cậu nghĩ mình có thể để cậu ở lại đây sao??

-Xin lỗi... mình không muốn trở thành gánh nặng cho cậu. Làm ơn, đi đi

Loan đã khóc. Không, anh không muốn tiếp tục thấy nó. Bất đắc dĩ anh phải rời đi. Anh chạy thật nhanh đến đầm lầy

Loan đi khắp khiên về phía ngược lại với hướng Bảo chạy. Cuối xuống giật mạnh cái răng của con sư tử

-Xin lỗi mày

Con rắn chồm tới tấn công. Loan thừa thế nhảy vọt lên đầu nó. Cô dùng cái răng lúc này đập mạnh vào đầu nó vài phát. Nó thét lên đau đớn vang cả khu rừng những thú hoang kia nghe vậy lùi thêm mười bước. Loan vẫn tiếp tục công việc của mình, đâm và đâm đến khi nó gục xuống. Và chân cô lại tiếp tục bị kẹt. Một con sư tử có kích cỡ gần như con đang nằm đó bổ tới. Có lẽ vì muốn soán ngôi bá chủ sơn lâm. Biết chắc mình sẽ chết, cô nhắm mắt xuôi tan. Nhưng không... nó đã dừng lại

-Mình vẫn không thể để cậu một mình được

Bảo đã ở đó, tay cầm thanh cọc nhọn rút ra khỏi người con sư tử văng bậy ra đất. Anh lại tiếp tục lần nữa kéo Loan ra ngoài

-Ta cùng đi chứ!?

-Có phải là lối ra

-Nếu không thì ta cùng nhau đi tìm. Ta đã đánh bại hai chúa rừng mà. Có gì mà không làm được chứ

Anh cười nhìn cô rồi đưa tay về trước. Cô hơi chần chừ nhưng rồi nắm lấy, để anh điều đi đến phía cái đầm lầy mà họ đã bước lên

13. Chương 12: Lớp Học Của Sự Chết Chóc

Khi họ thức dậy, Loan chợt nhận ra rằng mình đang nằm trên giường, xung quanh bao phủ bởi một màu trắng. Kì lạ, chân đã hết đau. Nhìn qua bên cạnh, Bảo đang nằm đó ngủ ngon lành

- Cái gì vậy!?

Anh liền nhủ mày mở mắt nhìn ánh đèn phía trước rồi ngồi bật dậy. Khung cảnh xung quanh nhuộm màu trắng trông thật bất mắt. Đến khi xoay người 90° thì thấy Loan đang nhẹ nhàng xoa xoa thái dương mình

- Cậu không sao chứ

- Đường như đây là phòng y tế- Cô đảo mắt nhìn xung quanh- Cảnh trang trí không giống như phòng ở bệnh viện cho lắm. Và cả một căn phòng lớn thế này mà chỉ có hai chiếc giường và một số vật dụng sơ cứu đơn giản. Ta đang ở xó nào vậy

- Cậu đừng suy nghĩ nhiều Loan, sắc mặt cậu khó coi quá

- Hai em tỉnh rồi à- Họ ngạc nhiên, đây là chị y tá ở trường mà hai người đang học- Thấy hai em bị ngất ở cầu thang chị sợ lắm đó

Ngất!! Cầu thang!? Làm gì có, hai người vừa ở một khu rừng rất mạo hiểm cơ mà. Còn có cả rừng khổng lồ và sư tử rừng kiếm, tất cả là giấc mơ à. Cô tiếp tục vò đầu bứt tóc tự hỏi đây phải là sự thật hay không. Nếu là thực vậy những gì cô tự mình trải qua đều là ảo giác à, cái chân sưng vù lúc nãy đã bốc hơi đi rồi trở lại như một cái chân khỏe mạnh, cộng thêm quần áo trên người, đồ phục học sinh thời cấp 3. Cô liếc sang Bảo

- Em có thể nghỉ ngơi ở đây thêm một tí không!?

Cô y tá gật đầu rồi ra ngoài bảo Loan và Bảo nghỉ ngơi

- Tốt nhất em không nên về lớp Loan à- Đó là lời cuối cô ấy nói khi rời đi

- Bảo!! Cậu làm sao vậy? Chúng ta đang ở trong hoàn cảnh nào mà cậu lại còn có tâm trạng ngủ được hả

- Loan bé bỏng à, cậu đừng cố gắng làm gì, từ nãy đến giờ cậu rất căng thẳng rồi. Nghỉ ngơi chút đi, nghe lời mình tí được không

- Loan bé bỏng!? Sao cậu lại gọi mình như vậy, cậu bị sao thế

Nhưng anh lại không trả lời ngủ một mạch liền. Loan tháo chăn xuống giường, thân hình của cô dường như nhỏ đi một tí. Thật là, cấp 3 là tuổi phát triển, độ tuổi này các cô gái rất nhạy cảm. Chị ấy đưa ra ả này để làm gì nhỉ!? Dùng hai tay mang lại đôi giày đã ở trong quá khứ, Loan rảo chân bước ra ngoài. Theo trí nhớ cô tìm lại lớp học của mình. Mở cửa bước vào bên trong, một thùng nước xổ thẳng lên đầu. Cả lớp lấy nó làm trò đùa cười phá lên

- Xem này, cậu ấy còn mặt dày đi học cơ đấy- Không ai khác đó là Ngọc và đằng sau là Minh

- Hai người... tại sao lại làm vậy với mình

Ngọc dương chân đá thẳng vào miệng Loan

- Đừng có ở đó mà nói chuyện thân mật với tao. Con nhỏ chó chết

Nói rồi cô quay mặt đi về vị trí của Loan mà ngồi xuống. Hốc miệng Loan rỉ máu ngời dậy với đầu tóc rối xù. Tại sao lại như vậy, chẳng phải cấp 2 hai người là cặp bạn thân nhất khối sao. Chuyện gì vậy, sao chị lại đưa em vào cái ả cay đắng như thế này. Nó đau thấu vào tim gan, ai có thể đối diện với cái sự việc này chứ, sau bao nhiêu năm gắng bó ai nghĩ rằng sẽ có ngày một nên lật mặt vì một thứ gì đó vô hình lồi kéo. Không biết cô đã vấp ngã trên hành lang mấy lần rồi lại trật chân lộn từ trên cầu thang xuống. Nhưng không đau, sao đau bằng nỗi đau trong lòng. Loan cuộn người trong xó cầu thang mà khóc, bây giờ làm gì có ai để cô tựa đầu đây. Bảo!?

Anh vẫn còn yên giấc trên giường. Tại sao? Anh có thể yên giấc như thế, đang trong thời gian ngàn cân treo sợi tóc mà. Mà đợi đã, cấp 3 cô đâu hề học chung với Bảo

Chạy lên trên sân thượng Loan leo lên đỉnh hàng rào nhìn xuống dưới. Nếu đây là một ả thì có lẽ lối ra là cổng trường. Phải làm sao đây nhỉ. Nếu muốn đến công thì phải đi theo đường vòng sau lối nhà vệ sinh. Nhưng nơi đó không phải không có người, vọn chúng thường tụ tập ở đây để hút bồ đề. Nếu biết có người nhận ra hành động khả nghi thì chắc chắn sẽ không dễ yên. Bây giờ thì chẳng còn nơi nào nữa, khắp trường đều có camera xung quanh, lại càng không thể về lớp. Ở đó có mọi người... quay lưng lại với cô. Loan nhìn lại vị trí Camera, nó được đặt trên cột cờ trên cao nhìn xuống. Nhưng trên cây bàng ở giữa sân cũng có. Tại sao? Đề phòng học sinh cúp tiết. Đúng rồi! Đằng sau khối C không có camera, mong đi qua đó sẽ không bị phát hiện. Bây giờ phải đến văn phòng điều khiển chính để xem tầm quay của máy. Có lẽ vẫn có sơ hở chứ. Đợi đã, phải thay bộ đồ này ra. Bốc mùi quá, không biết thùng nước lúc này là gì. Hi hục trong nhà vệ sinh 10p cuối cùng cũng bỏ được cái mùi đeo bám này trên người. Cô tìm được một bộ đồ thể dục mà có lẽ ai đó đã để quên trong đó. Bất quá mà, xin lỗi sau này

Loan bước chân nhẹ nhàng bên cạnh những chiếc tường to lớn, phải thật rón rén như tên cướp thật khổ. Lớp học của cô ở ngay trên lầu này đây. Hạ thấp người đi qua khung cửa sổ mà tìm cứ đập thình thịch. Có thể chấp nhận ai ai cũng đều quý mến mình nhưng trong tình cảnh này có lẽ không như vậy. Đến Ngọc còn thay đổi nói chi bọn họ. Bình!! Thứ gì đó đầy bụi rơi trúng đầu của Loan. Là khăn lau bàn của lớp. Nó còn được thêu chữ “9A”. Loan nhìn lên xem ai là người ném thì giật nảy mình, Ngọc!! Cậu ấy thò đầu ra cửa sổ nhìn xuống dưới này thật ghê rợn. Mắt trợn ngược lên, miệng thì căng dài tựa như toác đến mang tai, răng hai hàm lộ rõ. Cái khung cửa sổ chỉ có chiều rộng bằng cái cổ người thôi mà... có gì đó không ổn. Đầu của Ngọc bắt đầu thụt vào lại nhưng lại không vừa. Tuy thế nhưng cậu ấy vẫn không có ý định dừng hành động này lại, máu vẫn gỏi xuống, tiếng cười của Ngọc vẫn vang vọng bên tai của Loan. Cô chạy, chạy ngang qua các lớp mặt cho có thu hút ánh nhìn của tất cả bọn họ. Điều cô cần bây giờ là vậy, ra khỏi đây, phải ra khỏi đây. Rồi khỏi khối C Loan bắt đầu lập kế hoạch để lên trên phòng trên. Phòng vi tính trên lầu và ở cuối dãy. Nếu đến đó lối thoát duy nhất chỉ có thể là nhảy từ trên lầu hai xuống. Khá nguy hiểm. Bịch!! Một thứ gì đó đen ngòm rơi xuống trước mắt của Loan. Sau hồi mới nhận ra đó là tóc... và là đầu người. Nó rục rịch chuyển động quay lại nhìn cười tươi khoe cái hàm răng đầy máu. Là Ngọc đây mà

- Cái gì!? Ngọc!!!

Lần này cô đã khóc thật sự, tại sao lại như vậy, tại sao lại để Ngọc chịu những nỗi khổ này. Đứt đầu sao!? Loan muốn hét lên nhưng lời nói lại bị tắt lại ở cổ họng. Cô lại bắt đầu chạy hẫ hẫ lên tầng trên. Kì thật, chẳng có giáo viên nào trên này cả. Tại sao!?

Mở máy vi tính lên, có pass và nó cũng chính là mật khẩu wifi. Cô không có điện thoại!! Bây giờ phải làm sao đây. Cô bắt đầu chuyển máy sang các máy tính khác. Đúng như cô nghĩ chúng có kết nối wifi với trường. Thông qua chúng cô có thể tìm ra được pass

- Có ai!!

Là thầy hiệu phó trường, ông bước vào bên trong liếc dọc nhìn ngang. Thết rồi cô chả biết cái trường này bị ai đó bỏ bùa hết rồi. Ông đã bao giờ muốn đến những nơi bụi bặm này đâu

- Chuột nhắt ra đây nào!!

Trốn dưới gầm bàn mà tìm như muốn thoát ra ngoài, nó nhảy rất nhanh, nhanh chưa từng thấy. Ông đi đến từng máy vi tính mà bật lên làm gì đó. Rồi cứ thế mở từng máy lên. Đến cái máy mà cô đang nấp ở dưới, không hiểu ông làm gì mà đứng rất lâu gấp đôi thời gian mà ông ở những máy kia

14. Chương 13: Thoát Khỏi Đó Ngay

- Chuột nhắt à tìm thấy rồi

Cả người Loan rung rung quay ra ngoài nhìn vào khuôn mặt đầy máu kia, quả tim trong lồng ngực như muốn nhảy ra ngoài. Người trước mặt đây không phải là hiệu phó của cô trước kia nữa mà là một con quái vật. Đã bị quả báo mà khuôn trở thành thế kia. Da mặt thì rách rưới như áo ăn mày còn mắt thì rơi cả ra

ngoài. Hàm răng mất đi vài cái. Tởm thật, nếu ông ta trông thấy mình trong hình dạng này chắc sẽ ngất xỉu vì sốc mất

Bàng hoàng ngăn đầu dậy động vào cái mặt bàn bên trên, thì ra tất cả chỉ là mơ thôi à. Chui ra khỏi cái nơi đầy bụi bặm, cô phủi bụi trên cơ thể rồi đảo mắt nhìn quanh. Cửa đã bị ông ta khóa. Không hay rồi. Loan vẫn tiếp tục công việc của mình là tìm cho ra gỗ nhìn của máy quay. Phải ra khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Vì chắc chắn cổng trường chính là lối thoát duy nhất. Có duy nhất một nơi cô chưa hề động đến, máy tính ở bàn giáo viên. Cạnh đó có một cái laptop trắng cũ. Lật nắp sau đó bật nguồn máy và bắt đầu thăm dò. Có một ổ đĩa không thể kick vào, đã bị kéo pass. Nhưng pass là gì. Có liên quan gì đến những thứ trong này không? Bắt đầu từ cái đầu tiên, màn hình máy tính để ảnh của một cô giáo trẻ tuổi đã qua đời vì tai nạn. Đây là máy tính của ông ấy. Hôm nay là ngày 28/9. Nếu vậy thì có liên quan không? Rồi loan dừng mắt tại một góc ảnh, nó mờ mờ viết ngày tháng gì đó. Đây là ngày sinh hay ngày mất của ai đó? Có khi nào là pass không? Quá đơn giản

Đang lục tìm từng vid để tìm thứ gì đó liên quan đến chiếc camera ở gần cổng ra thì bỗng nhiên cái máy tính để bàn sáng lên, ban đầu hình ảnh bị nhòe đi có lẽ vì nhiễu sóng. Nhưng rồi nó rõ ràng hơn, có hình bóng một cô gái đang kéo chiếc rìu sắc nhọn đầy máu và đứng ngay trước phòng này. Cái đầu cô ta bị ngòe qua một bên, người ngoài nhìn vào có khi lại nói rằng là do lỗi kỹ thuật khi phẫu thuật thẩm mỹ. Hay cũng có lẽ là một người bị tật hoặc một kẻ xấu xí bị tai nạn mà gây nên? Cô ta quay lại nhìn về phía Loan mà cười ghê rợn, đó không ai khác chính là Ngọc. Nụ cười dài đến nỗi cứ như kéo dài đến tận mang tai. Đầu ngoảnh sang một bên vì phần cổ chưa được may vá kỹ càng. Đường chỉ còn đó và cả cây kim nhỏ cắm đại vào bên trong vị trí thanh quản. Thật ghê rợn, máu tràn xuống dưới ngực rồi hai chân. Không biết cậu ấy đã mấy bao nhiêu phần trăm nước trong cơ thể. Râm!! Râm!! Ngọc bắt đầu dùng rìu đập mạnh vào ổ khóa. Đúng thật nó rấy sắc, chỉ chém cào phát mà cái khóa to đùng đó đã bị đứt một bên. Ngọc tháo nó ra và đi vào trong, nụ cười vẫn còn đó. Tiếng va chạm kéo dài giữa rìu và nền nhà vẫn không ngừng vang lên. Loan trốn mình trong bóng tối mà không ngừng run sợ đến phát khóc, có khi nào cô bị chém ra bã không?

Khi vào được bên trong, tim Loan không ngừng thổ thức nhìn con người đang điên cuồng chém phá để tìm thứ gì đó. Một thứ vật sống. Roạt!! Cô chém đứt đi màn hình vi tính rồi đập luôn cái bàn phím mới toan. Ngọc chạy đi quay phòng mà tay không ngừng lắc qua lại phá hủy hình dạng của vật thể nào xấu số dính phải

- Tại sao? Đầu rồi? Bước ra đây con mèo đáng ghét

Ngọc hét lớn, tiếng nói rõ khàn đi và không hề phát rõ âm. Cô vẫn điên cuồng chém và chém mặt dù có bao nhiêu thứ bị phá hủy đi chẳng nữa. Nhất định phải tìm ra thứ mình cần may ra mới thanh thản được. Ngọc cười điên cuồng chém xuống chiếc bàn inoc tạo một lỗ hổng nhỏ. Sau đó cô chém mạnh hơn để nó hé mở cho ánh sáng lọt vào bên dưới. Vẫn không tìm thấy. Ngọc bắt đầu điên cuồng hơn. Có lẽ cô thật sự đã tức giận rồi. Mỗi nhát chém là mỗi nhịp tim đập ngày càng thêm dữ dội. Loan phải đặt tay lên ngực để giữ tim mình lại nếu không nó nhảy ra ngoài lòng ngực mất. Nơi cuối cùng, cái tủ đựng đồ đạc dự bị. Ngọc cười nham hiểm lật chiếc rìu đến đứng trước mặt nó. Tim Loan như ngừng đập nhìn vào khe hở. Ngọc chém mạnh xuống rồi điên cuồng chém thêm rất nhiều phát tiếp cho đến khi cánh cửa nát bét ra và ngã xuống. Không có ai trong đó cả, tại sao? Tất cả những nơi ở đây đều đã tìm hết rồi. Bây giờ với cái cây của Loan có trốn ở đâu cũng sẽ tìm thấy ngay

Phụt!! Ngọc nép thẳng cây rìu lên tẩm la phong rồi cười phá lên

- Thông minh lắm cô bạn cùng lớp

Loan giật mình khi phần trắng của lưỡi rìu chỉ còn 1cm nữa là sẽ chém đứt mặt cô ra làm đôi. Cô nhanh chóng trốn đi tìm một nơi thoát thân khác. Ngọc nhảy lên phần tủ rút vũ khí khỏi đó rồi vung về leo qua chiếc lỗ như một xác sống. Nỗi sợ hãi lại dâng đến, trên này không hề có chỗ để thoát thân. Không có ống nước hay bất cứ thứ gì. Chỉ còn một cách để xuống dưới. Phập!! Cây rìu bay thẳng qua mắt cô đâm vào tường, Ngọc chỉ còn cách cô 1 mét

- Ôi không!

Loan hét đập mạnh xuống nền la phong. Bỗng nhiên nó gập mạnh rồi cả một vùng bên cô sập xuống. May mắn thay cô đã đáp đất an toàn nhưng cánh cửa đã khóa bên ngoài. Lấy hòn đá nhỏ kê bàn

lên cao, Loan mạnh tay đập xuống. Đập được vài nhịp thì nó vỡ ra đúng lúc Ngọc nhảy xuống dưới được. Loan vớ lấy cái thanh sắc nằm bừa bãi ở trên kệ tủ mini sau đó ra ngoài khóa Ngọc lại ở bên trong. Lúc này cô mới bàng hoàng nhận ra, tất cả đang tiến về một hướng, họ bước đi khập khiễng như những thây ma trông rất đáng sợ. Tuy vậy nhưng cô không hề bỏ chạy ngay mà đứng đó chờ đợi điều gì. Đến lúc một trong bọn chúng chạm tay vào người cô mới lấy trớn nhảy từ trên tầng hai xuống nhưng không may đã bị bông gân chân. Tốc độ di chuyển của chúng rất chậm hướng gì cô đã cho bọn chúng lên lầu hết rồi. Cô còn hàng tá thời gian để chạy ra khỏi cổng trường. Tiếng chuông báo động vang lên, ông bảo vệ vẫn còn ở đó. Ông lao nhanh túm lấy tóc Loan. Cô xoay người lấy thanh gỗ cầm bẫy ở đó mà đâm vào người ông ta khiến ông ấy ngã xuống. Cuối cùng chỉ cần mở cổng và ra ngoài. Kết thúc!!

15. Chương 14: Ải Cuối Cùng?

Loan gặp ngay Bảo đứng bên ngoài cổng trường. Anh đang nhìn cô tươi cười dịu dàng. Nụ cười trong ánh nắng ban mai như soi sáng con đường tăm tối mà lúc này Loan gặp phải. Hai mảnh tối và sáng cắt nhau như thể cho đến khi khung cảnh tối đi và tất cả chìm vào một không gian khác. Hai người đã trở lại căn biệt thự

- Chúng ta quay trở lại rồi

- Vậy có nghĩa... Ngọc và Minh đang ở đây

- Mình biết cậu đã trải qua những chuyện gì- Bảo ân cần nắm lấy tay Loan. Có lẽ cô vẫn chưa hoàn toàn hết sốc về chuyện này. Anh đã được chứng kiến tất cả mọi sự việc trong trường. Vì sao người hứng chịu thử thách là Loan, vì anh đã bắt đầu có tình cảm với cô ấy

Loan nhẹ tay gạt nó ra khỏi mình rồi cười đùa

- Cảm ơn cậu, có lẽ chị ấy đã tính sai một bước? Đáng nhẽ ra người chấp nhận thử thách là cậu

Cô ấy không hiểu

- Cậu nghĩ xem, hai người họ có thể ở đâu

- Sân thượng. Chúng ta hãy tách ra làm hai, đây chưa phải là nhà cậu

Đúng vậy, căn biệt thự này không nhiều tầng đến như thế

Loan đi lên trên và Bảo hướng xuống dưới. Hai người dù có đi thế nào cũng gặp nhau và quay trở lại vị trí cũ. Loan tức mình

- Chúng ta phải làm sao? Chị ấy...

Cô vò đầu bứt tai cố giữ bình tĩnh cho bản thân. Hãy cố nghĩ cách để thoát khỏi nơi này

Hay chúng ta cùng đi về một hướng. Lên trên xem!!

Cả hai cứ thế lên mãi lên mãi. Không biết đã đi trong bao lâu và được bao nhiêu tầng nhưng Loan đã rất mệt mỏi rồi. Cô cực nhọc gục người xuống nền cầu thang

- Loan cậu ổn chứ

- Cậu cứ đi trước, sau khi mình nghỉ ngơi được một chút sẽ theo sau

- Không được!!

Anh đi xuống mấy bậc cầu thang quay lưng về hướng Loan

- Cậu không cần phải làm thế, mình không muốn làm gánh nặng cho ai cả. Ta đi nào

Chắc phải tự mình đi thì Bảo mới chịu nhất bước. Tuy vậy nhưng anh vẫn chăm nhìn cô từng chút một vì lo lắng. Được thêm một hồi hai người trở lên sân thượng cứ nghĩ rằng sẽ được nghỉ ngơi nhưng khi vừa đặt chân đến một cảnh tượng khiến họ không thể hoảng hơn, Ngọc và Minh nằm rải rác hai bên sân thượng. Hai người tảng ra hai bên tiến đến đích của mình. Loan lao đến bên Ngọc mà gọi tên cô nhưng cô cứ như người chết. Mắt mở thờ đều tim đập nhưng hầu như các cơ quan khác không hoạt động, ngay cả mí mắt cũng không chớp xuống để Loan cảm thấy yên tâm

- Chuyện gì vậy nè!

Đây chắc chắn là Ngọc và bên kia là Minh. Vì chiếc lắc tay này cô đã mua cho Ngọc hôm sinh nhật

- Tại sao họ lại không nói gì? Cả cử động cũng...

Loan nhấp tay vào ấn huyệt ngay cổ của Ngọc, nó đã ngừng đập. Tại sao?

- Cậu ấy chết rồi

Loan như nghẹn lòng lại cố ngăn nước mắt lăn khỏi khóe mắt. Cô mím môi để không để nấc mình vang lên. Loan đặt Ngọc vào ban công sân thượng sau đó vuốt mắt Ngọc khập xuống. Nhưng lại không được, mắt Ngọc vẫn mở và nhìn chăm chăm vào Loan

...

- Loan!! Loan à!!

Giọng nói ấy rất quen thuộc, ở đâu nhỉ. Nó đã cùng gắn bó với cô từ nhỏ, cùng nhau vui đùa trên thảm cỏ trước sân. Ai đó!? Cô đưa tay đặt lên trán, mắt mở ra nhẹ nhàng rồi nhắm lại dưới ánh nắng ban mai sau đó nhìn về nơi phát ra âm thanh quen thuộc ấy. Mắt Loan ngày càng mở to hơn khi nhận ra đó là Ngọc. Loan bật dậy ôm lấy cô như đã nhiều tháng vắng hơi. Ngọc hơi bất ngờ nhưng cũng vỗ lưng Loan để an ủi nếu có chuyện gì đó

- Chuyện gì vậy Loan? Hôm nay mình thấy cậu ngủ muộn hơn mọi ngày đó. Một mỗi trong người à

Loan lắc đầu nguầy nguậy ôm lấy Ngọc thêm lần nữa. May quá đó là một giấc mơ

- Cậu đánh mình một cái đi, để mình biết là mình không có mơ!

- Aha cậu mơ thấy ác mộng?

- Có thể gọi là như thế

- Các cậu hãy dùng buổi sáng với cha con mình rồi hãy về nhé!!

Đó là Bảo. Ánh mắt hai người chạm nhau, anh nhìn cô bằng ánh mắt có chút bối rối. Thấy vậy thì không nhìn nữa, Loan ngồi dậy trên chiếc giường ướt đầm mồ hôi. Cứ như hôm qua chính cô là người trải nghiệm những cảm giác mạnh ấy vậy

- Mình có việc phải về rồi hai cậu ở dùng bữa với hai cha con họ rồi đi sau nhé- Loan vừa nói vừa tháo ánh nhìn ra khỏi màn hình điện thoại của mình

Nghe thế Ngọc cũng không nhiều lời làm gì. Thế thôi ăn luôn phần của Loan cho thuận đời.

Trên đường trở về từ căn biệt thự, Loan không ngừng suy nghĩ về những gì mình từng trải trong “giấc mơ” kì lạ đó. Cả hai đều vượt qua các thử thách rất dễ dàng và không ai bị tổn thương về tính mạng, việc Ngọc và Minh bắt cóc chỉ là cái cớ để đưa hai người vào giấc mơ. Nếu vậy chị ấy muốn cái gì? Nhắc nhở cái gì đó?

Hôm sau họ vẫn đi học bình thường, Ngọc, Minh và Bảo thì hẹn nhau. Loan thì lại liên lạc không được, lại không dám gọi mà phiền bố mẹ cô. Thật kì lạ, hôm nay cậu ấy không đến trường. Cho dù cô có gọi mấy lần vẫn không được. Gương mặt Ngọc lộ rõ sự lo lắng khủng khiếp khi chị ấy cứ nói một câu xa lạ

- Cậu cứ gọi cho gì Vân (mẹ của Loan) một lần thôi, có khi cậu ấy lại xảy ra chuyện gì đó!!- Minh an ủi

Bất quá đành vậy, nếu gì ấy có bận đến đâu cũng không đến nỗi không quan tâm đến con gái mình chứ!! Cho dù không phải mẹ ruột

- Alo tôi xin nghe
- Gì Vân ơi, con là Bảo bạn của Loam đây ạ. Gì làm ơn cho con hỏi Loan...
- Loan sốt cao nên nhập viện rồi con

Chưa kịp nói thêm lời nào đã bị ngắt máy, điều này khiến Ngọc ngày càng lo lắng hơn. Về phía Bảo, anh cũng rất lo lắng cho Loan nhưng điều khiến anh bận tâm hơn là về chuỗi tin nhắn không hồi kết của một người mà anh đã xếp vào hạng quá khứ. Thật phiền phức anh quyết định tắt nguồn điện thoại bắt đầu hào làm bạn với Ngọc và Minh. Ngọc lên đứng giữa lớp nói những gì mà gì Vân đã nói. Họ bắt đầu dăm ra lo lắng cho cô bạn cùng lớp với mình

- Chúng ta hãy sắp xếp thăm cậu ấy tại bệnh viện trong vòng 3 ngày nữa

Họ gật đầu tán thành

Ở trong bệnh viện thật chán chường, Loan rời giường để ra ngoài hít thở một chút không khí trong lành. Cứ mãi khịt khịt mũi khứ trùng như thế con người nào mà chịu được. Bác bảo vệ đã ngủ, thừa cơ hội này ra ngoài xem sao? Ít nhất bản thân mình cũng nên biết mình đang ở bệnh viện nào chứ!! Đang bước đi lại vấp phải một hòn đá nhỏ giữa đường, Loan vụt thẳng ra ngoài ngã xuống thêm cổ xanh mơn mớn. Ố!! Đây là đâu? Một cây cổ thụ lớn rỗng thân đang ở trước mặt, trên người cô không phải đồng phục bệnh nhân của bệnh viện nhưng thay vào đó là trang phục leo núi thông dụng. Loan nhẹ nhàng rón rén bước lên trước để nhìn vào bên trong thân cây đen ngòm đó

Nhìn thấy con gái mình cứ co giật đổ mồ hôi và độ sốt lại không ngừng tăng lên, cha mẹ Loan hết sức lo lắng

- Con bé có sao không hả anh! Bác sĩ!!

16. Chương 15: Giác Mơ Kỳ Lạ, Mọi Chuyện Dần Hé Mở

Giấc mơ ấy cứ lặp đi lặp lại nhiều lần khiến Loan trở nên trầm cảm. Cô ăn một chút cháo cho vào miệng. Gì Vân buồn rầu nhìn cô mà xót. Nhưng Loan lại gạt bỏ sự quan tâm đó, cô hất tay gì Vân ra khỏi đầu mình

- Bà không có tư cách để chạm vào người tôi

Cha Loan đang ở bên ngoài nhìn vào chỉ nhẹ thở dài, ông hối hận vì năm ấy không cứu được mẹ Loan. Để bà ấy phải ra đi trong đau đớn. Nhưng điều khiến Loan thấy đáng hận hơn, mẹ cô qua đời chưa được 1 tháng thì ba cô đã cưới vợ mới, lại là chị em song sinh với mẹ mình. Khác nào đang chọc tức cô cơ chứ. Hôm nay mọi người trong lớp lại đến nhưng cô không muốn gặp mặt. Cô lại bắt đầu lên cơn sốt. Lại giấc mơ đó, nó giằng vặt đã bao hồi khiến nhiệt độ ngày càng tăng cao hơn

- 41.3℃! Thật không ổn chút nào, nhiệt độ cứ ngày nào cũng tăng lên như thế...
- Vậy là sao hả bác sĩ, con gái tôi...
- Đừng lo lắng thưa bà, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức mà

...

Và cũng hôm nay, lớp học của họ có thêm một học sinh mới. Chưa ngồi xuống vị trí của mình nhưng cô gái ấy đã thấy người thân của mình đang ngồi vị trí bàn áp cuối và chỗ bên cạnh trống rỗng. Rất tiếc là đã có chủ. Cô gái bấu môi ngồi xuống bàn dưới cùng nhìn Bảo với ánh mắt đều cán. Ngày hôm ấy, Bảo chẳng nói năn lời nào với bất cứ ai. Họ bắt đầu lên kế hoạch tiếp tục vào bệnh viện để thăm Loan. Khi tất cả đã mất dạng, Bảo hầm mặt quay xuống phía dưới

- Em đến đây làm gì?

- Nhớ anh

- Đừng đùa- Mặt anh trở nên nghiêm trọng hẳn

Cô gái cười phá lên xoay con dao nhỏ trên tay mình sau đó dứt khoát đâm mạnh trên bàn của Bảo đang ngồi

- Không chừng em sẽ giết cả cô gái bên cạnh anh đấy. Tìm đứa bé với em

- 3 năm rồi, em vẫn không hề thay đổi. Bộ trong 4 bức tường đó em không hề thấy ăn năn gì à

Nhưng cô gái ấy lại lơ đi câu nói của anh

- Đừng nhiều lời Bảo ạ, anh phải nghe lời em. Dao không có mắt

- Loan đã làm gì? Sao em lại muốn lấy mạng cô ấy

Cô gái định nói ra lí do thì Ngọc bước đến hồi thúc

- Hai cậu lâu quá đó. Bảo! Có đi không thì báo tiếng, cả lớp đợi này giờ rồi

Cô gái ấy bắt đầu áp úng thẹn thùng tỏ vẻ của một người bị cô lập khi vào lớp mới

- Ủ... mình có thể đến nơi cậu nói để thăm cậu mà đang ở bệnh viện được không? Mình... mình không biết cậu ấy là ai

- Được chứ! Như vậy càng tốt. Mình sẽ giới thiệu cậu với Loan. Đi thôi

Ngọc bước vào nắm lấy tay cô gái đi ra ngoài. Cô nhìn Bảo bằng ánh mắt đắc thắng. Anh nhanh chân chạy theo kêu í ới

- Hôm nay bạn con lại đến thăm

Loan chỉ gật đầu một cái không nói thêm câu nào

- Hôm nay con có thể để mọi người vào thăm con không?

Lại gật đầu. Ông hôn lên trán Loan âu yếm như cách cư xử của một người mẹ

- Cha xin lỗi

Mỗi lượt cứ thế 4-5 người vào thăm và hỏi han sức khỏe Loan như thế nào. Đến lượt Ngọc Minh Bảo cùng với bạn học sinh mới, Loan ngăn người nhìn cô ấy chăm chăm

- Cậu ấy là Thảo Vy. Là học sinh mới chuyển vào lớp chúng ta

Loan cứng người thêm một chút rồi bắt đầu gật gù

- Chào cậu, mình là Loan

- Mình biết mà... à... mình đã nghe Ngọc nói về cậu trên suốt đường đi. Cứ tăng bốc cậu lên như là diễn viên nổi tiếng vậy đó. Vy chạy đến bên cạnh nắm lấy tay Loan thân thiết không quên cho Bảo một cái liếc xéo. Anh lơ nó đi đứng dứt tay vào túi quần nhìn ra ngoài cửa sổ

- Cậu có muốn ra ngoài dạo không? Hôm nay trời đẹp- Anh nói

- Hôm nay thì không? Mình bây giờ tâm trạng không muốn ra ngoài

- Đành

Họ nói chuyện một hồi Minh chợt phát hiện có một cuốn sổ nhật kí trên bàn, bên trong mặt giấy có một bức họa, một gốc cây có lỗ hổng lớn. Xung quanh toàn là một màu đen

- Là do cậu vẽ à

- Đúng vậy- Loan có chút vui vẻ- Cứ vài ngày mình lại mơ thấy một giấc mơ. Chính mình tìm đến nơi này, nơi có gốc cây như thế. Ban đầu chỉ toàn là một màu đen nhưng càng ngày càng rõ dần. Vì thế mình muốn

ở lại đây thêm vài tuần để xem xét như thế nào. Có thể nó là thứ gì đó rất quan trọng. Một giấc mơ không thể lặp đi lại nhiều lần như thế

- Cậu có tin vào tâm linh không?- Vy đột nhiên lên tiếng

- Tâm linh, hoàn toàn không? Một khi đã chọn ngành này thì tất nhiên tâm linh chỉ là thứ xa xỉ hư vô đối với mình mà thôi

- Chị của Bảo... là một nhà thôi nhiên và cũng là một thầy bói tài ba

4 cặp mắt bắt đầu nhìn về hướng của cô học sinh mới đến. Không bắt ngờ về nghề nghiệp của chị họ Bảo mà lại ngạc nhiên khi cô ấy lại biết chuyện của “người khác”. Thấy mọi người nhìn mình như thế, Vy đứng dậy tươi cười bước chân về phía Bảo khoác lấy tay anh và nói

- Minh... là người yêu cũ của Bảo

Anh giật mình dừng phản kháng nhưng ngón tay ấy bấu chặt tựa như có thể chảy máu. Anh đành lặng im

- Đã chia tay cách đây 3 năm- Bảo nói thêm- Sau cái chết của chị ấy

Loan bật khóc không rằng khi nhớ đến hình bóng ấy, cô gái đã gắn bó làm bạn với Loạn khi mẹ cô mất. Người đã cho cô cảm giác được mẹ ở bên khi cảnh mẹ bị người khác giết cứ tồn tại trong quá khứ

Thấy Loan khóc Bảo cũng cúi lòng kéo tay của Vy ra khỏi người mình rồi bước đến bên cạnh cô

- Xin lỗi cậu Loan

- Không! Cậu không có lỗi

Vy nhìn hai cá thể trên giường mà nhếch mép, Ngọc tròn mắt nhìn cô cứ như một kẻ điên trốn viện

- Alo!!

Bỗng điện thoại cổ reo lên và lấy đó là cái cớ để ra ngoài

- Mình thấy cậu ấy có gì đó không bình thường

Ngọc bước đến đứng bên kia giường chồm đến nói. Minh thấy thế liền hòa theo. Anh nói

- Bảo à cậu nói rằng cậu là người yêu cũ của Vy vậy trước đây cậu thấy cậu ấy thế nào

- Mình... mình bị tai nạn nên mất đi trí nhớ... cô ấy đã chia tay mình vào lúc ấy- Không ngờ lại có lúc anh phải nói dối về quá khứ của mình

Loan đã thiếp đi lúc nào không hay. Cô nằm tựa đầu vào vai Bảo một cách nhẹ nhàng khiến anh cũng chẳng nhận ra. Nhìn xem hàng mi dài rũ xuống cùng với đôi môi hồng nhạt tự nhiên, anh muốn nựng nó quá! Bảo từ tốn nâng đầu Loan để nó yên vị dưới chiếc gối êm. Họ ra về trả lại không gian yên tĩnh vốn có cho căn phòng

- Tao không muốn nghe tụi bây nói chỉ một kết quả từ trước đến giờ- Vy gằn giọng nói chuyện điện thoại bên ngoài bệnh viện

- Em xin lỗi

- Tao sẽ giết mày

Nói rồi cô cúp máy tựa người vào một chiếc xe ga đỏ ngẫm nghĩ những chuyện mà cô sẽ làm trong thời gian trở lại đây

- Tôi nhất định sẽ tìm được và phanh thây nó ra. Trước chị! Và cả cái lũ chuột nhất kia nữa

Từ xa! Có ai đó đang theo dõi Vy. Cô lạnh sống lưng quay lại thì chẳng thấy ai nữa

- Chuyện... chuyện gì!?

Lý này cả lớp đã tập hợp đông đủ và ra ngoài để chuẩn bị về trường và tiếp tục lên lớp. Nhà trường chỉ đồng ý cho họ 1h30p

- Gia đình mình mắc một chuyện rất quan trọng, các cậu về cẩn thận, mình sẽ lên lớp sau

Tội cho cậu ấy, chưa gần gũi chúng ta được bao lâu thì bị gia đình quở thúc ròi. Đó là suy nghĩ của một số người. Nhưng Bảo thì không. Anh biết Vy thì làm gì mà có gia đình. Anh muốn theo dõi cô ấy

- Ta đi thôi Bảo. Nhanh nào

Đành để sau vậy

17. Chương 16: Chia Rẻ Nội Bộ

Rột roạt!!

Tiếng bước chân lặng lẽ giẫm nát từng tất lá khô của đôi chân mang đôi giày puma hiệu nổi tiếng. Loan cầm bản đồ trên tay nhưng không biết nguồn gốc nó từ đâu và... cô cũng chẳng biết đây là nơi nào. Bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại, hướng đi cũng mờ dần, Loan rút chiếc điện thoại trong túi bật Flash để mình có thể bước tiếp. Đi thêm một hồi cô nhìn thấy hốc cây quen thuộc. Nó đã ở trước mặt, rõ ràng hơn rất nhiều và cả khi bây giờ cô có đèn pin mà, cả lượng pin điện thoại cũng full. Bây giờ chỉ còn đi thẳng đến đó mà thôi nhưng... chạy thêm vài bước thì ánh đèn duy nhất soi sáng màn đêm tắt lịm, bước chân của Loan loạn choạng rồi mất hẳn chỉ nghe thấy tiếng gì đó ục ục xuống đất

Loan nhẹ nhàng mở mắt, xung quanh... vẫn được bao bọc bằng một màu trắng đặc trưng ở bệnh viện

- Ba!!

- Cuối cùng con đã tỉnh, cứ đổ mồ hôi như thế ba lo lắm biết không

- Ba chuẩn bị đi đâu?- Câu hỏi dựa trên bộ trang phục đang khoác lên người. Ba cô đang mặc một bộ vest đen hiem thấy

- Một người đã phải mất mạng để lấy những thông tin này về. Bây giờ ba đi viếng ông ấy. Con hãy từ từ ở đây mà xem xét

Nói rồi ông đi thẳng mất. Người đã hi sinh là bạn thân nhất của ông

Tiếng chuông vào lớp bắt đầu vang lên, Vy mệt mỏi ngồi xuống. Hôm nay cô muốn cúp học. Nhìn sang phía bàn của Ngọc và Minh, Vy thầm nghĩ- Ôi sao cặp đôi này hạnh phúc quá nhỉ

- Thật chướng mắt

Giờ nghỉ trưa, canteen thật ồn ào, chỉ bằng lén vào thư viện dùng bữa cho yên tĩnh. Nhưng khi vừa bước vào trong thì gặp đôi tình nhân ấy đang thân mật bên nhau. Rõ ràng cũng có mắt nhưng sao lại để người khác đọc cho nghe? Đâu phải không biết chứ. Xong một quyển sách mỏng nhỏ đó Minh đề nghị lấy quyển khác để đọc. Ngọc đề nghị lấy tiểu thuyết. Rà theo từng sớ sách và đọc tên bìa, Minh cảm thấy quyển tiểu thuyết bày rất thích hợp. Harry Potter. Nó kể về một quá trình thật dài của nam nhân vật chính. Ngọc thích điều này. Quyển này có lẽ được! Bước xuống khỏi chiếc thang gỗ vừa cũ vừa mới anh ra khỏi gian sách tiểu thuyết nhưng xui thay lại bắt gặp Vy đang đi ngược chiều. Hai người đụng nhau thế là Vy ngã xuống. Cuốn sách tiểu thuyết thiết bị đâm thẳng xuống mắt cá chân của Vy làm cô đau điên ngả chẳng dữa mà đứng cũng chẳng xong

- Ô!! Cậu không sao chứ?

- Không sao... Á!!

Cô ngã xuống lưng dựa vào thành sách mệt mỏi. Đứng không được. Minh rất hốt hoảng, điều anh nghĩ mình cần làm bây giờ là đưa Vy đến phòng y tế, mọi lỗi lầm là ở anh

- Để mình đưa cậu đến phòng...

- Chân mình không đi được

Không chần chừ Minh liền bỏ cuốn tiểu thuyết xuống hai tay bồng Vy đi khỏi thư viện. Ngọc đứng như trời trồng chứng kiến tất cả, cái hành động đó Minh vẫn chưa hề giành cho cô một lần nào. Đau quá, cậu ấy đang bồng ôm một người khác không phải cô. Nước mắt đã rơi tựa lúc nào, Ngọc bước đến nhặt cuốn tiểu thuyết ôm vào lòng. Minh không hề liếc nhìn cô một cái khi sự việc xảy ra. Cô trở về với nhiều sắc cảm khó tả trên khuôn mặt. Bảo nhìn cô nhưng không biết nên nói gì

Tại phòng y tế, Vy đang ngồi trên thành giường và dưới chân là chị y tá đang băng bó lại vết thương ở mắt cá chân. Cảm giác này thật tuyệt, có người quỳ dưới chân mình. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ sau cuối, cô y tá ra về trước để Vy ở lại, tiếp sau đó Minh bước vào cùng với túi đồ ăn trên tay

- Cậu vẫn chưa về lớp từ lúc đưa mình lên đây. Không sợ Ngọc giận sao?- Vy hỏi

Nhờ thế lúc này Minh mới nhớ đến cô gái bé bỏng của mình. Anh đã bỏ rơi cô ấy, quên mất cô ấy

- Có lẽ mọi người đã về hết rồi. Để mình về lớp lấy cặp sách cho cậu và mình nữa. À... có cần mình đưa cậu về không?

- Lát nữa sẽ có người sẽ đón mình... hoàng hôn đẹp chứ!?

- Xin lỗi mình không có tâm trạng để ngắm

Điều này làm Vy khó chịu, làm quái nào lại chối bỏ một lời khen khéo từ một cô gái chứ!? Minh rời đi chạy về lớp một cách nhanh nhất. Có lẽ Ngọc vẫn đang chờ. Nhưng không! Cô ấy đang đứng ở hướng ngược lại mà Minh đã chạy. Nước mắt rơi nặng trên má Ngọc vác cặp lên vai rời đi

Sau khi dành thêm một giấc khoảng 20p, Vy nhận ra có lẽ ngôi trường này chỉ còn mình cô, đây là thời gian bác bảo vệ đang dùng bữa tối. Cô mệt mỏi đứng dậy tháo băng ra khỏi chân mình rồi kéo miếng da dày căng ấy khỏi bề mặt mắt cá. Việc giả bị đau chân làm cô khó chịu, phải ngồi yên nơi này một đồng nhưng vẫn đỡ hơn khi phải ngồi lì trên chiếc ghế và nghe những cô thầy giảng “đạo”. Cặp sách đã được đặt gọn gàng trên chiếc bàn bên cạnh, có lẽ bây giờ cô nên về thôi, ở đây không khéo lại gặp ma đấy

Đi xuống dưới gần bước ra khỏi cổng, điện thoại Vy reo lên, nhìn dãy số quen thuộc trên màn hình, cô bắt máy

-...

- Tao biết không có gì ngon lành rồi, nói nhanh rồi đến trường chờ tao về

Hút!!

Dường như có thứ gì đó vừa lao qua tán cây đằng sau lưng của Vy. Nó trắng trắng. Tiếp đến một luồng gió thổi nhẹ làm bay mái tóc cộng với cảm giác ớn lạnh đến tận sống lưng, cô quay lại nhìn nhưng lại chẳng có gì cả. Khi quay lại phía trước, đằng sau cổng sắt lớn đó, dưới bóng đèn mờ ảo để soi sáng mảnh đất trước trường, một cô gái với mái tóc đen ướt sũng đang đứng đó, cô vận một chiếc váy đen cộng với chiếc áo sơ mi sọc tím. Cô ấy đang nhìn người đối diện mình mắt tròn trĩnh không nhắm. Trước khi cô gái ấy biến mất trước tầm nhìn của Vy, nghe đâu thoang thoảng mùi rong rêu đầy mũi. Chính nó đã khiến Bảo di chuyển đến cổng trước sớm hơn. Thấy Vy đứng đó nhìn ra phía cổng, anh định lên tiếng nhưng thôi. Sau khi hình bóng ấy biến mất, Vy nhanh chóng quay dọc nhìn ngang để tìm một hình bóng nào đó nhưng lại thấy Bảo. Cô mừng rỡ chạy lại nắm lấy cánh tay anh cứ như rất thân thiện

- Bảo à! Làm ơn... em vừa thấy gì đó

- Cậu làm gì ở đây giờ này

- Làm ơn đừng nói chuyện như vậy với em, xa cách lắm. Chìa khóa trọ của em bị mất nhưng em lại không tìm thấy. Mất rồi! Sao em dám về nhà một mình đây

Hướng gì Vy cũng là con gái, nếu những lời cô nói là thật thì nếu có xảy ra sự cố nào đấy thì anh có lẽ là người có lỗi nhất

- Về nhà mình đi

- Ba anh...

- Đi công tác rồi

Đã lâu rồi không trở về căn nhà này, phút chốc nó trở nên lạ lẫm với Vy

- Anh nấu cho em chút đồ ăn được không?

- Mình biết cậu chưa ăn gì

- Anh chu đáo quá

Bảo bắt đầu vào công việc, anh mở tủ lấy vài cái trứng cho vào chiếc bát lớn nêm nếm gia vị rồi bắt đầu đánh trứng. Tiếp đến anh vo gạo cho vào song cấm điện bật nút sau cùng anh thái vài miếng thịt bò để xào cần. Chỉ bấy nhiêu đã đủ cho hai người ăn rồi. Vy nhìn hình dáng của anh nhớ lại 3 năm trước. Anh đã chính tay nấu cho cô bữa ăn cuối cùng

Roẹt!!

Chiếc chìa khóa được rút ra khỏi ổ, cánh cửa to lớn được đẩy vào. Dường như tiếng dầu sôi khá lớn làm Bảo hay Vy đều không chú ý đến sự khác thường. Vy đang dang tay ôm anh từ đằng sau như những cặp tình nhân đang trong giai đoạn cao trào

Tiếng bước chân ngày càng gần hơn và tắt hẳn cho đến khi dừng lại ở cửa bếp nhìn vào hai cá thể đang dính chặt. Loan không có gì là bất ngờ nhưng lại thấy có lỗi vì nhất thời quên mất nhà này đã có chủ. Loan vận một bộ trang phục đen toàn bộ vì cô vừa đi đến buổi chôn cất của bạn thân của cha mình. Hôm nay cô đến đây để thấp cho người chị quá cố của mình một nén nhang

- Xin lỗi!!

Thấy Loan Bảo không giấu nổi sự ngạc nhiên vội vàng kéo tay Vy ra khỏi eo mình nhanh chân chạy đến

- C... Cậu làm gì ở đây

Loan xoay người đứng đối diện với Bảo trên đôi giày gót cao hai tay cầm chiếc túi xách nhỏ màu đen ở đằng trước

- Mình đến thấp cho chị Tuyết Nhi một nén nhang

- À... lúc này... không phải như cậu đã thấy đâu

- Mình chỉ đến đây để thấp nhang, xin lỗi vì vào nhà cậu mà không xin phép. Mình xin trả lại chìa khóa cho cậu. Đây là... của chị ấy đã tặng... cho mình

Bảo nhìn chiếc chìa khóa vội đặt vào lòng bàn tay của Loan

- Cái này là quà mà chị ấy tặng cậu. Hãy giữ đi

- Cảm ơn

Loan không nói thêm gì nhiều bước vào bên trong. Cô vẫn muốn xác định lại năng lực của mình, có thật sự là mình có thể nhìn thấy những hồn ma

- Chị Tuyết Nhi, làm ơn cho em thấy và biết rằng chị đang ở đây đi

Thấy Loan có thể vào trong đó Vy cũng mếu máo muốn vào nhưng Bảo lại không cho phép. Vì miệng lưỡi cô ta quá dẻo ngọt, bắt quá Bảo cho Vy vào trong đó nhưng với thời lượng là một phút

Sau khi Loan bước ra bên ngoài và tiến thẳng ra cửa không một cái quay đầu nhìn, Vy bắt đầu nhấc chân đi vào bên trong. Loan đi về phía chiếc xe hơi đen đang đặt đó nhưng bỗng nhiên bước chân cô trở nên Loan xệ, đầu óc quay cuồng nên đã ngã xuống. Bảo dùng tốc độ nhanh nhất và định hét lớn tên của Loan nhưng rồi thấy được có ai đó đã nhanh hơn anh một bước. Là một người con trai, khá điển trai. Loan đã bất tỉnh và được đưa vào xe

- Đó là ai...

Cuối cùng cũng đã vào được bên trong, chỉ có một phút nên thực hiện ý định nhanh thôi

- Muốn làm ma dọa tôi à!? Tôi sẽ không để chị sống yên thân đâu

Vy bước đến bên cạnh hủ tro cốt nhếch miệng cười nhìn lên bước đi ảnh của cô gái đang cong môi dưới nắng sớm. Nhưng sau khi mở nắp hủ cốt, thứ bên trong khiến cô không thể bàng hoàng hơn. Vy trợn tròn mắt, đôi tay run lên sợ hãi chỉ thẳng vào bức di ảnh. Nó đang chuyển mắt nhìn về phía cô, đôi môi như cao su co lại mất đi nụ cười vốn có. Bỗng nhiên cô bị trượt chân ngã xuống sàn. Không muốn nán lại thêm, Vy vén tấm màn che chạy nhanh ra ngoài

18. Chương 17

Về đến nhà Vy như người mất hồn ngồi xuống ghế sofa với những câu hỏi vô căn cứ trong đầu. Trong hủ tro cốt đó... toàn cát chứ không phải tro. Chẳng nhẽ chị ta còn sống, vậy Loan đã nhìn thấy nó chưa. Bây giờ phải đưa ra hai khả năng, nếu Loan đã biết thì chắc chắn sẽ liên lạc với chị ta vì qua những vì Ngọc kể chắc chắn hai người rất thân thiết. Nhưng nếu là trường hợp thứ hai là Loan không biết, như thế thì không có gì để buộc cả. Tuy vậy cũng có thể xảy ra trường hợp thứ ba. Loan đã nhìn thấy nhưng đang phân vân có phải là chị ấy còn sống hay không. Nếu còn thì có lẽ ngay cả thằng bé con chị ta cũng thế vì sau lúc đó Vy cho người tìm rất nhiều ngõ nách nhưng không thấy xác nó đâu và nếu có bị thú hoang ăn thịt ít nhiều gì cũng có thứ gì đó bị để lại chứ. Vẫn chưa thể tiên đoán được gì

Minh và Ngọc hôm nay lại cùng nhau đến trường, Bảo mắc một số việc với ba mình nên đã ở lại thêm vài phút. Trên đường Minh cố rủ Ngọc ghé vào quán ăn ven đường để thưởng thức điểm tâm vì nhìn Ngọc có vẻ rất tùy tiện. Minh cố cố gắng hỏi nhưng cô lại chỉ nói cứ lắc đầu cho qua. Anh buồn lắm

Bỗng nhiên hình ảnh Vy lại xuất hiện, anh tự hỏi cậu ấy đã khỏe chưa. Cảm giác muốn biết ngay bây giờ, Minh lấy cớ chạy đến nơi vắng người mà nhấn số gọi

- Chào cậu. Cậu thấy thế nào rồi

- Ổn lắm luôn, ngủ một đêm ngày hôm nay hết rồi. Chắc do tài chăm sóc thần kì của cậu

- Aha! Cậu đã đến trường chưa

- Mình đang trên xe buýt sắp tới rồi. Còn cậu đang ở đâu, làm gì

- À mình đang ăn sáng với Ngọc này

Hai người cứ thế tán gẫu không màn đến hình bóng thứ ba. Ngọc nhìn Minh mà ứa nước mắt. Cô bỏ đi trả tiền cho cả hai xuất ăn. Minh đã nhìn thấy, anh hơi chùn lòng theo sau định rằng sẽ xin lỗi Ngọc khi đến lớp

Đang bước đi từng nhịp nặng nề, điện thoại reo nhưng cô cũng chẳng muốn nghe. Nhìn dãy số trên điện thoại lòng Ngọc trở nên căng thẳng ấn dấu tích màu xanh

- Con nghe ạ... cái gì!? Loan...

Két két!!...

Một vụ tai nạn xảy ra ngay trước mắt Ngọc và trước cổng trường. Cô quen nạn nhân, một bóng dáng quen thuộc trong chiếc quần Jeans đen và áo phông trắng. Đó chính là Loan. Tại sao cô lại trốn viện? Chẳng nhẽ... muốn làm cho mọi người bất ngờ sao. Minh bàng hoàng chạy đến đối diện với vụ tai nạn. Thấy thể Ngọc vội túm lấy áo anh trong đau khổ

- Loan... đó là Loan

- Ta mau lại xem

Minh chạy trước xen vào bên trong còn phần Ngọc, chân đã mất máu rồi nhất còn không nổi. Chẳng chốc sau cô ngất lịm dưới nền đất của buổi sáng sớm. Chiếc xe gây ra tai nạn đã chạy đi với tốc độ không tưởng. Đến một nơi vắng người, cô gái ấy bước xuống tháo bỏ chiếc khẩu trang còn lại đôi kính và cái nón lưỡi trai màu đen

- Chị xin lỗi em Loan

Khi ý thức đã được lấy lại Ngọc liền nghe thấy những giọng nói quen thuộc vang lên. Có của Bảo, của Minh và của cha mẹ Loan. Nó không được rõ ràng cứ như đang bị cách âm bởi thứ gì đó

Cô nghe ai đó đang gọi tên cô. Ngọc!! Là Minh, anh ấy đang ở đây. Vui quá. Nhưng đột nhiên hình ảnh Loan bị xe tông ngay trước mắt, Ngọc liền vật dậy mới nhận ra mình đang ở bệnh viện. Thêm một chốc chàng trai hôm nọ xuất hiện

- Ba ơi Loan sao rồi!!

Lòng Bảo như lấy viên tạ ra khỏi, nó nhẹ kinh. Thì ra anh ta là anh trai Loan. Nhưng sao hai người lại chẳng có gì giống nhau nhỉ

- Em con đang trong phòng cấp cứu đây

Anh ta gồng mình vuốt tóc từ trước ra sau lộ rõ vẻ mặt căng thẳng. Anh ta chắc hẳn rất lo cho em gái mình.

Đền phòng cấp cứu tắt, tất cả mọi người cùng ào lại xem xét tình hình. Cả Ngọc cũng bỏ giường bệnh mà chạy đến khiến bác sĩ khó mà thở được

- Tôi chỉ muốn gặp người nhà bệnh nhân

Cả ba người họ ngồi yên trong phòng nghe ngóng kết quả. Họ đều mừng rỡ vì nếu thái độ như thế chắc chắn Loan an toàn rồi. Nhưng ai là người đã gây ra vụ tai nạn? Rõ ràng là ngấm đến Loan nhưng hồi nào giờ Loan đã gây thù chuốc oán với ai bao giờ

Bây giờ chỉ là thời gian ra chơi ở trường. Minh đề nghị đến lớp. Ngọc thì cũng không có gì quan trọng và sau đó cả ba cùng đến trường nhưng khi đến nơi Ngọc lại trở chứng đau đầu thế nên Minh đưa cô lên phòng y tế. Đến nơi anh lại tận tình xuống canteen đề nghị cô phục vụ nấu cho ít cháo nhè với thịt băm. Minh đối xử tốt với Ngọc như thế, có lẽ cô đã nghĩ oan cho anh mất rồi

Sau khi ăn cháo Ngọc đánh giấc và khi tỉnh dậy đã chẳng thấy Minh đâu. Thay vào đó trước mặt cô lại là Bảo

- Minh...

- Trên sân thượng

- Làm gì?

-...

Trên sân thượng trường...

Vy chỉ muốn cúp tiết. Nhưng vì buồn quá đã lôi Minh lên này. Cô trét hành khá nhiều nên bây giờ nước mắt cứ chảy. May quá nước hoa nặng mùi đã che mất đi. Cô nói rằng, mẹ vừa tai nạn qua đời và muốn ai đó ở bên cạnh

Tựa đầu vào vai anh Vy nói hết những chuyện trên trời dưới đất về người mẹ quá cố của mình. Bỗng nhiên nhận ra cô thật là rất giỏi bịa chuyện. Ước gì Ngọc có thể nhìn thấy cảnh này nhỉ!? Có vẻ như Minh đã cảm thấy rung động trước cô gái yếu đuối này rồi. Cô nhếch miệng không biết mình đi đúng hướng hay không. Nên tiếp cận Loan hay Bảo. Ý định giết Loan đã bị dập tắt từ khi cô thấy những gì bên trong hũ tro cốt. Loan rất thông minh

- Ô! Minh xin lỗi, mình tự tiện quá rồi

- Không sao

Nói rồi cậu đưa tay đẩy đầu Vy tựa vào vai mình lần nữa nhưng rồi thay đúng lúc này cửa cầu thang mở ra và đó chính là Ngọc đang đầm đìa mồ hôi nhìn hai con người đó

- Ngọc!

Minh hốt hải đứng dậy đẩy Vy khỏi người vội hỏi han

- Cậu còn chưa khỏe mà

Cô không nói gì chỉ lắc đầu nguầy nguậy

- Tôi ổn. Không cần anh quan tâm

Nổ rồi Ngọc quay lưng nén lại giọt nước mắt lăn trên má khóa chốt cửa. Nếu muốn tâm tình thì đừng để ai thấy mà còn giữ được thể diện. Xpay người bước xuống, Bảo đã đứng ở chân cầu thang

- Xin lỗi

Ngọc lắc đầu lướt qua nhưng thường

- Cậu cho mình chuyển chỗ qua ngồi với Loan

Đến xế chiều chú bảo vệ mới lên kiểm tra và mở cửa cho hai người xuống dưới. Minh lập tức bỏ rơi Vy mà tìm người. Nhưng không thấy, Ngọc đã về trước. Gọi không nghe máy, nhắn tin không trả lời. Ngọc là người khá nhạy cảm. Có lẽ qua cú lần này chia tay cũng nên

Vy cắn móng tay đi qua lại suy nghĩ thêm một hồi, nếu bây giờ Minh chia tay Ngọc thì sao nhỉ!? Mà cũng ổn mà. Chơi đùa một tí cũng được, nhờ Ngọc cô ghét lắm, nhìn rất bảnh bèo. Cho nó ném mùi bị cấm sừng ra sao. Bây giờ Bảo thì không thể quay lại, Minh thì không hề liên quan đến họ trong quá khứ. Có lẽ nên tìm cách tiếp cận Bảo mà thôi. Chắc sẽ là một quá trình dài

Nhìn lên đồng hồ, đã là 12h đêm

Vy vào trong WC đánh răng buổi tối. Những thứ bọt chồi ra khỏi miệng cũng không làm mất đi vẻ tự tin xinh đẹp mà Vy áp ủ mấy lâu nay. Từ bây giờ phải cấp tốc tìm kiếm thằng bé. Nếu có số tiền đó chắc chắn cô có thee cao chạy xa bay mà không bị cảnh sát bắt

- Bảo à anh sẽ là của em thôi~

Cúi người nhỏ bọt, Vy tiện tay bật vòi hứng nước tát vào mặt rồi chùi chùi cứ thế mấy lần. Sau khi ngẩng mặt lên, có một người nào đó ở trong gương nữa. Nhưng không phải cô. Một người con gái thân ước sùng, Vy nghe đầu dây mùi rong rêu nồng nặc. Cô gái ấy xoa dài tóc, thật đẹp. Một chiếc áo sơ mi và quần bó rất hợp thời trang. Đây là người đã có một con ư, eo không hề ra một lạng mỡ

Cô ấy bước lại và Vy càng nhìn rõ hơn đó là ai. Đó là... người đã chết, Hồ Hà Tuyết Nhi. Cô ấy khoác tay mình lên vai Vy sau đó hà hơi nhẹ

Khi thứ dậy, Vy thấy thân mình ướt sùng với đầu tóc rối bời. Rong rêu còn đây, nhà tắm này sạch sẽ lắm mà. Chẳng nhẽ... những gì tối qua cô nhìn thấy là thật? Cô thoáng rung mình đứng phắt dậy đi chỉnh chu lại để chuẩn bị đến trường

Ngày hôm nay, Loan tỉnh lại

Và cũng chính ngày hôm nay, bọn họ không còn là nhóm bạn bốn người ngư trước, Ngọc bỏ đi thăm Loan mà không thèm nhắn tin cho Minh một câu. Hai chiếc bàn vắng ba bóng hình. Đây chính là thời cơ. Phải đồ thật ngọt chú tiểu hổ đáng yêu

Loan đã thấy Ngọc trầm mắt nhìn mình khi vụ tai nạn xảy ra. Vừa thấy Ngọc Loan đã cô cười cho qua chuyện

- Mình xin lỗi

- Tại sao lại trốn viện- Ngọc meo mào

- Muốn tạo một chút bất ngờ thôi mà- Loan nói

- Không vui chút nào

Bảo đến sau Ngọc vài phút nhưng nhập vào cuộc trò chuyện rất nhanh. Ba người họ cứ tán gẫu cho đến giờ dùng điểm tâm sáng. Loan nhìn thoáng về mặt Ngọc là nhận ra ngay, hai người có mâu thuẫn. Đang dùng bữa thì ba Loan bước vào với vẻ mặt Nghiêm trọng. Đẹp đồ đạc qua một bên, Loan để hai tay lên trước gọng găng

- Cứ nói những gì con biết

Loan hít một hơi thật sâu rồi nói

- Bảng số xe XXXX, ba ơi giúp con. Và bây giờ muốn nói một số chuyện với Bảo

Đôi mày đang giãn căng bỗng cau lại. Có chuyện gì liên quan đến anh sao?

Đến khi trong phòng chỉ còn hai người, Loan nói

- Mình còn thấy cả người tài xế lái xe... đã đâm mình. Là cố ý

Chuyện này thì liên quan gì đến anh nhỉ

- Cậu cứ tiếp

- Mắt mình không hề nhìn nhầm, đó là chị Tuyết Nhi

Mắt anh chớp chớp thêm vài nhíp vội vàng bảo chữa

- Chị ấy đã mất

- Ngay trước mắt mình cơ mà. Mình đã thấy cảnh chị ấy chết như thế nào

Không gian im như tờ, có vẻ anh đã vô tình chạm vào vết thương lòng của Loan rồi. Sao lại cảm thấy khó chịu quá. Nói nốt một câu xin lỗi anh rồi bước ra ngoài. Lúc này chuông điện thoại Loan lại reo lên

- Chiếc xe đã bị đốt cháy nát rụi... bởi dầu hỏa. Có một chiếc túi xách nhỏ. Có lẽ là của một người phụ nữ- Anh của Loan nói toàn bộ sự việc

- Vậy là ta đã biết được giới tính của kẻ gây ra tai nạn. Nhưng ta lại không có manh mối để điều tra về người ấy thêm một chút nào- Loan do dự

- Đúng thế, tất cả đã cháy gần như là hoàn toàn. Có vẻ như kẻ tình nghi cố ý làm như vậy

...

- Ba ơi con muốn xuất viện

Dù bị kịch liệt phản đối nhưng Loan vẫn muốn rời khỏi nơi này. Đây chỉ là vết thương nhẹ, lưu lại nơi này quá lâu không đáng. Bất qua họ đành đồng ý tán thành với điều kiện, đưa đón đến trường phải do anh trai phụ trách. Loan miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Xét dò thêm một chút qua nét mặt ba mình, Loan lên tiếng

- Ba đừng nghĩ đến việc mướn vệ sĩ để bảo vệ con- Cô hờn dỗi

- Ách! Ba biết rồi mà

“Đừng rời viện, bên ngoài rất nguy hiểm”

Đó là lá thư mà Loan nhận được khi chuẩn bị làm thủ tục xuất viện. Trễ rồi, cô đã quyết định

- Em không chắc chị còn sống hay không nhưng em nhất định phải tìm ta chị

Xin lỗi nhé:

Điện thoại hư nên khó mà đăng chap thường xuyên như trước được. Mình biết views ít nhưng mình không quan tâm đâu. Kamsamita các cậu đã theo dõi bao lâu nay nhé. Truyện còn hơi dài nhưng mình sẽ cố kết thúc nhanh thôi

Baiiiiiii

19. Chương 18: Em Sẽ Tìm Ra Chì

Vy đang nhắm nhai tách trà cùng với xấp tài liệu trên bàn. Bố Loan, Mai Thanh Hùng cùng với Loan là hai kẻ rất đáng gờm. Họ đã chung tay phá rất nhiều vụ án hóc búa. Nhiều kẻ đã bại dưới tay hai người. Có nghe nói chưa hề có vụ án nào mà hai người chưa giải được cả. Điều này rất nguy hiểm, có họ thì sẽ cản trở chuyện tốt của cô mất

- Tìm cách thủ tiêu hai người này- Cô nói với đàn em của mình

Hôm nay, Loan sẽ đến trường sau mấy tuần vắng bóng. Không biết mọi người sẽ phản ứng như thế nào. Cô vui vẻ bước vào trong

Cạch!!

Tiếng cửa lớp vang lên phá tan bầu không khí náo nhiệt. Tất cả mọi người chú ý tầm nhìn ra cửa. Loan giật mình nhìn tất cả, đầu cần phải đến như thế

- A!! Chào buổi sáng

- Loan

~Cái bà ngồi bàn đầu, Hoa bà tám xayj nhanh đến chụp lấy cô từ phía đối diện. Nhiều người cũng muốn làm thế này lắm nhưng sợ cô mệt thôi

- Ấy dza! Mình ổn mà, mình về rồi đây

Họ thở phào nhẹ nhõm vì Loan vẫn ổn. Loan vắng bóng, lớp này trở nên buồn chán hẳn đi. Hôm nay cô quay lại, họ rất vui nên tìm cách mở tiệc ăn mừng. Khuyến thầy chủ nhiệm để như ăn cháo nhưng làm sao giấu được giám thị đi dọc hành lang với mấy cái cửa kính này. Loan ngồi vào chỗ lấy sách vở đặt lên bàn. Liếc sang người ngồi bên cạnh và vô tư đặt đầu mình lên

- Có mình ở đây

Câu nói đó làm Ngọc vô cùng hạnh phúc. Tại sao phải đau vì một người như thế? Không đáng vì cô còn một người bạn như thế này mà

Bỗng điện thoại đổ chuông, Loan nhanh tay chụp lấy vì dãy số trên màn hình

- Alo

- Người phụ nữ đảm em đã đến đầu thú

Không nói gì thêm Loan cấp tốc chạy đi không quên nói lời tạm biệt với lớp. Họ chán nản tiếp tục vào tiết học. Xuống dưới trước cổng trường Loan ngồi nhanh vào trong xe về mặt nghiêm trọng

- Em đang lo lắng sao? Em đã thấy gì?

- Không gì. Anh tăng tốc độ giúp em...

Không phải người phụ nữ đó, người phụ nữ mà cô đã thấy. Bà cô đang thăm vấn cô gái ấy bên trong. Còn khá trẻ mà

Kết thúc cuộc thẩm vấn, ba của Loan đưa hết những gì ông đã thu thập được cho Loan. Cô xem qua một lần rồi đề nghị để đích thân mình sẽ là người vào tra hỏi với điều kiện không camera giám sát. Ông Hùng có vẻ hơi ngạc nhiên và ái ngại nhưng rồi cũng đồng ý

Vào trong, Loan kéo ghế ngồi lên đối diện cô gái. Có vẻ cô ấy rất mệt mỏi vì đang nằm ỉ trên bàn. Loan đưa tay chạm nhẹ vào cô ấy khiến cô ấy bừng tỉnh

- Lại thăm vấn!??- Cô gái chán nản nói

- Tôi biết cô không phải người gây tai nạn cho tôi

Cô gái có chút giật mình đánh mắt sang hướng khác gãi gãi đầu

- Cô có thể nói cho tôi... thông tin về người đã nhờ cô... tự thú giúp không

Ánh mắt của Loan toát lên vẻ nguy hiểm hiểm có làm cô gái đó giật mình nhưng cô ta lại im lặng chăm chú nhìn cây bút đang được xoay xoay trên hai ngón tay giữa của Loan. Đúng! Loan đang chờ đợi

Một lúc sau vẫn không có động tĩnh, biết mình không thể làm khác, Loan buộc mình phải nói ra điều này

- Cô là người bị nhiễm HIV và cô lo sợ con mình cũng thế. Hiện tại cô đang cần tiền để chữa trị... dù không biết điều đó có phải thật hay không

- Sao... sao cô biết!!

- Súc giác của tôi đã nói lên điều đó

Cô ta im lặng cúi đầu

- Cô tên là Dương Thanh Mẫn. Là người bị chúng tôi truy nã suốt một năm qua. Tội cũ chưa đền đáp lại sinh ra tội mới. Nếu tòa án không khoan nhượng chắc chắn cô sẽ ở tù suốt phần đời còn lại và không được gặp con mình

- Không!!- Có vẻ những gì Loan nói đã kích động đến tận lòng của một người vừa thuở đầu làm mẹ- Vậy... làm sao để tôi được gặp con tôi

- Hãy giao đứa bé cho chúng tôi

Ra khỏi phòng thẩm vấn là đã hết thời giờ, cô Mẫn được đưa vào phòng tạm giam. Loan cầm trên tay cuốn nhật kí lật đi lật lại

- Con đã thu được những thông tin gì!?

- Con xin giấu nhé. Và con muốn tự mình tìm ra sự thật

- Ba tin ở con. Đi với con bé nhé Lân. Đừng để nó làm cản- Ông Hùng nói vớ giọng nghi ngờ

Loan phì cười đi ra phía cửa

- Anh hai!! Phiên anh đưa em đến chỗ này

Muốn để hôm sau rồi đến nhưng lòng cô không kiềm được. Muốn gặp người đó, rất muốn

Đến một căn hộ anh của Loan đợi ở dưới. Cô nhìn lên căn phòng mang số 4 ở tầng 3. Chào tạm biệt anh mình cô nhanh chóng cất bước trên những nấc thang. Đứng trước căn phòng giơ tay để nhấn chuông. Không được!! Phải trấn tĩnh lại cái đã. Cô Mẫn đã đưa cho cô chính xác địa chỉ căn phòng này trong làn nước mắt. Loan sẽ không để cô ấy thất vọng

Tín tin!!

Tiếng chuông reo lên cùng với nhịp tim của cô tăng mạnh và càng hơn nữa khi cô nghe tiếng bước chân lịch bạch bên trong

Cạch!!

Cánh cửa mở ra, là một cô gái có hơi giật mình vì người xa lạ trước mắt. Cô ấy đang đeo một tấm mặt nạ dày màu trắng vì thế khuôn mặt cũng khó nhận dạng được. Khắc giọng một nhịp cô gái ấy cất tiếng

- A... cô đến đây có việc gì à- Loan giật mình hoàn hồn- Có vẻ như chiếc mặt nạ của chị làm em giật mình nhỉ

- À không!! Em đang trong buổi thực hành của trường và... là vấn đề sinh tồn của lứa thanh niên. Nhiệm vụ...

- Chị hiểu. Mời em vào nhà

Cách cư xử của cô gái này rất tự nhiên, cô có nên nghi ngờ không!? Đáp án nằm sau chiếc mặt nạ đó

Ngồi xuống chiếc ghế sofa nhỏ hẹp Loan được chủ hộ pha cho cốc nước nóng. Bên ngoài hiện tại là mùa đông. Khá lạnh

- Em đã vào được nhà của một người trong thành phố. Thế đã hoàn thành nhiệm vụ chưa nhỉ!?- Cô gái ấy nói

- Em vẫn còn một số thứ cần làm với chị. Đầu tiên sẽ là thông tin cá nhân

Đã có thông tin về người còn lại trong gia đình Loan. Mai Quốc Lân là anh trai trưởng trong nhà. Là một Hacker khét tiếng. Lí do không điều tra được những thông tin bí mật hơn vì anh ta vừa về nước. Chính xác là từ Los Angeles. Cách đây vài tuần một mình anh ta đã đánh sập một trang báo đài lừa đảo ở New York theo lệnh của FBI. Có lẽ nên khứ luôn, những thông tin mật mà cô có toàn là những thông tin cấm và tất cả đều được lưu trữ trên trang web mà không phải là kín đáo lắm. Hướng chỉ anh ta đã biết mặt cô rồi nên phải cẩn trọng hơn. Phòng số 4 tầng ba. Ngày mai cô đến đó một mình. Vy nước xuống cầu thang leo một chiếc xe hơi đã đậu sẵn. Nó đã vô tình lọt vào con mắt trong kính chiếu hậu của Lân

Loan muốn đợi đến khi chiếc mặt nạ ấy đến lúc phải tháo xuống. Nhưng có vẻ cô gái này vẫn không chịu bỏ cuộc. Hết chiếc này đến chiếc khác. Chúng không cùng một loại nên khó mà phán đoán, Loan không phải cô nàng hay dùng mỹ phẩm. Nghĩ được câu chuyện mới cô muốn tiếp tục hành trình tra khảo của mình nhưng tiếng chuông điện thoại reo lên vội vã đã đánh tan bầu không khí nhộn nhịp. Nhìn dãy số trên màn hình Loan không chần chừ nhấc máy bước sang chỗ khác. Vài phút sau cô quay lại với một gương mặt lo lắng u sầu lấy chiếc cặp trên sofa của mình

- Ba em gặp một số chuyện. Em phải tạm biệt chị từ lúc này. Mai em lại đến nhé. Yêu quý chị lắm

Cô gái ấy chỉ cười. Sau khi Loan khuất bóng liền chạy vào nhà vệ sinh

- Cái Loan nó đi rồi

Bước ra là một người không hẳn là xa lạ, đó chính là mẹ kế hiện giờ của Loan

20. Chương 19: Tất Cả Là Mục Tiêu

Loan cấp tốc chạy đi đến bệnh viện cùng anh mình. Ba cô bị bắn, từ khi nào ông đã trở thành mục tiêu của các tên tội phạm. Và bây giờ chính là tiểu bang mà bọn họ đang điều tra. Chúng chắc hẳn có bí mật rất khủng khiếp

- Thông tin cá nhân của ngài và Loan đã bị sao chép tất tần tật. Nhưng của cậu Lân vì vừa từ nước ngoài về hồ sơ vẫn chưa hoàn thiện thể nên chúng chỉ có thể lấy được những thông tin cơ bản- Trợ lí của ông Hùng rành rọt nói một hơi

- Lấy được hồ sơ mật của tôi cũng không phải là tầm thường- Ông Hùng dựa lưng nói

- Ba!!

Chưa thấy bóng đã nghe tiếng, ông biết chắc chắn là con gái ông đây mà. Loan chạy vào bên trong quỳ xuống nắm lấy tay ông

- Ai làm ba ra như thế này!! Hẳn nhất định phải trả giá

- Được rồi còn gái của ba!! Bình tĩnh nào. Ba không sao. Xem như lần này thần may mắn còn để ý đến ba đi

Loan chùn mặt xuống úp vào ga giường trắng tinh, cô sẽ khiến chúng ăn sống không yên với cuộc sống này. Ngày hôm sau cô lại đến. Nhưng có vẻ Loan không phải vị khách duy nhất của hôm nay. Có ai đó... đã đi trước một bước

Cửa căn phòng không hề đóng kín, nó hé một đường cỡ nhỏ nhưng đủ để cô nhìn vào mà không bị phát hiện. Người đang ngồi đối diện là Vy. Sao cậu ấy lại đến đây?? Nhìn sắc mặt hiện tại của Vy, Loan biết cậu ấy cũng đang chờ đợi... một điều gì đó. Những gì đằng sau lớp mặt nạ chẳng?? Nghĩ đến cũng lạ, sao cô gái ấy cứ mãi đeo mặt nạ thế. Có vẻ rất hậm hực vì chờ đợi, Vy đứng phắt dậy đi ra ngoài. Khi cô ta mở cửa thì bắt gặp Loan đang đứng khoanh tay dựa lưng vào thành lan can

- Tại sao cậu lại theo dõi mình

Vy đứng hình, điều bày thật quá bất ngờ, đáng lẽ khi ba mình bị thương cô nên ở lại chăm sóc mới phải. Trông thấy sự ngược ngạo của Vy cô gái trong phòng cũng hốt hoảng bước ra ngoài xem xét. Hai người nhìn nhau bằng ánh nhìn viên đạn. Cảm thấy có gì đó không ổn cô gái mặt nạ liền đến cản ngăn nhưng một giọng nói phát ra từ bếp đã cản mọi hành động cô ấy lại

- Chị ơi~~ em đói

Cả ba đều giật mình. Cô gái liền cười ngượng

- Có lẽ ta nên tạm biệt từ bây giờ. Hôm nay em tôi bị ốm. Nó đói rồi nên bây giờ đang lục tung cái bếp đây

Cánh cửa được đóng lại ngay lập tức. Loan bắt cần dời bước đi về hướng cũ. Không có rãnh mà lấy thời gian ra so đo với người khác. Đi quẹo sang cầu thang, cô thấy một đôi nam nữ đang bước lên theo hướng ngược lại. Tay họ cầm một sổ thức ăn đóng hộp. Nhìn xét qua bàn tay bị sạm màu của cô gái dám chắc cô là một người khá đảm đảm. Vậy tại sao lại không nấu ăn khi trong phòng có bếp chứ

- A!! Cho hỏi!? Sổ thức ăn này mua ở đâu ạ

Họ nhìn Loan với ánh mắt xa lạ

- Cô mới chuyển đến đây à- Cô gái nói- Tiếc thật khi các phòng trọ này không có bếp. Chúng ta dùng bếp chung cho mỗi dãy trọ nhé. À!! Còn sổ thức ăn này...

Chưa kịp nói thêm điều gì thì Loan đã chạy đi mất quay lại căn phòng số 4. Cửa đã khóa chốt. Chồm người ra lan can nhìn xuống dưới, một chiếc xe đang rời khỏi gara. Loan nhanh chóng đi theo thang máy xuống dưới và cùng anh mình đuổi theo chiếc xe đằng trước. Lân tự hỏi cô đuổi theo Vy để làm gì. Nhìn Loan thật sự chứa rất nhiều bối rối trên khuôn mặt. Anh chưa hề thấy cô như thế này bao giờ

- Em đuổi theo Vy làm gì!?

Lúc này cô thoáng giật mình hỏi lại

- Anh nói gì!? Vy???- Lân gật đầu- Đó là Vy? Sao anh lại nói vậy

- Em không biết đó là nhỏ bạn em à!! Vậy em nghĩ đó là ai mà lại đuổi theo?

- Đó là...

Trong lúc ngập ngừng không biết phải nói tiếp như thế nào thì Lân nhìn thấy xe của Vy đậu vào một nơi nhà kho cũ nát đã bị bỏ hoang. Cô bước khỏi xe khoanh tay bước vào bên trong và khóa chốt. Đậu xe xa nơi này một chút, hai người xuống xe chạy lại phía cửa sổ nhà kho vì cửa chính có hai tên lực lượng 6 mũi đang canh gác. Lân rất lo cho Loan và cũng sợ bản thân mình sẽ găm muối nữa thì mệt

- Sao mà ngu vậy hả!? Chỉ có một thằng cáo già mà cũng chẳng làm nên chuyện

- Em xin lỗi thưa cô chủ nhưng ông ta cũng bị thương ở vai mà

- Tất cả tội bây giờ hãy nhớ cho kĩ, chúng ta có tất cả ba mục tiêu và thằng cáo già cùng với thằng con trai của nó là ưu tiên hàng đầu. Con nhỏ còn lại thủ tiêu sau cũng được nhưng nếu có cơ hội thì khứ không thương

tiếc. Còn nữa, hãy mau mau bảo mật các thông tin trên web riêng của chúng ta thật chắc chắn để phòng tên kia lục tìm được tổ chức của chúng ta. Hãy nhớ hắn là một Hacker có tiếng

Sau đó Vy đưa thứ gì đó cho tụi đàn em của mình

Roẹt!!

Loan trở người để có thể đứng thoải mái hơn nhưng không ngờ lại đâm vào một cái cây bị mục gỗ. Tiếng bước chân ai đó đang tiến ra ngoài phía này, rất nhanh chóng. Hai người không nói không rằng xoay lưng chạy đi về chiếc xe của mình

Vy mở cánh cửa một cách mạnh bạo nhìn về hai cá thể đang chạy kia, vì đêm quá đen chẳng thấy rõ được gì

- Mau đuổi theo, nhất quyết giết chúng cho bằng được

Sau một hồi rượt đuổi cứ như được tính toán từ trước, cuối cùng cả hai người bị dồn vào một khu nhà bỏ hoang. Dường như là cả một làng chứ không phải là một vài ba căn nhà. Có những căn nhà cao ốc như được xây nên để dựng một căn hộ cho những người di cư, một số căn nhà nhỏ lại nhìn như một ổ chuột. Rác thì chất thành đống thối nát mục rữa đã lâu. Nhìn đống bầy nhầy như thế này hỏi sao nó lại không bị bỏ lại đằng sau bởi những đàn người

Loan và Lân vẫn ở trong xe cùng với hai trái tim như muốn rơi khỏi lồng ngực. Bọn chúng cứ đuổi và chiếc xe cứ chạy. Những viên đạn cứ thế vô hướng bay đến làm vỡ kính chiếu hậu. Thật may một điều, bọn chúng không có ý làm thủng lốp xe

Cứ mãi đuổi rượt như thế cuối cùng họ bị dồn vào một nơi hoang vắng. Đây là một khu nhà bỏ hoang

Loan và Lân bị vây quanh trong khu đất vắng, bọn chúng có kẻ chạy xe oto của người đi xe hơi. Hai người không hề có ý định ra ngoài vì ít nhiều gì tấm kính này không thể nhìn từ bên ngoài, có lẽ nó sẽ giúp lánh bớt vài viên đạn

Pần!!

Một viên đến từ phía đối diện ghim thẳng vào cánh tay trái của Lân. Loan giật mình chồm người lại phía anh mình. Máu bắt đầu chảy. Muốn lên tiếng hỏi hang nhưng nín lại vì có thể chúng sẽ nổ súng tiếp tục lần nữa

Lân mệt mỏi dựa người ra sau nghiêng răng chịu đựng tay kia chụp miệng vết thương vì máu chảy không ngừng

- Mau ra ngoài, nếu không đừng trách tại sao chúng ta phải dùng cách tồi tệ nhất

Đó là chĩa đạn vào bình xăng?, chúng biết nếu làm như thế thì tất cả sẽ bị liên lụy. Tụi này vẫn chỉ còn là một tay nghiệp dư nên nếu bắn từ khoảng cách xa có lẽ là hơi khó khăn. Nước mắt Loan rơi khỏi khóe mắt, bây giờ đây cô đang đứng giữa ranh giới sống và chết. Làm ơn, ai đó cứu!! Không phải cô mà là người anh hai này, anh ấy không hề có liên quan đến chuyện này. Là do cô hết, tất cả là tại cô

Phật!!

Một thứ gì đó từ trên cao bay xuống. Nó phủ hết lên cả chiếc xe và phủ dài xuống đất. Nó màu xám xịt, bây giờ cô hoàn toàn không biết nhưng gì xảy ra bên ngoài. Đến lượt tiếp theo, khi Loan định mở cửa để ra bên ngoài dù biết nguy hiểm thì có tiếng súng vang lên. Có tiếng rên rĩ của từng tên một và chúng đang dần gục xuống

- Xem chừng xung quanh, chúng có viện binh-

Đó là nhưng gì cô nghe từ tên cuối cùng. Hắn dục xuống đất cái phịch. Thấy hắn to nên vừa ngã xuống cứ như một lô hàng rơi xuống đất

- Có vẻ... mọi thứ yên ắng hơn rồi

- Họ giúp chúng ta. Là ai chứ. Em mau ra ngoài xem

Trước khi làm điều đó, cô cởi chiếc áo khoác mỏng manh của mình bằng bó vết thương cho anh trai mình. Bên trong chỉ là một chiếc áo thun ba lỗ màu trắng bó sát người để lộ hai vòng trên cực đầy đặn

- Này này!! Em đang tính quyền rũ anh trai mình đó hả!?

Loan giật mình ngượng chín mặt với khoảng cách quá gần gũi này, dù là anh trai nhưng đó cũng là người khác giới. Cô đưa tay ngoắc thật mạnh vào cánh tay còn lại

- Anh có muốn em phần một phút là nằm đây luôn không!?

Lân run người im lặng. Chạm vào ổ kiến lửa rồi

Nói rồi Loan ra ngoài không quên lườm anh một cái

“Đây là một tấm vải cách nhiệt”

Nhìn xung quanh qua lại, bọn chúng đều bị hạ bởi một phát súng. Kéo tấm vải xuống, nó khá nặng khiến Loan tung mồ hôi không ngừng. Cô bắt đầu thấy choáng váng vì căn bệnh của mình. Lân chụp tay ra khỏi xe đỡ cô lại

- Loan à em ổn...

Chưa kịp hỏi thăm hết câu thì cô đã ngất lịm. Một tay thì không thể Lân choàng tay ôm Loan vào lòng đợi người đến giúp. Và không biết cơ may nào, vừa ngồi được một lúc thì đội ngũ thanh tra đến cùng với hai chiếc xe cấp cứu. Dẫn đầu chính là Bảo

- Cái quái gì vậy!?!- Lân rửa thắm

Bảo chạy đến trước mũi xe liền nhìn thấy Loan nằm đó bên cạnh Lân với một cánh tay bị thương anh liền lo lắng hỏi thăm

- Ch... Chuyện gì xảy ra thế này!?

- Cậu đừng hòng động vào em gái tôi

Anh ôm lấy Loan chắc hơn như sợ satan cướp mất vậy

Những chú cảnh sát khác chạy đến nhiều hơn nữa lo lắng về cánh tay bị thương của Lân nên kéo cậu đi. Bảo được nhận trọng trách bồng Loan vào xe cấp cứu

- Này!! Buông tôi ra!! Sao lại để đứa con trai khác chạm vào cơ thể của em gái con được. Bảo!! Mau thả con bé ra

Bảo thắm lắc đầu cởi áo khoác của mình choàng lên người cho Loan. Chứ sợ nếu nhìn ngắm thân thể này thêm một lúc nữa anh sẽ không ngăn ngại mà thịt cô mất. Mặt anh chín ngượng vì đỏ rồi. Sau chiếc áo ấy cũng là một chiếc áo ba lỗ, Lân thấy thế liền quát tháo hơn

- Cái gì!? Cậu và Loan có đồ đôi à, sao cậu dám dụ dỗ em gái tôi

Bảo phất phất tay mở nhón nói

- Trùng hợp thôi ông anh à

21. Chương 20

Hôm nay Loan lại đến trường. Khoác lên người chiếc áo màu đen hiệu Gucci cô nhanh chóng lên xe buýt để bị nhỡ. Anh cô bị thương rồi. Bây giờ đầu óc lại nhớ lại ngày hôm qua, Bảo đã nói những gì với cô

”- Vỵ à!! Cậu ấy... là một kẻ nguy hiểm... ba năm trước cô ta bị bỏ tù vì có chứng cứ rằng cô ấy liên quan đến một tổ chức nhỏ ngầm. Về sau họ mới tìm ra chính cậu ấy là người đứng đầu cả một băng đảng đó. Cái ngày mà cậu còn ở bệnh viện Vỵ đã chuyển vào và nói rằng hãy cùng nhau tìm thằng bé. Ý là con của chị

Tuyết Nhi. Vy còn nói rằng thằng nhóc đang giữ chìa khóa gì đó. Chỉ cần giúp nhau... mình sẽ được 2/8 số lượng có được

- Số lượng?

- Đúng vậy”

Cô bước vào lớp sau đó ra ngoài đi dạo trên hành lang. Mùi hương cây cỏ sộc vào mũi thật dễ chịu

Đối diện, Vy đang đi theo hướng ngược lại. Chằng mấy chốc Loan đã lọt vào tầm mắt của Vy. Cả hai đều đứng lại nhìn thẳng vào nhau

- Là cậu!?- Vy đưa ra câu hỏi nghi vấn

Loan cười, một nụ cười của sự thách thức

- Tôi thách cậu giết được tôi

Rồi đôi chân lại di chuyển. Khi bước đến song hàng với Vy thì Loan mới nhận ra đầu súng đã chĩa thẳng vào thái dương của mình tựa bao giờ. Nhưng Loan không sợ sệt hay lo âu

- Có liều lĩnh quá không –

- Trần trối lời cuối đi

Loan cười thở dài rồi nói

- Tôi đang đi trước cậu một bước. Và tôi dám chắc nếu tôi dừng chân ngay tại đây thì chính cậu cũng không thể bước tiếp

Đợi thêm vài giây, Loan bước đi không ngoảnh lại. Tay của Vy vẫn còn đó vẫn tư thế đó. Cô nhắm mắt thả nhẹ hạ tay xuống hai tay nhanh chóng rút lóc đạn văn thẳng cây súng vào tường

- Tao sẽ giết chết này. Con khốn!!

Bảo cũng hơi giật mình vì hành động này

Vào được trong lớp, Loan thở dài ngồi xuống chiếc ghế của mình bên cạnh Ngọc

- Cậu làm sao thế!?

- Không sao. Cảm giác khi đứng giữa sống và chết thật không tệ chút nào

Nói thì nói thế, cô rất sợ. Lúc nhỏ đã từng trải nó rồi nên bây giờ đâm ra ám ảnh. Mẹ của cô đã tước đi cảm giác đó khi bà nhanh chóng mở cửa đẩy cô ra khỏi chiếc xe. Nghĩ đến đây cô lại khóc. Ngọc chẳng biết làm gì ngoài việc an ủi. Sau một lúc, Ngọc ra ngoài mà không biết đi đâu. Loan muốn đi theo nhưng sức khỏe lại không cho phép

Mở cửa sân thượng, Ngọc nở nụ cười cong môi khi nhìn thấy người trước mắt

- Cậu lên đây làm gì- Giọng nói vừa Vy lộ rõ sự khó chịu

- À... ừ... mình muốn... xin lỗi cậu một tiếng. Hôm đó mình không biết là mẹ cậu mất

Đợi một lát sau Vy chẳng trả lời cũng chẳng quay mặt. Ngọc định lên tiếng để phá tan sự yên tĩnh nhưng giọng cười bá phả của Vy đã đánh tan nó trước

- Đồ ngu. Mà là con nhỏ ngốc nhất trong cái lớp thám tử đó. Haha mà nghĩ người như tao sẽ thương tiếc cho bà già đó à. Xưa rồi nha Diễm. Bà ấy chết thì có liên quan gì đến tao? Cho dù bà ta có bị phanh phui thân xác cho chó ăn thì tao cũng vẫn còn đây, còn sống sờ sờ mà

- Vậy... cậu... tại sao cậu lại chia cắt tôi và Minh chứ- Ngọc hét lớn

- Tại tao thấy chương mất. Hai đứa mà thật là... quá sến súa đi thôi

- Cậu quá đáng lắm

Ngọc hét thêm lần nữa, hai giọt lệ đã lăn xuống hai bên bờ má. Cô lững thững xoay người đi về phía cánh cửa để ra khỏi cái nơi này

- Ha!! Dù mày có nói gì cũng chẳng ai tin đâu

Ngọc bắt đầu thấy run sợ. Vừa đi cô vừa thọc tay vào túi nhưng tâm vẫn sợ Vy nhìn thấy. Thật đã lọt vào mắt của cậu ta. Vy nhanh chóng lao đến đá thẳng vào cánh tay đang làm điều mờ ám. Một chiếc máy ghi âm mini văng ra khỏi đó

- Mày... mày dám

Vy tức giận dùng tay đánh thật mạnh vào mặt của Ngọc. Cô đau điếng nằm yên đó. Sau đó, cô ta đưa chân đá thật mạnh. Cái máy ghi âm bay ra khỏi đó rơi tự do xuống dưới

- Không!!

Vy phá lên cười, đây chính là khoái cảm mà cô mong chờ ngày hôm nay

Ngọc bỏ đi, lòng đau như cắt

Bình!! Cộc cộc

Mình đang rửa tay bên dưới chiếc bồn cạnh tường thì bỗng nhiên có cái gì đó rơi xuống đầu nó văng vào và vị ướt nước. Anh giật mình nhặt nó lên vô tình chạm vào nút khởi động, toàn bộ cuộc đối thoại giữa Vy và Ngọc lọt vào tai anh

- Trên sân thượng!!

Anh bỏ chiếc máy ghi âm vào túi cấp tốc chạy nhanh lên tầng cao nhất và gặp đang chạy xuống. Ngọc thấy Minh nhưng không để tâm và tiếp tục. Anh nắm lấy tay Ngọc, cô giật mạnh

- Đi mà xem chừng con chó của cậu đi. Nó sủa bậy quá rồi đó

Dù sức khỏe bản thân không được tốt nhưng dù sao cô vẫn còn cái miệng mà

Ngọc cố bước nhanh hơn để khuôn mặt không để bị ai đó nhìn thấy

Mình tức giận bước lên sân thượng mở cửa một cách mạnh bạo khiến Vy giật mình. Vừa thấy ả anh đã nhanh chóng lao đến giơ tay lên cao. Theo phản xạ ả nép người dùng một tay chặn lại

“Mình ghét thể loại đánh con gái lắm”

Nhớ đến câu nói của Ngọc hôm đó anh liền hạ tay nhưng con người vẫn không bao giờ hết nóng mà tiếp tục

- Cậu hay lắm, tất cả chỉ là giả tạo, giả tạo mà thôi

- Cậu tin những lời mà Ngọc nói!?

Anh không chần chừ mở đoạn ghi âm loa hết cỡ cho cô nghe

- Xì- Cô cảm thán

- Đồ hồ ly tinh

- Đợi đến khi con này có đủ chín đuôi rồi hãy nói câu đó nhé

Vy bỏ đi trước xuống dưới vì tiếng chuông đã reo rồi. Hôm nay, Ngọc không có ở lớp

Vừa đặt chân vào bên trong Minh cảm nhận được cổ áo mình bị ai đó túm lấy giật mạnh vào tường đau điếng muốn vỡ phổi

- Không ngờ sẽ có ngày Ngọc bỏ học vì một người như cậu đó Minh. Làm ơn hãy xích cổ rọ mõm con chó cái chết tiệt đó lại để nó đừng đi sủa bậy hay cắn người nữa. Tôi cảnh cáo cậu lần cuối

Nói rồi Loan thả tay bước về ngồi lên chiếc ghế giành cho hai người. Nổi khổ tâm, nhìn bạn mình khóc mà không thể làm gì

Tại một góc, Bảo đang hàn huyền với đám con trai thì bắt gặp cảnh tượng đó. Anh không ngờ trong Loan lại có mặt cảm xúc này

- Thấy chị đại lớp này chưa- Một bạn lên tiếng- Năm ngoái cũng vì đụng chạm và xúc phạm tụi này mà hai học sinh phải chuyển trường rồi đó

- Chuyển trường luôn ư!!

Anh ta gật đầu chắc nịch giờ một ngón út ý chỉ tuyệt vời

Đây là truyện ma mà nhĩ TvT

22. Chương 21: Buổi Sinh Nhật Của Kẻ Sát Nhân

Tao sẽ giết chết mày conn khốn!!!

Tao sẽ giết chết mày conn khốn!!

Tao sẽ giết chết mày conn khốn!!

Tao sẽ giết chết mày conn khốn!!

Hóp!! Học học!!

Loan thức dậy mà người đầy mồ hôi nhễ nhại. Giọng nói này nghe rất quen... là của Vy cơ mà!? Tại sao... chẳng nhẽ... Vy muốn giết cô thật sự sao??

Ôm đầu mình luồn tay qua những kẻ tóc, cô không muốn tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Dù gì chỉ mới có 3h sáng, hay rảnh rỗi xem một chút tài liệu của lớp cũng được. Không biết đã gần đến sinh nhật của ai rồi?

Vy...

Là sinh nhật của kẻ muốn giết mình

‘Một con người một khi đã lên quyết tâm làm gì đó thì bất cứ việc gì xảy ra sẽ không khiến tâm can họ bị lung lay’

Không!! Cái này không nên tổ chức, hay để một mình cô ta tự luyện sẽ hay hơn

Đổi chủ đề Loan xem qua xấp tranh từ nhật đến rõ ràng mà cô đã tự tay phát họa trong bệnh viện thông qua những giấc mơ. Một hốc cây, bầy khỉ và một em bé 3 tuổi

Tại sao? Tại sao cô lại mơ thấy những điều này. Người đó liệu muốn truyền đạt lại cho cô cái gì hay muốn cô tìm thằng bé trong hình?

Đúng rồi!! Năm nay nếu tính đúng thì con của chị Tuyết Nhi đã được ba tuổi. Có khi nào... nhưng không!! Con chị ấy mất tích rồi. Nói trắng ra là khả năng đã chết rất cao. Từ độ cao đó thì khó mà sống được

Tuyết Nhi: tên người đã chết

- Giúpp chị... nó còn sốngg

Loan giật nảy người nhìn về đằng sau. Là chị ấy bằng xương bằng thịt, chỉ thiếu thốn khuôn mặt hồng hào thời nào vẫn còn đó

- Chị Tuyết Nhi!!- Loan hét lớn, cô quá đổi nhớ người này rồi

Loan nhìn cô nhìn Loan, hai người cứ thế bốn mắt chạm nhau. Cô gái ấy thật đẹp dù đã là một xác chết. Sống mũi cô cao mang đậm chất người phương Tây, mắt hai mí to tròn sâu thẳm khiến ai khi nhìn cũng bị cuốn vào trong đó, môi mỏng mấp máy thật đáng yêu. Đúng!! Cô ấy đang muốn nói gì đó nhưng Loan

hoàn toàn không nghe rõ. Muốn nghe rõ hơn, Loan bước lại gần Tuyết Nhi... nhưng càng tiến một bước sắc thái của Nhi càng biến đổi trong rất ghê rợn và rồi cả cơ thể cô gái mềm nhũn tan thành bột khí

- Chị chưa nói chuyện với em xong mà...

Lúc này Loan mới bừng tỉnh trên chiếc bàn học của mình. Thì ra chỉ là một giấc mơ nhưng có phần rất thật. Con chị ấy còn sống, liệu có thật như vậy không!? Vy cũng đang tìm kiếm nó, có lẽ cô nên tin một lần thì hơn

...

Taoo sẽ giết chết mày conn khònn!!

Vy giật nảy người khi nghe xong câu nói vang vọng trong màn đêm. Đây là lời mà cô đã rửa thề khi Loan rời khỏi. Nhưng đây không phải giọng của cô!!

Ai?? Là ai??

...

Tối đó quả thật chẳng thể ngủ được. Câu nói đó... nó cứ ám ảnh trong đầu Vy. Chẳng nhẽ... cô sẽ chết??

- Xì!! Đừng hòng giả ma giả quỷ

Kì lạ... hôm nay nổi hứng nào lại đóng cửa lớp?? Giờ này đâu phải là sớm. Vy mở cửa bên trong liền có tiếng hò reo

- Chúc mừng sinh nhật... Vy

~Ả giật mình nhìn những mảnh pháo giấy đang rơi từ trên không xuống dưới đất. Sao họ lại có thể biết được ngày sinh của cô nhỉ??

- Thêm tuổi mới đẹp hơn nha

Vy cương như một lời cảm ơn

- Loan đã báo cho tụi này biết về sinh nhật của cậu đó

Vy nhẩn máy nhìn phía bàn của Loan. Cô đang cầm cúi làm gì đó, những tờ giấy cứ được lật đi lật lại khiến Loan như trở thành một người công nhân viên chức trong văn phòng

Cô bạn ấy đề nghị Vy có thể bước lại và nói một lời cảm ơn. Vy liền đồng ý bước đến trước bàn mà Loan đang ngồi một mình. Cô nhanh chóng cầm xấp giấy lên để trước mặt mình. Vy hiểu và Vy biết hành động này là như thế nào

- Cảm ơn cậu vì ngày hôm nay

Loan chỉ gật đầu nhẹ mắt không hề có ý nhìn thẳng vào con người sâu hoắc của ai kia. Mà chắc gì người ta đã nhìn mình? Đang chăm chăm vào cái xấp giấy mà Loan đang cầm trên tay này

- Cậu có thể về chỗ ngồi

Loan nổ lạnh lùng. Nén cảm xúc Lại Vy cố gắng rặn thêm một nụ cười

Thật đáng ghét, dám làm vẻ mặt đó với mình. Hay lắm. Mày sẽ bại trong tay tao

Giờ ra chơi bao giờ cũng nhộn nhịp ồn ào cả. Tất cả mọi người trong lớp đều rủ nhanh xuống canteen để tổ chức một buổi sinh nhật thật linh đình cho Vy. Về phần Loan liền rút lui nói dối là có việc tại sở cảnh sát. Bảo thì tránh né nói rằng mình cần đưa lời khai về vụ việc hôm trước. Minh vắng học, Ngọc đi xem mắt. Chắc hẳn Minh rất đau lòng

Bảo đang đi dạo bên bờ kênh, thật bất ngờ vì Loan vẫn ở đó, mắt vẫn chăm chú vào những tờ giấy trên tay

- Loan!!

Anh cất tiếng gọi phá tan bầu không khí căng thẳng đang bao trùm lấy. Loan mỉm cười

- Cậu đang xem gì vậy??

Loan lại trở về khuôn mặt rồi ren đó, cô đưa cho Bảo xem tấm ảnh rõ ràng nhất trong xấp giấy tờ. Anh liền đứng người. Mặt trắng nhóc này... rất giống thằng nhóc ba năm trước

...

Vy được tặng khá nhiều quà. Toàn bộ đều là của cả lớp. Mang một đồng như thế này về nhà là cả một quá trình

- Thật là phiền phức... nhưng... cũng vui

À!! Vẫn còn cái bánh sinh nhật bên ngoài. Nó được trong một chiếc hộp khá kĩ càng. Lớp này chu đáo thật “Loan đã báo cho tụi này biết”

Con nhỏ này... mà sợ tao giết mà ừ

Bây giờ là đến lúc mở quà. Hết ngày rồi. Khoan!! Đầu tiên phải là bánh sinh nhật trước đã. Đây là quà của lớp phó học tập

Đây là hộp quà được giấy hồng, màu mà cô thích. Màu hường mộng mơ:’)

Hộp quà được bao bọc khá kĩ càng, dường như không phải là một lớp và cũng chẳng phải là một hộp quà. Chắc đang muốn làm cô bất ngờ đây mà

1 lớp...

2 lớp...

3 lớp...

Cuối cùng là một chiếc hộp nhỏ có nắp. Vy nhắm mắt bắt đầu mở nó ra...

Mi mắt bắt đầu di chuyển, con người hiện rõ trong không khí và hơn nữa nó còn to hơn bình thường...

- Cái... cái gì...

Đó không phải là một chiếc bánh sinh nhật như cô đã nghĩ, một cái đầu lâu. Nói đúng hơn chính là một cái đầu người đầy máu, miệng thối bị toét đến tận man tai, mắt thì như bị cắt mất mí không thể nhắm lại. Tóc tai bù xù như vừa tắm xong, không phải nước mà chính là những giọt máu rơi lả chả xuống. Cái đầu như vừa được cắt tiết khỏi thân người, máu cứ thế chảy rồi theo sóng bàn chảy xuống dưới nền đất lạnh im. Một mùi tanh tươi bốc lên làm Vy muốn ói. Cái cơ quan nội tạng bị đảo lộn không đúng vị trí. Nếu tiếp tục chứng kiến những thứ như thế này chắc chắn ngày mai cô phải cầm cây chổi lau nhà mà chà qua chà lại. Vy nhanh chóng cầm hết tất cả những hộp quà còn lại đi vào bếp ngồi xuống. Cô thở nhẹ nhìn ra bàn ăn ở phòng cách chút ánh mắt đến cái đầu, nó chuyển động?? Xoay 90 độ dù không có có thể? Bốn mắt chạm nhau...

Quả tim của Vy như muốn nhảy ra ngoài vội chạy đến đóng cửa sổ lại

- Bọn họ tặng mình cái quái gì vậy?? Không vui chút nào- Cô thầm rửa

Nhìn những hộp quà còn lại, lòng cô mang một nỗi bất an khó nói. Nó sẽ chứa những gì đây??

Kể từ bây giờ đăng mỗi chap ít hơn nha

Thông cảm ạ

Và... có ai nghĩ rằng tác giả của truyện này và “Thế giới của những kẻ hút máu...” là cùng một tác giả không (TvT)

23. Chương 22: Ngày Lễ Va-lin-tai (:>)

Đằng sau những lớp vỏ bọc ấy chính là những cơ quan ngũ tạng của con người

Như mọi ngày, sau khi kết thúc giấc ngủ sau một đêm dài lạnh lẽo Vy lại xuống bếp mà quên mất bên dưới nhà là những gì đang đợi mình

Sau khi VSCN xong xuôi cô bước xuống nhà dưới với cái cầu thang cộc lộc

Hãy nhìn xem đêm qua cô đã làm gì?? Thật khó có thể tưởng tượng chính mình sẽ phải trải qua chuyện kinh hoàng đó. Cô vẫn rùng mình khi nghĩ đến

Nhưng khi đặt chân xuống bên dưới nhà, tất cả... chỉ là tàn dư của cuộc mở quà bình thường mà thôi. Đầu lâu, tay, chân, nội tạng đều đặc biệt mất thay vào đó là những món đồ sinh nhật tuyệt đẹp bị cô phá cho chẳng còn hình dạng

Ngày hôm qua... có phải là một giấc mơ??

Hôm nay, là ngày lễ tình nhân 14/2

Vy đích thân đến những tiệm làm socola để thử một lần. Món quà cô tạo ra cũng khá là bắt mắt, không to những kiểu cô trang trí phù hợp với những người giàu sang. Cô sẽ tặng cho người đó món quà này

- Tao sẽ hủy hoại đời mày trước sau đó sẽ từ từ mà giết mà

“Tao sẽ giết chết mày con khốn!!”

Nhớ đến câu nói này cô ta liền giật mình xung quanh. Áo giắc bây giờ xuất hiện quá nhiều rồi

Ngày hôm nay, Ngọc trở lại với trường lớp. Không biết buổi xem mắt diễn ra như thế nào. Vừa thấy bóng dáng nhỏ Loan đã nhanh nhau rời khỏi vị trí của mình lon ton chạy đến

-Ngọc!! Lễ tình nhân vui vẻ

Vừa nói Loan vừa đưa chiếc hộp socola vào trong lòng bàn tay của Ngọc. Cô hơi chậm tiêu nhìn lên tờ lịch dán hình U23 trên tường

- Hôm nay là 14/2!? Mình... quên mất

- Không sao a

Cả lớp đồng thanh lên tiếng nhìn Ngọc với ánh mắt thăm dò. Là một tập thể thì có điều gì không thể chia sẻ với nhau. Họ là bạn bè của nhau thì ngại gì không nói ra hoàn cảnh của mình. Nhưng chuyện của Ngọc không cần nói, họ đã chứng kiến tất cả rồi. Ai ai cũng biết người thiệt thòi không ai khác chính là Ngọc

Mình vẫn chưa đến

Cảm giác thiếu thốn bỗng nhiên ập đến. Nhưng không sao, vị trí hiện tại của Ngọc là bên cạnh Loan mà. Người bạn mà cô yêu quý nhất trần đời

- Cả lớp đã nhận được rồi chứ nhì!?- Đây là điều mà Ngọc không bao giờ quên hỏi vào cái ngày này

- Bất cứ học bàn nào cũng có- Hoa (bà tám của lớp) nói

Loan lại cười. Cô muốn làm như thế. Lúc sáng cô đã dậy rất sớm hơn mọi ngày, các hộp socola luôn luôn đầy học tử. Đếm số lượng một hồi sau đó cô liên hệ với nhà sản xuất để có thêm những mẫu bánh đủ cho cả lớp

- Mình cũng hơi kì lạ với cái trường này, chúng ta là người Việt Nam mà nhì

Nhưng vẫn còn một bàn chưa có phần. Không hiểu Loan lại làm thế

Vy mở cửa vào lớp nở nụ cười với mọi người. Một nụ cười tươi nhất có thể. Nhưng họ thì sao? Ánh mắt cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy, con nhỏ miệng rộng của lớp cười kéo mép miệng dài nhất có thể khiến cô liên tưởng ngay đến cái đầu hôm tối. Áo giắc!! Lại là áo giắc

Ngồi xuống vị trí của mình cô mới nhận ra có thứ gì đó dưới học bàn. Một phần quà của ngày lễ tình nhân??

Rồi cậu ta lại nghĩ đến hộp socola mà mình đã cất công kìm từ sáng sớm. Móc nó ra khỏi túi cô nở nụ cười hiền trước mặt Loan

- Buổi sáng vui vẻ nhé cô bạn của tôi. Mình cũng muốn chúc cậu một ngày tình nhân vui vẻ này

Loan có hơi giật mình vì hành động này. Con nhỏ muốn giết cô lại đang tặng quà cho cô?? Không sáng sủa chút nào. Phải cẩn thận một chút. Nhỡ như muốn hại cô gì gì đó thì chết

Loan miết cười nhận nó từ tay của người đối diện không qua gửi lời cảm ơn và còn nói rằng sáng sớm không muốn ăn đồ ngọt. Nên về về nhà ăn bữa sáng

Vy cũng không quan tâm lắm. Nếu nhỏ đã muốn vậy thì cô cũng chịu. Vẫn còn một hộp nữa. Nó là dành cho Bảo

Nhìn hộp quà trên tay Loan bất giác xem lại cấu trúc hộp quà mà mình tự tay làm cho Bảo. Nó rất rất giống nhau

Ồ!! Lí do gì sao bỗng nhiên lại đi làm socola cho cậu ấy nhỉ

Mặt Loan đỏ bừng cất cả hai hộp vào túi

Giờ ra chơi tại canteen

Vy luôn theo dõi từng nhất cử hành động của Loan. Hộp quà còn lại đã đến tay của Bảo, anh còn nói với cô rằng hôm nay sẽ mời mọi người về nhà chơi. Dù thật sự rất u ám nhưng họ không quan tâm, chơi với bạn bè thì ma cỏ nào lại nở phá vỡ. Và Bảo còn có ý kiến, khi đến đó mọi người sẽ cùng trao quà cho nhau

Hôm nay cả bọn con gái sẽ tụ lại với nhau, họ muốn chia sẻ với nhau đối tượng tặng quà của mình. Trong lớp này, sĩ số nam nữ vừa vặn bằng nhau

Ngọc lại đắm vào suy tư. Nếu là thành viên trong lớp thì ngoài Minh ra cô còn ai để tặng quà. Nhưng bây giờ mối quan hệ hai người đâu còn như trước nữa

- A!! Hôm nay mình có hạn với anh Quang rồi

Cả lớp bắt đầu ồ lên thích

- Mình nhớ cậu vừa đi xem mắt hôm qua mà- Một người trêu

Ngọc cười. Anh ta là một người khá là tốt tính còn yêu t

hương và thông cảm cho cô nữa. Tốt như thế cô gái nào lại muốn bỏ qua

Và rồi cô nhận ra có gì đó đang đặt trên vai mình. Xoay người lại mới nhận ra đó chính là Minh. Cậu ta làm gì ở đây? Muốn gì, hiện tại cô không muốn gặp cậu ấy. Vì sự xuất hiện này làm không gian trong lớp trở nên căng thẳng lên

- À... cậu muốn nhờ mình giúp gì sao??- Ngọc hỏi một câu trong sự ngượng ngùng khó nói

- Cậu theo mình

Chưa kịp đưa ra câu trả lời thì Ngọc đã bị Minh lôi đi nơi khác

- Loan đâu rồi

Loan thì bị Bảo kéo lên sân thượng. Cậu ta nói rằng muốn nói chuyện gì đó với Loan

Quay lại với canteen. Dàn mặc nên nữ liền quay về với vẻ mặt nghiêm trọng trầm tư đan hai tay chống cằm

- Trước khi vào việc chính mình muốn hỏi ý một câu. Các cậu có ship... Bảo-Loan không!?

- Có

- Cả bọn đồng thanh đáp

- Bây giờ ta sẽ chia ra hai đội để theo dõi hai cặp người tình nghi này

...

Ngọc bị Minh kéo đến một nơi quen thuộc, là nơi mà cậu đã tỏ tình với cô. Đây là vườn hoa của trường, nó có đủ loại hoa đẹp và đắt tiền. Đây chính là tâm huyết bao nhiêu nhiệm kỳ của cựu hiệu trưởng trước của trường này. Ông đã dành những thời gian rảnh để bên cạnh vườn hoa này. Vì sao? Vợ ông mất vì tai nạn, và bà ấy rất thích hoa. Một người yêu trường lớp như ông lại nghĩ ra kế sách này, xây dựng một vườn hoa nơi mình dạy

Ngọc thật sự ngưỡng mộ người vợ của cựu hiệu trưởng. Bà ấy có một người chồng thật tuyệt vời. Điều đáng tiếc nhất với họ là chẳng có mụm con nào. Cứ mãi sống với cô đơn làm ông thấy buồn tẻ. Sau khi chăm khu vườn này đến nơi đến chốn và bên cạnh nó mấy năm, ông đã đột nhiên lên cơn đau tim và qua đời ở khu vườn này. Cô ước, có một tình yêu tuyệt vời như họ.

Thoát khỏi dòng suy nghĩ Ngọc nhanh chóng dắt mạnh tay để tay mình không còn nằm trong lòng bàn tay của ai đó nữa

- Cậu muốn nói gì thì cứ nói ngay ở đây đi- Vừa nói Ngọc vừa xoa xoa cổ tay mình. Có vẻ rất đau

Minh hơi lúng túng khi thấy Ngọc như thế. Hai người đã không nói chuyện kể từ lúc đó. Thậm chí Ngọc còn cắt đứt mọi liên lạc với cậu. Ngay cả khi cậu đến tận nhà Ngọc cũng chẳng buồn mà ra gặp. Buồn cũng bằng thừa

Mấy ngày qua cậu sống một cách vô vị, chẳng muốn đến các trung tâm thể thao hay tập tành yoga tập gym này nọ. Thiếu mất hình bóng này khiến Minh cảm thấy trống vắng. Không biết hai người có thể làm lại từ đầu hay không!?

-... Minh... trước tiên mình muốn xin lỗi cậu. Và mình cũng có cái này muốn tặng cậu... như hằng năm thôi. Đây là lần thứ hai mình tặng cho cậu nhỉ

- Không phải hai mà rất nhiều, cả những món quà bất ngờ cũng nên kể vào chứ. Mặc dù...

Biết mình nói hơi nhiều nên Ngọc im bật. Cô vẫn như vậy, đưa tay nhận lấy hộp quà như mọi lần cùng với nụ cười trên môi tuy đã không còn tươi như trước. Ngay khi nó vừa chạm vào bàn tay của Ngọc Minh liền lấy hết can đảm của mình để thốt ra câu này. Cậu biết điều này là rất xấu hổ nhưng thà thử còn hơn không

- Chúng ta làm lại từ đầu được không!?

Hành động Ngọc dừng hẳn. Các nếp nhăn trên mặt bắt đầu hiện rõ vẻ tiếc nuối hiếm có. Nháy mắt vài nhịp Ngọc cầm trọn g

hộp quà trên tay. Thật sự muốn khóc nhưng nén lại... cô lấy hết can đảm để nói

- Minh... đính hôn rồi

Cậu nói cứ như hàng nhìn mũi kim đâm vào tim gan, Minh như chết lặng nhìn Ngọc không chớp mắt. Tại sao? Tại sao cô vẫn nhìn anh với khuôn mặt không cảm xúc. Hai chân cậu cứng đờ không thể di chuyển

- C... Cảm ơn vì món quà... mình thích nó lắm... mong cậu...

Cô nhận ra ngay nước mắt không thể kìm lại nữa rồi. Vội quay lưng bước đi không ngoảnh lại, Minh vẫn đứng đó ngẩn nhìn hình bóng cô xa dần. Mất thật rồi sao

...

Bảo kéo Loan một mạch lên tận sân thượng không nói một lời nào. Chân anh dài chân cô ngắn khó mà theo kịp được. Loan muốn nói nhưng lại bị sự ngạc nhiên mà không tuôn ra được. Bước lên từng nấc thang Loan một thêm một nhịp. Khi lên được bên trên anh lạnh lùng đưa tay đóng cửa lại. Lúc này Loan mới thở dốc mà lên tiếng

- Cậu... cậu sao thế, gặp chuyện gì hay sao mà...

- Không...- Bảo gãi đầu khó ngượng ngùng nhìn Loan rồi đánh mắt sang hướng khác. Cô nhú mày- Minh... có làm cái này cho cậu

Là một hộp socola cỡ lớn. Là do anh làm cho cô sao?

Loan ngập ngừng cầm hộp quà trên tay. Khi định mở miệng để cảm ơn thì Bảo đã nhanh miệng nói trước

- Minh... thích cậu. Làm bạn gái mình nhé

BÙM!!

Loan bừng đỏ chín mặt mắt mắt tròn trũng nhìn người đằng trước vội nuốt nước bọt. Cô vừa được tỏ tình?? Ôi không... điều này cô chưa hề chuẩn bị và cũng chưa hề nghĩ đến

Tách!!

Loan giật mình quay lưng lại nhìn đằng sau thì chẳng có ai. Đến lúc xoay người lại vị trí cũ mới giật mình nhận ra điều bất thường. Cô chạy nhanh đến bên cửa thượng mà nhìn xuống, ồ ồ một đàn bà tám đang từ trên này chạy xuống dưới. Chết cô rồi

Bảo cười trước cái hành động đáng yêu này. Loan không hề lạnh lùng như anh nghĩ, đó chỉ là một cái vỏ bọc mà thôi

- Cái đà này chắc chắn cả lớp sẽ biết thôi. Cậu có thể... cho mình nghe câu trả lời

Bảo càng buông câu nào cô mặt cô liền như dán lên một mảnh da cà chua. Nhanh như chớp không xoay người chạy thẳng xuống phía dưới đóng khóa cửa sân thượng sau đó chạy nhanh về lớp. Tim cô muốn nhảy ra ngoài rồi

Bảo bất bình trước hành động của cô gái. Sau khi cánh cửa vừa đóng, cái tiếng động khóa chốt dứt hẳn và nổi lên đó là tiếng bước chân vội vã chạy xuống bên dưới thì anh mới hoàn hồn mà rỏ. Nhưng vô vọng, cô đã đi cả một quãng xa rồi. Không còn cách nào khác, anh đành phải cầu cứu với đám bạn của mình

Hẹn gặp chap sau :')

24. Chương 23: Bảo À Chúng Ta Là Người Một Nhà

Tất cả bọn họ đột nhiên thay đổi quyết định, thay vì đến cái biệt thự u ám đó thì sẽ bỏ chút thời gian đi karaoke. Cả một tập thể thì sẽ vui hơn

Cuộc vui xảy ra suốt ba tiếng đồng hồ và cũng không có dấu hiệu dừng lại. Bảo thì có hơi hơi không thích nơi ồn ào cho lắm và cũng có bị chuột cho vài lon bia. Khó khăn lắm anh mới chuồn ra được ngoài này với cái cớ là đi vệ sinh. Anh vẫn không quên mang theo hộp quà đó ra theo cùng mình

Nhìn xem!! Một bên là quà của người anh cảm mến và một bên... chính là quà của người anh đã từng yêu. Anh không muốn bỏ nhưng cũng không muốn giữ lại... một quá khứ quá đau buồn và đầy sự hận thù

Loan đang phiêu theo cuộc vui cùng với lớp. Đã rất rất lâu không có một hôm như thế này. Từ đầu đến cuối năm cuối tháng cô đều bận làm gì còn thời gian để bên cạnh họ. Có vẻ họ rất vui trong ngày lễ này

Hôm nay thôi, sau ngày hôm nay Loan lại phải dấn thân tiếp tục với công việc hiện tại. Không có thời gian nghỉ ngơi, không có thời gian bên những người mình yêu quý. Cô còn một điều quan trọng hơn cần phải làm cho sáng tỏ

Độ rung mạnh của chiếc điện thoại mà cô đeo bên hông đã đánh thức con người đang vui chơi. Nhìn dây số trên màn hình cô không ngần ngại ra khỏi đó ngay

- Con xin nghe... cái gì!! Hộp quà đó...

Lòng cô dâng lên nổi tức giận vô bờ muốn xé nát thứ gì đó. Hận chiếc điện thoại trong tay không thể đem mà ném đi vì đập vào mắt cô bây giờ chính là Bảo. Anh quần quai liên hồi bên cạnh tường, quần áo xộc xệch. Loan lo lắng chạy nhanh đến đó ngồi xuống bên anh. Không có sự phòng bị Bảo đã nhanh tay lao đến giằng Loan vào tường. Xương quai xanh đập mạnh vào nền đá khiến không thể không rên lên tiếng rên đau đớn. Loan mắt nhắm mắt mở nhìn người trước mặt

- B... Bảo... cậu... đã ăn hộp quà của Vy sao- Giọng nói đau lòng của Loan vang vọng bên tai khiến anh lấy lại ý thức mà nhìn ngắm cô nàng xinh đẹp trước mặt

- Mình biết trong đó chứa gì Loan à... cậu- Bảo hất Loan ra xa mình một cách mạnh bạo- Tốt nhất là nên tránh xa mình ra. Mình không thể kìm chế nổi đâu

Loan đứng dựa người vào tường rồi bước loạn xạ lại chỗ của Bảo khiến anh sợ hãi hơn mà lùi ra xa. Khi chỉ còn cách anh khoảng 20cm, Loan tung cước karate vào bụng của Bảo. Anh đau đớn ôm cái bụng đáng thương rồi gục xuống dưới nền đất lạnh căm còn vang vang tiếng nhạc

- Chết tiệt!!- Loan thảm rủa- Cậu ta không thể khống chế được. Thuốc kích dục... hay lắm Vy ạ- Cô nói với giọng điệu đầy sự tức giận

Bây giờ cô nên làm gì tiếp theo đây. Đây là loại thuốc cỡ mạnh, đảm bảo sau khi tỉnh dậy Bảo sẽ tiếp tục làm loạn và mục tiêu chính chính là cô

Đầu tiên cô nên gọi cho mọi người để tránh né buổi tiệc vui đã. Vì cô mà tôi phải bỏ dở những phút giây vui vẻ. Nhất định cô sẽ phải trả giá

Tiếp sau đó, Loan dìu Bảo vào xe thắt dây an toàn rồi phóng đi. May mắn thay ba cô đã đồng ý cho mình mượn xe hơi nếu không là xe máy thì sẽ như thế nào. Là người lái tất nhiên sẽ gặp bất lợi

Tuần này cô sẽ đến đó tận hai lần, cái căn biệt thự cũ kĩ trên đồi

- Em muốn đến đó ngay bây giờ- Giọng nói của Vy đánh đá chanh chua như mọi ngày phát lên trong chiếc xe cực sang chảnh

Nhìn sang chiếc ghế bên cạnh là đủ biết cô ta đang nhõng nhẽo với ai. Một chàng trai cực kì kiêu mã mang nét đẹp của những mỹ nam Trung Quốc mà các cô nàng hần ao ước. Nhìn qua vẻ bề ngoài khó có thể đoán được rằng anh ta đã ngoài ba mươi

- Anh biết đó chính là lí do mà em đến đây. Anh biết rồi, bây giờ anh sẽ phải quay về căn biệt thự đó lần nữa

Anh ta nhấn ga, chiếc xe lao nhanh như gió trên tuyến đường vắng tanh

Ba của Bảo vẫn đang ở nhà, ông ấy đang nấu ăn và đợi thằng con duy nhất của ông trở về. Nhưng bây giờ thì sao? Một cô gái vác anh trên vai đi vào nhà như đã quen từ lâu, một người cha nhìn thấy cảnh tượng như thế thật sự sẽ cảm thấy rất hãi hùng

- Cháu... cháu là ai???- Ông ấy đưa hàng ngàn câu hỏi nghi vấn trong đầu nhưng miệng thì chỉ thốt ra được mỗi câu đó

- Bảo... bị bỏ thuốc. Bác giúp cháu mang cậu ấy lên phòng...

- Lên phòng!?!- Đầu ông ấy lại liên tưởng đến những thứ trong sáng

- Cháu chắc chứ!?- Ông ấy hỏi câu hỏi đầy nghi hoặc

- Cháu sẽ giúp cậu ấy giải thuốc

- Giúp nó giải thuốc... không phải chứ... cháu định...

!!!

- Không được!! Thằng Bảo nó chỉ mới 20 tuổi, sự nghiệp còn chưa vững chắc, cháu... cháu định bảo nó cưới vợ à. Không không! Người bố như ta không đồng ý chuyện này xảy ra sớm như thế

-!??

Biểu cảm gương mặt của Loan lộ rõ sự ngu ngốc đến tột đỉnh. Bác ấy đang có suy nghĩ gì vậy

-... HẢ!?!??? B... Bác đang có cái suy nghĩ gì vậy. Không, không có đâu bác hiểu lầm cháu rồi

Ông ấy nhìn Loan một lượt từ trên xuống. Đạt tiêu chuẩn. Ông đưa tay ngón cái lên trước mặt người đang ngơ ngác nhìn mình

- Bác đồng ý

Đầu óc Loan quay cuồng muốn tìm cái gì đó để đập vào đầu mình rồi khiến nó tỉnh táo hơn. Sao ông ấy có thể có cái suy nghĩ đó. Cô ấp úng, muốn thoát khỏi ông bác với những cái suy nghĩ đen tối này

- À... hay bác cứ nấu ăn. Để cháu tự giải quyết

Nói rồi Loan tiếp tục vác Bảo lên trên vai rồi tiến lên lầu. Thật tình!! Đâu phải đến đây một lần đâu. Chắc bác ấy đã có tuổi...

Đặt Bảo lên giường, anh đã tỉnh nhưng vẫn còn hơi mơ màng. Thừa cơ Loan đi thật nhanh vào phòng tắm xả nước vào bồn rồi ra ngoài vườn trước nhà. 3p sau cô lại có mặt trong phòng cùng vài bộ quần áo trên tay

- Với số chanh này chắc chắn sẽ nhanh thôi

Loan dìu Bảo vào bên trong phòng tắm rồi đặt anh vào bồn với vồn vện chiếc quần đùi trên người. Đó là cả một quá trình dài. Trong lúc đi anh không ngừng sờ mó sầm sỡ khiến cô vô cùng khó chịu. Đến nỗi chỉ muốn đâm vào mặt hắn một cái. Sau khi đưa Bảo vào bồn anh luôn miệng nói nhảm và cả những thứ mà cô không muốn nhắc tới. Buồn lòng cô ra khỏi phòng tắm nằm ườn xuống chiếc giường ngay đó đánh một giấc. Nhưng không lâu sau, một giọng nói ai oán của người đó truyền vào tai khiến cô thức giấc. Nó phát ra từ dưới nhà

Vy làm gì ở đây? Chẳng phải Bảo và Vy đã cắt đứt quan hệ rồi sao

Vuốt đầu tóc của mình thật gọn gàng, Loan nhanh chóng ra ngoài xem xét tình hình không quên lườm WC một nhíp. Cô biết bây giờ ra ngoài sẽ bị Vy soi mói nhưng không sao. Khi sói đã vào hang hổ thì thể nào cũng tìm ra thôi

Loan đứng trên cầu thang khoanh tay nhìn xuống. Vy đang đứng lẻ loi ở đó nhưng rồi cô lại thấy thêm một hình bóng. Ánh mắt của Loan thoáng chút sợ hãi, muốn nhắc chân chạy vào bên trong nhưng nó tê cứng mất rồi. Anh ta chính là chồng của chị Tuyết Nhi. Hai người vẫn chưa li hôn nên việc anh ta về đây sinh sống là đúng với pháp luật

- Con chào ba

Anh ta đưa về mặt thân thiện bước đến bên ba mình dang rộng hai cánh tay chực sẵn. Nhưng ba của Bảo, ông nhổ bữa một nhúm nước bọt vào bồn rửa chén sau đó nói

- Tao không có thằng con như mày, họ khẩu cũng đã tự mày cắt, đừng có gọi tao bằng cái giọng điệu thân thiết đó

Ba mình nói như thế, anh ta có chút hơi phận lòng. Anh đưa ánh mắt ghét bỏ nhìn cha mình vào thẳng vấn đề chính

- Sao ba lại ở đây

- Sở đồ của căn nhà này có tên của tao. Mày đừng hòng tác oai tác quái. Hoàng Nhật Bình. Tao trân trọng nhắc lại họ tên mày lần nữa

Nói rồi ông xoay người tiếp tục rửa số bát đĩa mà do chính tay ông bày ra

Vy từ nãy giờ nghe ngóng cũng hiểu được sự tình, Cô đảo mắt nhìn xung quang xem xem căn biệt thự này đã đổi mới bao nhiêu rồi. Không ngờ sau ba năm không có người ở hay lui đến, hai cha con này đã chu tít lại căn nhà. Nhìn thật sang chảnh quý phái. Thoáng chốc hình ảnh của Loam lọt vào con người trong suốt của Vy. Cô cười nửa miệng say đó khoác laya cánh tay của Bình lay lay tay kia chỉ chỉ về phía của Loam khiến tim cô lại đập liên hồi. Hai chân cô ta dậm dậm cứ như một đút con nít, miệng cười tươi rói như một thằng oắt đang gọi kẹo

- Anh à!! Anh xem, đó chính là người bạn mà em đã kể cho anh hay đó

Anh ta nhìn lên hướng mà Vy đã chỉ. Ánh mắt tràn ngập sự ám muội nhìn Loam khiến cô rùng mình

- “Em vẫn đẹp như ngày nào” Xin chào- Bình nói nhẹ nhàng pha chút xa lạ. Chiếc môi anh ta cong lên lộ rõ một nụ cười gian ác. Ánh mắt sâu hoáy làm người khác giới khó mà thoát khỏi được. Nhưng Loam thì khác, cô chán ghét quay đi

Nhưng chưa đi được vài bước thì cánh tay đã bị Vy kéo lại, nụ cười của cô mang vẻ tà mị hiểm có. Loam giật mình lạnh sống lưng, cứ như có oan hồn quỷ bám đang theo đuổi vậy

- Hihi, anh ấy là bạn trai của mình. Nào lại đây, chúng mình làm quen

Nghe đến hai chữ bạn trai, tâm thần Loam như bắn loạn chỉ biết theo gót chân của Vy mà xuống dưới. Cái tên đáng ghét, đã có bạn gái mới mà còn dám dùng cái ánh mắt dè tà ấy với cô. Thật khiến người ta ghét cay ghét đắng

Hai con người đột nhiên xâm phạm lãnh thổ người khác. Đó là nhà của Bảo và cô đang ở đây. Một kẻ mà cô ghét đến tận thấu trời xanh, người muốn giết cô bằng mọi giá. Còn một kẻ... người đã khiến chị Tuyết Nhi hoàn toàn tuyệt vọng vào tình yêu. Cô hận hấn đến tận xương tận tủy, hấn còn muốn quay lại đây làm gì, chỉ nổi bần nhà của mà thôi. Đang là hang ổ và trước mặt cô bây giờ chính là một con cáo và một con sói. Cần thận nếu không bị mần thịt

- Chào em cô nàng xinh đẹp

Tóc gáy cô dựng lên cả đưa tay miễn cưỡng nắm lấy hấn rồi buông ra ngay

- Hân hạnh- Giọng nói của Loam có phần bị vấp

Nói rồi cô hơi lưỡng lự chân sau đó bước thẳng lên lầu

- Bảo đang chờ...

- Oa~~ quan hệ của hai cậu tiến xa như thế này rồi à

Còn không phải do cô ta!? Nhất thời Loam quên mất cô ta chính là người đã bỏ thuốc kích dục vào bánh tình nhân

Lên được trên lầu và vào phòng của Bảo, Loam thở nhẹ ngồi xuống bên cạnh giường úp mặt vào tay. Cô muốn khóc nhưng không thể. Cơn sợ hãi chiếm lấy khiến nước mắt cũng chẳng muốn chảy nữa rồi

Nhớ lại quá khứ năm đó, hấn là một kẻ bội tình bội nghĩa. Đây là căn biệt thự do chính tay chị ấy kiếm tiền mua được, đồ đạc nội thất cũng có sẵn nên hấn chẳng phải bỏ ra một xu nào. Vì tình yêu với hấn, chị Tuyết Nhi không hề so đo gì cả

Nhưng rồi hấn ngoại tình, là một kẻ đào hoa mà. Một mình hấn qua lại không biết bao nhiêu cô nhưng người để hấn tự lộ diện chính bản thân mình trước mặt chị ấy lại là Loam. Hấn si mê Loam, đến điên dại. Nếu không phải vì lúc ấy cô ngu ngốc khả tin hấn thì có lẽ mọi chuyện sẽ không dẫn đến như hiện tại

Cơ thể Loam đang run rẩy, đến mức chẳng biết xung quanh mình đang xảy ra chuyện gì. Cánh cửa nhà vệ sinh chợt mở, Bảo bước ra ngoài với vồn vện chiếc khăn tắm bao phủ dưới thân. Anh nhìn về phía cô gái đang ngồi dựa vào giường dậm ra lo lắng. Anh tiến lại gần Loam hơn

Loam vẫn ngồi đó với gương mặt bất thần rồi sau đó mới nhận ra vẫn còn hơi ẩm khác quanh đây. Cô ngược lên liền giật mình vì đó là Bảo. Cô chưa kịp lên tiếng đã bị anh ra hiệu mau im lặng. Cô gật đầu làm theo

- Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình- Giọng nói của Bảo nhiều hơi hơn là tiếng- Cậu có đồng ý làm bạn gái mình không!?

Đột nhiên Bảo cười, nụ cười ấy làm tâm hồn cô như được thư thái hơn. Anh ghé sát Loan hơn nữa khiến cô giật mình lùi ra sau nhưng đến đỉnh điểm chẳng còn thể lùi nữa. Chỉ bằng một tấm lưng cks thể dịch chuyển cả một chiếc giường? Siêu phàm!?

Thấy người con gái gần như lọt lủng vào trong lòng mình trước mặt không hề có ý định trả lời, Bảo liền tiếp tục nói. Giọng nói Bảo nhiều hơi nhưng thanh thanh rất ấm

- Có lẽ thuốc vẫn còn trong người mình. Nó chưa tan hết thì phải... cậu... có thể cho mình câu trả lời!?

Loan càng điên mình hơn khi Bảo nói rằng cơ thể anh vẫn chưa hoàn toàn tan hết. Nếu bây giờ cô đồng ý Bảo sẽ tha cho cô chứ hay sẽ làm chuyện... nghĩ đến đây Loan ngượng chín mặt hít một hơi thật sâu rồi thở ra

- Đ...

Chữ kia chưa buông hết Bảo đã nhôm đầu xuống mà ngoạm lấy môi Loan nhẹ nhàng len lỏi vào bên trong. Hai tay anh choàng qua ôm lấy cả người Loan gì mạnh vào thành giường. Bảo vẫn mạnh bạo không cho cô mở miệng nói. Hai tay của Loan vẫn còn đó, đặt giữa hai người

25. Chương 24

Khi Loan vừa rảo chân bước xuống nhà thì gặp ba của Bảo đang dọn cơm lên bàn ăn. Cô nhanh chân lon ton lại giúp

- Bác thấy hết rồi nhé- Ông ấy cười gian tà

Loan khó hiểu nhìn ông sau đó nhớ đến sự việc lúc nãy liền ngượng chín mặt lấp bắp nói

- À... hay để cháu dọn lên bàn. Bác xem tình hình của Bảo rồi gọi cậu ấy xuống ăn cơm

- Được rồi

Ông cười hiền hậu cứ như đang cười với người nhà của mình vậy. Loan theo quán tính cong môi cười đáp lại Thật là!! Ngày cả dọn ăn mà Loan cũng không được yên ổn. Vy từ đâu chui xuống ngồi vào chiếc ghế thứ ba

- Ay dza dói thật

Vy tự mình cầm đĩa đưa tay chĩa vào đĩa thịt bò hầm nhưng chưa chạm được mặt dầu trên miếng thịt đã bị đôi đĩa khác chặn đường đi lại. Vy nhìn lên thì phát hiện đó chính là Loan. Loan nói

- Muốn ăn thì tự nấu hoặc có thể ăn cơm tiệm. Đến đây nhưng không báo không rằng, liệu có phần để bỏ vào bụng??

Vy mím môi nhìn Loan đang tỏ vẻ đắc ý cứ như con dâu trưởng trong nhà chồng vậy. Nhưng cô biết quan hệ của Loan và Bảo chỉ đạt ở mức bạn bè mà thôi

- Cậu đừng đắc ý. Đừng nghĩ rằng mình là một thành viên trong gia đình của Bảo

Thực ra trong thâm tâm của Vy chỉ có mỗi hình bóng của Bảo. Cô yêu anh rất nhiều và còn bất chấp tất cả để được ở bên anh. Sự việc xảy raba năm trước chỉ là vì cô quá mù quáng và sợ hãi mà thôi

- Cậu nghĩ xem mình là ai

Vy cứng họng. Rồi từ đằng sau vang vang âm thanh quen thuộc khiến cô thật sự muốn nhất móng khỏi ghế mà lên trên lầu. Nhưng hai chân cô đột nhiên tê cứng khiến nó không thể cử động

Vy cảm thấy mình đang bị theo dõi, tiếng giày len keng trong căn biệt thự tắm tối chính xác là đang hướng về phía cô. Rồi sau đó, một giọng nói quen thuộc vang vọng bên tai. Nó thanh thanh như giọng nói của cô gái trong chiếc micro đời cũ. Sau nữa, giọng nói ấy gọi tên

- Vy!!

Vy sợ hãi quay lại nhìn đằng sau. Cô xem thử ai có gan muốn hù dọa cô trong căn nhà này. Ma quỷ không có trên đời, ma quỷ không có trên đời!!

Nhưng chẳng thấy ai ngoài hai vóc dáng cường tráng đang cười nói đi về hướng này. Bảo và ba anh đang đàm phán chuyện gì đó? Nhìn sắc mặt đủ nhận ra, bác ấy đang nói về chuyện hai người... đã hôn trong phòng chứ gì!! Dùng xong bữa cơm này cô xứt khoác về nhà, nếu cứ ở lì tại đây sợ rằng sẽ thành con tôm luộc lúc nào không hay mất. Nhưng Loan vẫn còn một mối lo, Vy cùng hấn đã đến đây. Hoàng Nhật Bình. Có khi nào họ muốn tìm thứ gì đó trong ngôi nhà này không? Tại sao Loan lại nghĩ như thế?? Vì vào ngày hai người họ kí kết giấy ly hôn, chính tai cô nghe chính mắt cô thấy. Hấn cam đoan sẽ không bao giờ quay lại cái biệt thự này nữa. Nhưng hôm nay thì sao? Hấn cùng Vy thật sự muốn gì. Chẳng nhẽ về đây chỉ để dần mặt một vong hồn còn vương vấn trần thế? Bộ hấn muốn nói với chị TuyếtNhi rằng dù lớn tuổi hấn vẫn có sức hút hay sao

Nhớ khi xưa hai người đã yêu nhau như thế nào. Hấn, Bình luôn phản đối ý kiến của cha mẹ nằn nặc muốn kết hôn với duy nhất chị Tuyết Nhi. Đến đường cùng cha mẹ không đồng ý hấn còn cướp đi đầu tiên của chị ấy và chị mang thai. Nào ngờ sau khi kết hôn mới vỡ lẽ, hấn chỉ đang làm theo lời cá cược của bạn bè mà thôi. Một người giàu có thì làm quái nào phải lấy một con nhỏ miền quê thấp hèn. Đó là câu nói cuối cùng trước khi hấn lấy hết tất cả tiền tiết kiệm trong két sắt và rời đi. Sau cú đó hấn bị ba meb đuổi cổ ra khỏi nhà. Tuy vậy nhưng thói quen vẫn chưa dứt, hấn thuở đầu lợi dụng Tuyết Nhi để kiếm bộn tiền rồi cướp tổng mất cao chạy xa bag cùng người phụ nữa khác. Chị ấy phải cong lưng cố gắng nuôi đứa bé trong bụng. Có lần một thời gian khiến cô ám ảnh nhất, cái lúc mà cô ở lại biệt thự ấy mấy hôm để chăm sóc chị thì hấn trở về. Đó là một khoảng thời gian quá tồi tệ. Loan đã lọt vào con mắt xanh của hấn và ngày ngày bị quấy rầy. Vì quá sợ hãi và kích động Loan đã bỏ trốn sang nước ngoài vì tình cảm của họ bị rạn nứt hoàn toàn. Tiếp sau thời gian đó Bảo và Vy đã đến để chăm sóc cho chị ấy đến hết ba tháng hè đó. Sau khi trở về Loan phát hiện chị ấy đã tự tử trong phòng tắm... một mình

Nhớ đến những thứ thật tồi tệ trong quá khứ, Loan bất chợt bật khóc trước mắt hai người đàn ông đang nói chuyện vui vẻ. Cô vội lau đi nước mắt xin lỗi họ rồi rút. Bảo có buông lời hỏi thăm rằng cô có sao không nhưng nhận lại chỉ là cái lắc đầu và rằng “mình ổn”

Lên được trên phòng Vy thở phào nhẹ nhõm. Cô đóng cửa tựa người vào đó mà hai mắt ươn ướt. Bình từ phòng tắm bước ra, thấy người con gái của mình đang có tâm trạng vô cùng phức tạp liền đến hỏi thăm

- Chú thổ của anh sao thế này- Âm thanh trầm ấm khiến bao lo toan trong Vy liền bay mất. Cô cười và trả lời không nặng

- Ba người họ ỷ đồng hiệp yếu. Không có chén dũa cho chúng ta. Em đói, phải ăn gì đây!??

Bình cười tà vuốt mái tóc óng mượt êm ả của Vy. Tay bắt đầu di chuyển xuống dưới chuyển hướng nắm lấy bờ mông săn chắc của ả. Nhận được sự khác thường Vy cười mê hoặc đặt tay mình lên bàn tay đang nắn bóp mông mình sau đó đưa một chân lên quần lấy eo anh

- Đây là khăn tắm đấy nhé. Em đói? Hay là trở thành thức ăn của anh đi. Hai ta chẳng cần cơm thịt hay chén dũa gì cả

Là kẻ ăn ké nhưng Loan lại là người bỏ dũa cuối cùng. Cô đề nghị rằng để mình xếp dọn, bác trai vui vẻ đồng ý vì đột nhiên cái lưng ông lại lên cơn. Bảo thì không biết đã đi đâu mất. Bây giờ tấm bàn rộng rãi chỉ còn mình cô. Loan lại nhớ đến chị ấy, cái khoảng thời gian căn biệt thự chỉ có hai người cô và chị Tuyết Nhi đã vui vẻ như thế nào. Bây giờ đến tận ba người nhưng muối vẫn không đủ. Đúng là dù gì đi chăng nữa thì có bao nhiêu người bên cạnh mình cũng không thể thay thế được người đã mất

- Em nhớ chị. Em xin lỗi...

Đó chỉ là một câu nói tắt ngắn ở cổ họng chưa kịp buông ra. Loan cố gắng nuốt ngum cơm khô khan cuối

cùng. Bảo đứng từ xa nhìn cô mà thấy phẫn lòng. Cô đã đồng ý là làm bạn gái của anh rồi mà. Sao lại như thế, chứng kiến cô ấy khóc mà lại chẳng thể làm gì!

Anh biết cái này là hơi quá với tình trạng hiện giờ khi trong giai đoạn hai người vừa chấp nhận tình cảm của nhau. Nhưng Bảo vẫn muốn làm như thế với Loan. Anh choàng tay cúi người ôm lấy cổ cô ấy từ phía sau. Tuy có hơi bất ngờ nhưng Loan lại không vận tâm gì mấy, dù gì cũng đã chấp nhận làm bạn gái của người ta phải làm quen với mấy cái hành động này. Cô đưa tay quẹt đi nước mắt rồi ôm lấy cánh tay đầy cơ bắp của anh ngả đầu ra sau. Hương bạc hà mát rượi từ kẻ tóc xộc vào mũi khiến Bảo như bị mê hoặc. Anh xoay đầu hôn nhẹ lên mái tóc trơn bóng ấy rồi tiếp tục ôm lấy cô

- Đừng buồn nữa. Có mình ở đây

Loan nở nụ cười, cả người mệt lử ngủ yên trên vai của cậu bạn trai mới. Bỗng Loan lên phòng rồi đặt lên chiếc giường êm ái của mình, cái bãi chiếc trường dưới bàn lúc này có lẽ anh phải ra tay rồi

Chứng kiến chồng mình lên giường với ả đàn bà khác, người vợ sẽ rất tổn thương. Giống như bây giờ, trong căn biệt thự này, trên chiếc giường này. Chồng cô ấy đang ân ái với một kẻ khác. Kẻ luôn có ý định muốn giết chị Tuyết Nhi. Quá ô uế, chúng sẽ khiến căn nhà trở nên dơ bẩn. Bây giờ nếu không cuốn gói ra khỏi đây chắc chắn chúng sẽ sống không bằng chết

Vật lộn cho đã đi rồi bây giờ nằm ve vãn nhau. Con nhỏ Vy đó miệng lưỡi ghê gớm thật, phải nói là ngọt như mật nguyên chất. Còn cái tên Bình kia lại gật đầu răm rắp nghe theo. Mục đích hai người họ đến đây làm gì? Không thể nghĩ ra

Buổi tối, Loan định ra về nhưng cuộc điện thoại định mệnh lại níu giữ cô lại. Sao ông ấy lại biết chuyện cô đang ở nhà Bảo cơ chứ!? Còn một mực muốn cô ở lại đó nữa chứ. Mãi sau này mới biết, ba cô và ba của Bảo là một đôi bạn chí cốt lâu năm. Mãi đến bây giờ cô mới biết có quá muộn không!? Và còn, thật ra ông ấy có bao nhiêu bạn thân thế

Sáng hôm sau là chủ nhật, Bảo muốn đưa Loan về nhưng cô lại một mực từ chối. Khi chuẩn bị bước lên xe thì một chiếc taxi đặt ngay bên cạnh xe của cô. Loan có cảm giác không lành, không phải chuyện cô lên lấy xe đi bị lộ rồi đấy chứ

Lân bước xuống xe rồi nhận lấy áo khoác từ tay tài xế. Anh hậm hực đi về phía hai người sau đó lao thẳng đẩy mạnh Bảo giật lùi ra sau

- Anh không biết ba đang nghĩ cái gì lại đồng ý để em ở lại cái căn biệt thự u ám này cùng với thằng hách dịch này, nếu em ngại ở nhà một mình thì anh có thể về với em mà

“về với em mà”!! Bảo nghe câu này sao giống trong tiểu thuyết ngôn tình quá. Đúng là anh ta có ác cảm với anh thật, nhưng nếu anh ta xông vào đây từ hôm qua thì chắc chắn kế hoạch tổ tình của anh thất bại mất rồi. Nhưng dù sao cũng mừng thay Loan khi cô có một người anh trai thương em như vậy. Từ này đến giờ Loan toàn đứng đó mà chống tay cười. Ông anh này luôn xuất hiện đúng lúc nhĩ. Rồi cô bước đến chạm nhẹ lên cánh tay bị đạn xuyên qua. Thật xót thương quá, may mà Lân có khả năng phục hồi khá cao

- Sao anh lại trốn viện- Với vết thương nặng như thế này chưa ở trong đó đầy một tuần mà dám ra ngoài này. Chỉ có thể là trốn viện

Lúc này Lân mới nhớ là mình đến để đón em gái mình về. Anh quay qua nhìn Loan với vẻ mặt hối lỗi

- Anh không an toàn khi hấn ở chung với em, em và nó hai đứa hai phòng chứ!?

Loan cười rạng rỡ

- Em đã đồng ý làm bạn gái của Bảo rồi. Việc ở chung phòng như thế chỉ là việc sớm muộn thôi

Bảo nghe Loan nói như thế có chút ngại ngùng cứ như rằng người tổ tình là cô chứ không phải anh vậy

Lân nghe xong câu nói đó người liền hóa đá, hoa lá mùa thu lướt quá đọng lại trên vai của anh như lưu luyến một mùa nữa sắp sửa đi qua. Anh điên tiết đứng thẳng người như một gã khổng lồ trước mắt của Bảo nhướng người đến đưa ra bộ mặt rõ kẻ bựa nhân mèo mào cái mỏ mà nói

- Cậu đưa cái chiêu mèo nào mà lại khiến em gái yêu quý của tôi đổ ào thế hả, chỉ cần cậu dám làm cho em ấy đổ một giọt máu hay rơi một giọt nước mắt thì đảm bảo dù có là thung lũng Amazon cũng không chôn cậu được đâu

Nói rồi anh ấy hừ mạnh kéo Loan vào xe tự mình lái về dù chỉ bằng một tay

Bảo vẫn chưa lấy lại được hồn của mình. Nói như thế không lẽ anh ấy đã đồng ý chuyện của anh và Loan. Anh vui sướng muốn nhảy cẫng lên và ôm lấy ai đó nhưng lại tiếp tục đắm vào suy tư khi nhớ đến câu nói lúc đó. Không được làm đổ máu hay làm rơi nước mắt. Máu!? Tại sao lại có máu

Bảo lại nhớ đến cánh tay đang băng bó của Lâm, không phải ý anh là như thế này đấy chứ. Loan đã từng kể, Lâm đã một ngày không ngủ chỉ vì không thể để mắt và chăm sóc cho em gái mình tốt hơn. Nhìn những hành động ân cần đó, anh dám chắc Lâm yêu em gái còn hơn cả mình

Nếu vậy thì đời nào anh ta mới có bạn gái đây!? Đã 25 tuổi rồi còn gì. Lặng thầm thở dài Bảo rảo bước vào trong

Hôm nay chủ nhật, Loan được Lâm đưa đi công viên giải trí chơi. Có vẻ hơi trẻ con một chút nhưng Loan thích điều này. Nhớ lại khoảng thời gian mà cô dần vật vờ với nỗi đau mất mẹ, Lâm đã lo cho cô đến nỗi bạn gái ganh tị quá mức nên chia tay. Cô thương Lâm lắm nhưng anh có vẻ chẳng có mấy tiếc nuối khi chị ấy khóc lóc nói lời chia tay trước mặt anh. Sau này khi hỏi rõ mới biết Lâm đã mất một chút hi vọng vào tình yêu, cô gái đó muốn nhanh chóng chia tay anh để đến với người đàn ông khác

Người ngoài nhìn vào sẽ tưởng hai người như một đôi tình nhân. Bất cứ thứ gì bắt mắt hay đẹp mắt Lâm đều tự tay tự chân chọn chạy đi mua cho Loan. Mãi mới biết thì ra anh lại sắp phải đi nước ngoài rồi. Loan có chút tiếc nuối vì lần này anh đi khá lâu không biết bao giờ về. Cô có gắng hỏi bao giờ anh đi, Lâm trả lời rành rọt rằng hai tháng nữa. Còn khá là lâu cơ mà

Đến khi lên tàu lượn siêu tốc Loan phát hiện ra cặp đôi trước mặt chính là Vy và Bình. Cả Lâm và Loan đều sắc mặt lấy chiếc điện thoại tí hon nút bấm của mình ra khỏi túi mặt nhấn nút gọi cho ai đó (khi chơi tàu lượn siêu tốc nghiêm cấm các vật dụng dễ vỡ). Cả hai đều tắt máy cùng lúc liếc xéo hai người trước mặt

- Em vừa gọi cho ai đấy- Loan giật mình vì bị hỏi bất ngờ

- Em gọi cho Bảo

- Muốn hấn đến góp vui à- Anh chu mỏ nói

- Không- Loan khi cười- Chuyện này khi nào rõ ràng em sẽ nói gãy gọn cho anh. Bây giờ đến lượt anh, anh vừa gọi cho ai!? Bạn gái!?- Loan cười đùa

Lâm đưa tay cốc nhẹ mấy cái vào trán của Loan rồi nói

- Vy chắc chắn có liên quan đến tổ chức mà chúng ta đang điều tra. Cảnh sát đã vào cuộc

Ánh mắt Loan liền trở nên nghiêm trọng hơn

- Cứ theo dõi một thời gian, chứng cứ em sẽ giúp anh thu thập thêm. Nhưng em cần một số việc được sáng tỏ. Giúp em nhé

Lâm cười, tất nhiên là đồng ý

26. Chương 25: Mục Đích Của Cậu Là Gì?!

Tối đến, có vẻ như Vy và Bình không hề biết là trong cuộc vui của hai người họ có thêm hai nhân vật là Loan và Lâm. May quá, về trước hai người họ một bước

Bảo từ trên lầu đi xuống khuôn mặt sầm sập u tối. Nhưng không phải như kiểu đáng tức giận mà là sợ hãi điều gì đó. Thấy thế Loan có đôi phần lo lắng không ngăn mình được mà hỏi

- Cậu sao thế?! Sắc mặt cậu không được tốt cho lắm

- À...- Anh thử dài- Căn biệt thự này trở thành nơi cho thuê phòng (trọ) mất rồi. Bây giờ mình phải đi đón người đó vào đây

Nói rồi Bảo đi ra ngoài trên tay vẫn cầm chiếc điện thoại. Loạn lo lắng nên ra ngoài theo. Tại sao anh lại không hỏi xem tại sao cô lại quay lại đây nhỉ? Chẳng nhẽ đã biết từ trước!? Hôm nay không về nhà thì làm gì ai biết cô đi đâu. Ngẫm nghĩ thêm một chút Loạn mới vỡ lẽ thầm than

- “Trời ơi bố già ạ”

Ra được bên ngoài Loạn thấy được chiếc xe hơi của nhà mình đang đậu trước cổng. Bảo mở lớn cánh cửa sắc to lớn, chiếc xe ung dung đi vào trong sân

- Anh hai!!

Bảo giật mình nhìn lên thì thấy Loạn ở đó, sao cô lại ra ngoài này. Lân bước ra khỏi xe vội lườm Bảo một cái khiến anh rùng mình

- Dám báo với em gái tôi à. Cậu muốn bị cắt tiết hay sao

Nói rồi anh quay sang Loạn ân cần vuốt tóc cô rồi nói

- Anh không yên tâm để em một mình với hấn đâu- Lườm xéo- Đảm bảo không an toàn. Hay cho anh ở đây với em nhé

loạn khoanh tay vờ giận dỗi

- Là ba nói cho anh là em ở nhà Bảo rồi... anh đến đây là tự ý đúng không- Lân chột lúng túng- Ba không thể là người phải anh đến đây

Lân đứng chết trân như trời trồng nhìn Loạn với ánh mắt vô tội của mèo con đã vậy còn không chớp mắt. Loạn quá rõ cái chiêu trò này của anh hai mình, quả thật khi Lân giả trò như thế là nốc ao ngay. Bất quá Loạn lên tiếng tránh ánh mắt đáng yêu đó đi vào trong biệt thự u ám rộng lớn

- Anh vào đi kéo lạnh. Để em hỏi bác xem

Lúc dứt câu cũng là khi Loạn hoảng toán mất bóng trong con người đen ánh của Lân. Anh xoay cổ nhìn Bảo cười nham hiểm không tưởng. Sau đó là một nụ cười khiêu chiến đầy kiêu hãnh. Bảo thăm thử dài trong lòng, đây là rào cản tình yêu hay sao

Nghe nói đây là anh trai của Loạn ba Bảo liền đồng ý không chút do dự. Làm anh khó xử quá đi. Sau khi dọn xếp phòng ốc xong, Lân xuống dưới nhà ngồi vào bàn ăn như người trong nhà. Có khách hàng hào nhoáng như thế khiến ba của Bảo không khỏi vui mừng. Ông liên tục cười nói tự nhiên với vị khách mới. Ông cũng từ chối việc Lân phải trả tiền thuê phòng. Người nhà của Loạn cũng coi như là nhà của bác. Một kiểu lí bất cần

Đến giữa bữa ăn thì Bình và Vy về. Trên tay hấn xách cả tá túi đồ cồng kềnh. Chắc là đi shopping. Khi Bình mất dạng trong căn phòng chung Vy nhanh chóng ù đi lại ngồi xuống chiếc ghế trông cạnh Loạn rồi nhận ra đối diện mình chính là một người hoàn toàn xa lạ

- À... ba à có khách mới...??

- Đây là cặp đôi gian phu dâm phụ mà mọi người đang nói đến sao. Đúng là cô nàng này đẹp phết nhỉ- Lân nường mày nhìn nửa thân trên của Vy một cách kĩ càng

Một người con trai khen mình đẹp Vy nhanh chóng đỏ mặt nhưng rồi lại rống lên

- Gian phu dâm phụ cái gì?! Anh... nói cái gì thế hả

Lân làm bộ như kiến cắn tai lấy ngón tay út ngoáy ngoáy. Mặt dù không có gì nhưng vẫn búng tay cho có thật. Vậy mà ả tin nhảy cấn lên nhìn lại trang phục mình. Chưa kịp để Vy lên tiếng trách cứ mình anh lại tiếp

- Người thì xinh thật nhưng ngực thì lép tít cách thì thô lỗ. Còn nữa tiếng thì như bò rống. Không hiểu sao lại lọt vào đôi mắt xanh của “chồng chưa ly dị” của chị Tuyết Nhi nhỉ “:).” Xem ra mắt thẩm mỹ của hần kém thật

Vy nghe về đầu thì tức lắm nhưng sau khi về sau lọt hết và tai thì lặng người nhìn anh chàng trước mặt. Kể này biết chị Tuyết Nhi?? Bảo thì há hốc mồm, anh trai này sao có thể tự nhiên đến thế. Tự nhiên móc mỏ người khác bộ vui lắm hay sao? Vy rất xảo huyệt, không biết sau khi hiểu rằng anh của Loan sẽ ở lại đây sẽ có phản ứng như thế nào. Loan thì không nhịn cười được mà mặt mày đỏ tía tai cổ nuốt cho xuống hết ngum cơm cuối cùng. Xem ra anh trai mình cũng cao tay thật. Cô huýt tay Bảo ra hiệu chuyện gì đó. Cảm thấy may sao khi hiện giờ anh mình đẹp trai ra rất nhiều không còn như kúc chụp ảnh thẻ, muốn biết được cũng hơi khó à nhe. Người cuối cùng là ba của Bảo, sau khi Vy bỏ lên lầu thì cười không ngớt còn khen Lân rất cao tay. Trước khi cánh cửa phòng đóng lại Bảo đứng dậy nói vọng lên

- Giới thiệu với cậu đây là anh họ mình ở nước ngoài mới về. Làm quen nhé

Cả bọn cười nghiêng ngả. Loan chồm người đến ghé

- Chúc mừng anh giảm cân thành công

Thì ra lúc xưa hồi chụp ảnh thẻ Lân khá là mập thành ra bây giờ giảm cân rồi nên chẳng nhận ra. Đây cũng chính là lí do mà bạn gái anh ấy nhanh chóng tìm người con trai khác. Bây giờ thì hối hận rồi ha!!

Cũng trong bữa cơm này ba Bảo nhất quyết không cho Loan dọn dẹp mà nhanh lên phòng. Cả ngày hôm nay đi chơi mệt rồi. Ông bác này thật cứng đầu, Loan cười cười đồng ý. Nếu không thì có lẽ có chiến tranh xảy ra mà chắc chắn bên phe cô chỉ có một mình. Từ nãy đến giờ hai anh em Lân và Bảo ngồi bên ghế sofa đồng loạt liếc xéo về phía này. Cứ tưởng là được ủng hộ ai ngờ sau khi đồng ý lên phòng thì hai tên nhảy lên vui sướng. Cái kiểu thì thế này. Nhai chóp chép hạt dưa trong miệng liếc qua hướng bác ấy bằng ánh mắt hình viên đạn, ông đành phải đeo găng tay để rửa chén. Hai người lại tiếp tục vui sướng nhảy muốn hư luôn cái ghế. Biết bị bắt nạt ông bác liền mếu máo

- Loan ơi hai thằng nó ức hiếp bác này

Hai người dừng hành động lại nhìn ông bác rồi nhìn lên lầu. Rầm!! Cánh cửa mở ra một khuôn mặt tràn đầy sát khí xuất hiện. Cô vẫn ngu ngơ hỏi

- A!! Ai bắt nạt bác thế- Nói thế nhưng Loan không hề nhìn vào ba của Bảo mà nhìn thẳng vào hai anh chàng ngồi ở ghế sofa. Thế là ba chân bốn cẳng một người rửa chén một người lau bàn lau bếp. Còn bác ấy thì ung dung ngồi đọc báo. Trận quyết chiến này ông thắng

Đóng cửa lại khóa chốt bên trong Loan bắt đầu tìm kiếm. Cô lật tung mọi thứ mong tìm thấy được cái gì đó. Lúc ở công viên giải trí Bảo đã nói. Vy và Bình dậy rất là sớm và tìm kiếm thứ gì đó. Bảo thì lủ trong phòng quan sát bên ngoài. Tất cả các ngõ ngách đều đã tìm hết chỉ còn lại phòng Loan là chưa hề động tới. Đơn giản vì khi ra ngoài cô đã khóa chốt. Không có chìa khóa xe cưa. Đây là căn phòng trước nay chị Tuyết Nhi ở. Một mình, ngay cả chồng cũng không được vào. Đây là chốn riêng tư

Loan đảo một vòng, vì vừa được chuyển vào nên vẫn chưa có dịp đi quanh đây xem qua một chút. Việc đưa đồ đạc vào đây một cách thuận lợi nên Loan nghĩ chị Tuyết Nhi đã đồng ý cho cô vào nơi này rồi

Nhưng thực kì, ở đây chẳng còn gì là đồ đạc của chị ấy cả, tất cả mọi thứ đều new. Tại sao lại đối xử như vậy với căn phòng này, không muốn để lại một chút kỉ niệm sao?!

Vẫn còn một thứ là của chị. Tấm di ảnh cuối cùng, nó là bức do chính tay Loan chụp khi hai người đi chơi du lịch ở Đà Lạt. Nhìn thấy nó Loan lại ứa nước mắt. Đau đớn làm sao khi bây giờ tất cả mọi quá khứ đều đã trôi vào dĩ vãng. Lúc ấy chị thật đẹp, vì có thai chưa được bao lâu nên bụng vẫn chưa to lắm để lộ vòng eo nõn nà của tuổi con gái đôi mươi. Loan khê rơi nước mắt, nó thật khiến cô muốn quay về quá khứ

Loan đưa tay khê chạm vào bức ảnh. Đột nhiên cảm giác bay bổng ập đến, hai mắt nhắm nghiền dần mất đi ý thức

Khi tỉnh dậy Loan nhận ra mình đang ở dưới nhà của biệt thự, quanh cảnh có đôi chút khác biệt với lúc trước. Không lẽ cha con Bảo cùng anh hai mình đã làm gì rồi?!

Không phải!!

Trước mặt cô xuất hiện một người, người mà cô luôn mong nhớ và luôn ước được sống cùng thêm lần nữa dù chỉ là trong giấc mơ. Chị Tuyết Nhi đang ngồi trên ghế sofa tay lật đi lật lại tờ báo

- Thì ra nó ở đây?! Cuối cùng cũng tìm được, chìa khóa ơi tao yêu mày lắm!!

Loan quay đầu, đó là Vy cơ mà nhưng khác xa so với hiện tại. Có lẽ là dáng người nhỏ nhắn hơn nhiều

- Hân!!

Nghe tiếng gọi Vy giật thót mình không cẩn thận làm rơi chiếc chìa khóa nhỏ nhắn vào trong cốc sữa còn hơi nóng

Hân?! Đó là Vy cơ mà. Không lẽ đây là người chị em song sinh với Vy sao?!

- Lấy giúp chị cốc sữa với!!- Thấy Hân có hơi ấp úng chị lại tiếp- Là sữa do chị pha em lại sợ gì chứ. Nào đưa cho chị

Hân run tay chân chồm người đưa cốc sữa cho chị Tuyết Nhi mà có chút không đành lòng. Loan thấy rõ mà, trong đó có chìa khóa đã bị rơi xuống. Đây là cốc sữa nóng, nếu nó ghi ra một tí kim loạn cũng gây độc lắm rồi. Loan hét lớn bảo chị ấy đừng uống nhưng vô dụng, dù cho cô có hét vang trời cũng chẳng ai nghe cả. Tức mình Loan vồ đến nắm lấy cốc sữa nhưng vẫn không khả thi, cô như người trong suốt vậy

Sau khi đưa cốc sữa cho chị Tuyết Nhi Hân nhanh chóng lên lầu. Cô sợ phải đối mặt với thứ gì đó. Nhưng khi Hân vừa khuất dạng sau cánh cửa chị Tuyết Nhi đã nhanh cảnh giác nhìn lên. Chị như đã biết chìa khóa đã có trong cốc từ trước nên chỉ uống đi một nửa còn lại đổ vào trong bồn rửa chén rồi lấy nó ra thăm reo may mắn. Nó có gì mà chị Tuyết Nhi lại lo lắng như thế thì Loan hoàn toàn không biết

Tiếp đến chị lại cảnh giác nhìn xung quanh lần nữa rồi tóm lấy tấm ảnh lên lầu. Là tấm ảnh mà hiện tại cô đang cầm trên tay. Chưa được một lúc sau thì Hân trên nhà chạy xuống chạy thẳng vào bếp nhìn vào cái cốc sữa đã cạn còn chưa tràn nước qua. Chìa khóa mất rồi. Chỉ là chiếc chìa khóa mà lén lút lút lút, nó khiến Loan khó hiểu không thôi

Sau đó mọi chuyện dường như trở về quỹ đạo của nó, quang cảnh xung quanh rất bình thường. Nhưng bây giờ làm sao để trở về đây. Loan ngồi trên đầu bậc thang ở lầu hai hai tay chống cằm hai chân đung đưa mà chờ đợi. Bây giờ đích thực cô là một linh hồn?! Chắc vậy rồi vì hiện giờ chẳng ai thấy cô cả. Cả người trong suốt đi ngang qua người khác như khói, thứ gì cũng không chạm vào được, dù có hét đau cả cổ họng cũng không ai nghe

Rồi khoảng 10p sau đó, phòng chị Tuyết Nhi bỗng nhiên có tiếng rên rỉ mà dường như là Hân phát hiện ra đầu tiên, nhưng đúng hơn là đợi sẵn ở đây thì đúng. Bảo trong phòng từ nãy giờ chợt mở cửa chạy nhanh đến. Chị Tuyết Nhi bị đau bụng. Mọi chuyện thật như đang chảy theo quỹ đạo bình thường nhưng theo Loan nghĩ không phải thế, có sự sắp xếp gì đó ở đây. Bây giờ cũng không biết làm gì, Loan nhảy vọt lên trên mái xe cấp cứu ngồi. Dù gì mình cũng đang trong trạng thái linh hồn nên dù gió mưa có mạnh cách mấy cũng đang là tạt không khí thôi

Có chiếc chìa khóa nhỏ trong bụng chị, mà còn nằm trong cơ thể em né đang trong bụng. Loan đọc được nó khi lén lút đứng sau Hân. Không biết chị ấy sẽ cảm thấy thế nào đây?!

Hân nói là cái thai rất ổn...

Loan không thể nào hiểu được, tại sao lại nói dối như vậy. Mà cũng thực kì, chị ấy rõ ràng đã lấy chìa khóa ra khỏi cốc rồi lên phòng cơ mà. Bảo từ nãy giờ cứ đứng như bù nhìn, lúc này Loan thấy anh thật sự rất vô dụng

Trời đã sẩm tối, sao cô còn chưa thể trở về. Lưu lạc ở quá khứ, không vui tí nào

Cơn buồn ngủ bỗng nhiên ập đến. Loan mệt mỏi ngồi xuống ghế gục đầu đánh một giấc. Không ngờ là một linh hồn cũng có trạng thái buồn ngủ. Rồi Loan bị đánh thức bởi tiếng bước chân chạy gấp gáp của y tá và bác sĩ. Vớ vớ là đang có một ca cấp cứu quang trọng. Cho đến khi cô mở mắt ra, giật mình khi đã trở về nơi cũ, căn phòng của chị Tuyết Nhi. Rút tay ra khỏi tấm ảnh cắt đứt mạch suy nghĩ. Loan khó hiểu nhìn

nó. Ngón tay tinh nghịch chạm chạm đằng sau lớp giấy mỏng. Toạc, nó bị rách một vố rồi Keng!! Có thứ gì đó rơi xuống. Là chìa khóa!!

Rõ rồi, vậy là có đến hai chiếc chìa khóa. Một cái ở đây và một ở... trong cơ thể đứa bé chưa biết sống chết ra sao. Nhưng sau mảnh giấy bao đó còn một thứ, một mật thư. Nó viết là

“Đưa bé, vực sâu, bày khi”

Điều đáng ngạc nhiên hơn nữa, mặt sau của tấm ảnh này cũng chính là ảnh chụp của chị Tuyết Nhi nhưng có đến hai người giống nhau. Loan chưa hề nghe chị ấy nói đến rằng chị có chị hay em sinh đôi cả...

???

Loan toan bước đi, cô muốn báo cho anh mình biết mọi chuyện dù nó hơi hoan đường. Còn nữa, những gì Bảo kể lần trước vẫn chưa hoàn toàn đầy đủ

Nhưng hay thay, khi vừa đi được vài bước thì bị trượt chân. Cô ngã ầm xuống dưới một tay thò dưới gầm giường. Khi đau đớn chống người ngồi thẳng người dậy Loan mới nhận ra một điều. Thấy rồi!!

Thứ làm cô vấp ngã là một chiếc hộp hình tròn. Bên trong nó là một chiếc lắc tay giành cho trẻ em nhìn khá đẹp mắt. Loan bắt giác nở nụ cười, đây là chiếc vòng tay rất thích hợp cho em bé ba tuổi

- Loan!! Mau trốn xuống gầm giường!!

Loan bắt giác giật mình rồi nhìn ngó xung quanh. Lát sau mới vỡ lẽ nhìn chiếc vòng trên tay mình. Cũng khá lâu rồi!

- Chị Linh Đan!!

- Nhanh kéo không kịp. Em sẽ gặp nguy hiểm nếu hấn vào đây

Hấn!! Không phải là Bình đấy chứ?! Loan sợ tới xanh mặt. Mặc dù trong người có võ nhưng thể trạng cô yếu nên muốn đối lại với tên Bình càng khó. So sánh một cách công bằng thì sức phụ nữ không bằng đàn ông

Trước khi lăn người xuống gầm giường, một cách nhanh nhất Loan chạy vào bồn tắm xả nước lỗ nhỏ một tí rồi khiến cho cánh cửa nhà vệ sinh đang khóa trong. Điều này không quá khó. Sau đls Loan nghe đâu có tiếng kẹt kẹt ngoài cửa. Tự hỏi ai có chìa khóa phòng mình?! Rõ ràng là cô khóa trong rồi mà

Khi bóng dáng ấy vừa xuất hiện qua khe hở cánh cửa, Loan lập tức lăn sâu xuống dưới gầm giường

Cánh cửa mở toan, ánh sáng từ bên ngoài tràn vào. Đôi chân trần từ bên ngoài bước vào bên trong và bắt đầu cất giọng nói. Loan rùng mình, nỗi sợ xưa kia lại tràn về

- Loan ơi!! Em đâu rồi nhí?! Anh đến rồi này

Nghe giọng điệu của lời nói, Loan biết ngay là Bình đã uống rượu. Kì thật, sao Vy lại không canh chừng anh ta thật kĩ chứ!? Để rồi khi anh ta dây dưa với cỒ Vy lại có cách để khi dễ kiếm chuyện

Nghe tiếng róc rách nước chảy trong nhà vệ sinh, Bình đoán ngay là Loan đang tắm. Anh bắt đầu ngồi bên đầu giường chờ đợi, khi bước ra khỏi phòng tắm với quần áo ngủ trên người, nhìn phụ nữ quỵên rũ hơn nhiều

Loan lạnh người run rẩy còn hơn khi gặp lấy ma, hấn là tên ác quỷ. Cô nhớ lần trước cách đây mấy năm hấn đã cưỡng bức cô như thế nào. Nhưng may mắn thay có người phát hiện kịp nên mới thoát khỏi tên yêu râu xanh đó. Kể từ lúc đó, Loan muốn tránh xa Bình nhiều nhất có thể

Hơn nửa giờ đồng hồ trôi qua, Loan đợi hấn ra ngoài muốn ngủ. Đôi mi cụp cuống gần đến nơi

Rung~ Rung

~Là điện thoại!! Đúng rồi sao cô không nghĩ ra nhí. Mặt sàn được lót thảm cộng thêm viện cô áp loa phía dưới đè mạnh lên, thế là cho dù chuông điện thoại có to cũng bị hạ bệ xuống âm lượng thấp nhất có thể. Là một tin nhắn từ tổng đài. Loan nhanh chóng rút điện thoại ra bật xuống độ sáng thấp nhất, đặt chế độ yên lặng sau đó bắt đầu vào hộp thư

Phình phịch!! Phình phịch!!

Có vẻ như đang say Bình không hề quan tâm đến dấu hiệu lạ thường này. Đến khi tiếng bước chân đứng hẳn trước cửa thì hắn mới hoảng hồn mà nhìn ngó xung quanh. Đang tiếc, căn phòng này căn bản không có nơi nào để trú ẩn một cách kín đáo. Hắn chọn!! Chui xuống gầm giường

27. Chương 26

“Cuối cùng lại ở đây!!”

Bảo và Lâm bật tung cánh cửa nhưng chẳng có ai bên trong cả. Dưới gầm giường không quá hẹp nên hắn muốn giở trò thù quả thật rất tiện lợi. Loan cố lúi người về sâu nhất có thể. Lưng chạm vào cạnh tường thì Loan liền có cảm giác bất an. Đây chỉ là giường giành cho một người, cảm giác chật chội khiến cô có phần khó chịu. Và nữa, nếu hắn phát hiện thì chỉ có đường chết

- Loan!! Em đâu rồi- Lâm cất tiếng lo lắng hỏi, mắt không quên đảo xung quanh tìm kiếm hình bóng em gái mình

Bảo cũng thế, anh lo lắng cạy cửa phòng tắm. Từ này giờ chỉ có tiếng chảy róc rách, liền biết mọi thứ không trôi đi suôn sẻ bình thường

Cạy cửa thành công anh cẩn thận chồm đầu vào trong, quả thật không có người. Anh đang phân vân có nên gọi cho Loan không vì lúc này họ cô đã nhắn tin gọi họ lên trên này. Tên Bình chết tiệt trốn đâu rồi?!

Loan lơ mơ nhắm mắt chuẩn bị ngủ thì điện thoại trên tay sáng lên. Cô đưa lên trước mặt nhìn dãy số theo phản xạ, và đã bị phát hiện

Quả nhiên hắn có cơ hội trở người. Loan liền la lên nhưng hắn đã nhanh tay bịt miệng cô lại. Nỗi sợ hãi lại vấy lấy, cô sợ đến mức quên mất việc cầu cứu. Nước mắt vô thức lăn trên bờ má. Thấy cô chịu khuất phục ngoan ngoãn Bình liền đưa tay vuốt ve đầu. Động tác dịu dàng ấm áp nhưng rất giả tạo. Ngoài mặt thì như thế nhưng Loan biết tâm địa hắn bây giờ thế nào. Đã rất lâu rồi, hắn đợi Loan rất rất lâu rồi

Không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào, hắn bắt đầu đưa tay mân mê vạt áo giữa ngực của Loan bắt đầu kéo xuống. Cô mặc một chiếc áo sơ mi bên trong một lớp áo thun phong rộng. Hắn thành thạo kéo khóa chiếc áo sơ mi bên ngoài. Hai tay bị khóa chặt, Loan chỉ biết cắn răng chịu đựng. Lời nói bị tắt nghẹn ở cổ họng không thể tuôn ra được. Ngay bây giờ nếu có thể cô liền đập đầu xuống đất tự tử

Chuông đổ nhưng không động tĩnh gì, Lâm đâm ra nỗi lo lắng nào nề. Ngay lập tức, đằng sau Bảo Linh Đan xuất hiện đẩy mạnh anh về phía trước. Đầu Bảo đập xuống nền thảm. Theo quán tính anh nhìn về phía trước, anh nhanh chóng thấy Bình đang nằm úp mặt vào trong

- Anh đây rồi!!

Lâm tức giận đưa tay nắm lấy chân Bình từ phía bên cạnh kéo thẳng ra ngoài. Ngay sau đó Loan liền xuất hiện, khóc thút thít, hai tay nắm lấy vạt áo mà kéo lên che lại phần áo ngực xộc xệch. Bảo thương tâm, tại sao Loan lại thành ra như thế này

- Nào!! Mình đưa cậu ra ngoài

Hơi chần chừ vài nhịp, Loan quyết định đưa tay đón lấy anh. Cũng như quyết định trao tình yêu cho anh

Vừa ra khỏi phòng, Loan ngay lập tức lao đến ôm chầm lấy anh mà nước mắt lăn ròn. Cô không dám phát ra tiếng, như vậy thật yếu đuối. Lâm vòng qua từ đằng sau nắm lấy cánh vai gầy guộc của em gái mình. Liền mạch Loan xoay người ôm lấy Lâm khóc thành tiếng. Tại sao? Mọi chuyện là như thế nào?!

Bình thừa cơ nhanh chóng ra khỏi phòng nhưng khi đặt chân giữa vạch ngăn cách liền bị Bảo kéo lại vào trong nắm cuộn tay đám một phát mạnh. Bình đỡ người, cả cơ thể không theo ý ngã vào cạnh cửa đập cái

rầm. Anh nằm xuống đầu đau như búa bổ. Máu chảy thành dòng. Sau đó, Bình vịn nắm cửa đứng dậy lão đảo cổ đứng vững

- Tao là anh trai mày đó

- Chúng tôi không còn có bất cứ liên hệ nào với anh- Làm ơn, đừng tự tiện nhận người nhà

Bình không quan tâm Bảo nói gì nhẹ tay thoa thoa cái đầu đang chảy máu

- Tao sẽ kiện mày, vì tội gây thương tích cho kẻ khác

Bảo vẫn đứng yên như tượng mắt mở to nhìn Bình. Hấn nghiêng răng đĩa khỏi phòng

- Thằng khốn!!

Sau khi hấn đi, cánh cửa phòng hoàn toàn khép kín. Bảo mới quay sang nhìn Loan đang thất thần ngồi trên giường vì sợ hãi. Mọi chuyện... là sao?!

- Hấn ta là anh trai cậu sao?!- Lân nghiêm giọng tra hỏi. Nhưng một vị cảnh sát đang lấy khẩu cung tội phạm. Bảo ngồi xuống bên Loan vuốt tóc cô từ tốn nói

- Anh ta bây giờ không còn là thành viên trong gia đình của em nữa. Gia đình em là một dòng họ gia giáo lớn sinh sống ở Nhật từ nhỏ. Vì thế vốn văn hóa rất nhiều và cao. Sau khi về Việt Nam và ăn tập sống thói với những tên cận bã, anh đã dần dần thay đổi con người, hung bạo, nhẫn tâm và rất tàn ác nữa. Bình như trở thành một con người khác. Cuộc sống lúc ấy của anh ta bị lên án rất gay gắt trong dòng họ. Không chịu nổi áp lực, anh ta liền cắt đứt họ khẩu, tự đổi tên đổi họ, coi như mình chưa bao giờ là một thành viên trong nhà họ Hoàng. Và cả nhà em cũng thế, hoàn toàn trục xuất anh ta... mẹ của em... là do anh ta giết chết, để cướp lấy gia tài về Việt Nam có cuộc sống sung sướng. Đây là căn biệt thự của chị Tuyết Nhi và hấn. Giấy li hôn đã kia kết nhưng vẫn chưa ra tòa. Chị Tuyết Nhi mất rồi. Bây giờ anh ta về đây, muốn lấy sổ đỏ để bán căn biệt thự này

- Cậu biết có vẻ rất rõ

- Anh ta là một tay buôn lậu khét tiếng. Chỉ có điều, cảnh sát chưa thể điều tra được gì nhiều. Anh ta rất kín đáo

- Bình đang bị truy nã. Có liên quan đến vụ giết vợ và sự mất tích của đứa bé. Một tay buôn lậu khét tiếng? Hmm... tôi nghĩ lần này tôi phải ra tay rồi

Lân đứng dậy định ra ngoài. Anh muốn mua một ổ khóa riêng tư, xác định bằng dấu vân tay. Nếu như vậy có muốn hấn cũng không thể quấy rầy Loan thêm nữa

- Đợi đã anh Lân... thật ra... Bình và Loan... là như thế nào?!

- Với cương vị là phò mã tương lai của em gái tôi, tôi sẽ nói cho cậu biết. Bây giờ cậu không xem hấn là anh trai cũng chẳng còn tình còn nghĩa. Có lẽ sẽ không chần chừ xuống tay nhỉ

Anh ung dung ra ngoài cửa sổ nhìn bầu trời tối mịt. Những tán cây mỏng đung đưa theo gió nghe rành rách tạo thêm một vẩn quẩn. Ngày hôm nay giống như đêm hôm đó. Cái đêm đầu tiên Loan bị hấn cưỡng hiếp. Anh đã nhanh nhất có thể ngăn được hấn lại. Loan vẫn an toàn về thể xác nhưng lại tổn thương một vố lớn về tinh thần. Đút hai tay vào túi nhớ lại những sự việc lúc đó, sau khi anh nói ra chuyện này mong rằng Bảo sẽ tận tâm tận tình bảo vệ Loan khỏi tên yêu râu xanh đó

- Loan là mục tiêu của hấn... để thỏa mãn dục vọng

Bảo trợn to mắt lên vì bất ngờ nhìn xuống người con gái đang nằm trên giường ngủ đi trong cơn sợ hãi

- Rất lâu trước khi chị Tuyết Nhi mang thai đứa con đầu lòng, Loan đã đích thân đến đây chăm sóc khi hấn luôn nhậu nhẹt vui chơi bên ngoài. Khi vừa nhìn thấy Loan, lập tức hấn biến em ấy thành mục tiêu của mình. Sau đó hấn ở nhà thường xuyên hơn nói rằng muốn chăm sóc cho chị Tuyết Nhi... nhưng lại không ngờ không lâu sau đó hấn liền chớp cơ hội để hãm hiếp Loan... tại căn phòng này. Tôi bảo cậu hãy thay đổi hết tất cả đồ đạc trong phòng vì muốn Loan quên đi những kí ức đó. Những thứ đã ám ảnh con bé suốt

bao nhiêu năm qua. Ngoài mặt mạnh mẽ nhưng Loan là một con bé rất cứng đầu yếu đuối. Thể trạng cũng không phải là tốt lắm... Tôi nói nhiều như vậy mong cậu nhanh chóng hiểu những gì thực sự muốn nói

Nói rồi anh lấy áo khoác ra khỏi phòng

- Anh ta rất thương Loan... rất đẹp trai... chu đáo... aaaaa mẫu hình lí tưởng của những cô gái hiện nay đây mà

Bảo có nghe. Ban đầu không để ý nhưng rồi cũng giật mình

- Ch... Chị Linh Đan... không phải chị siêu thoát rồi sao

Linh Đan lơ lửng trên không trung xoay chiếc máy vòng

- Ngủ, chỉ là ngủ thôi. Ta không siêu thoát đâu. Loan là ân nhân của ta cơ, ta phải giúp em ấy hoàn thành nhiệm vụ mới thanh thản được

Nghe vậy Bảo không nói gì nữa nhìn sang Loan đang nằm trên giường. Vừa mới ăn đây những nhìn sắc mặt cô như đã bị đói ba tháng vậy

Bình xoa xoa vết thương về phòng. Thật không ngờ Bảo dám ra tay đánh anh. Đúng là nó chẳng còn xem hấn là người trong nhà nữa rồi. Khi mở cửa phòng thấy Vy vẫn còn trên giường, anh tức giận kéo tấm chăn khỏi người cô. Một bộ áo ngủ lỏa thể. Bình hơi chết trân người nhưng sau đó lại dịu dàng nói nhỏ nhẹ

- Vy à. Anh tìm ra vị trí cái kết đó rồi

- Cái gì?!

Vy liền bật dậy nhìn thẳng vào mắt anh, một chút buồn ngủ còn lại cũng vơi đâu mất. Nhìn điệu dáng của cô Bình lại tiếp tục nói

- Anh vào nhầm phòng Loan. Chắc tại quá chén. Dưới gầm giường, kết sắc đang ở dưới đó

- Đó chẳng phải là phòng riêng chị ấy sao. Anh đã làm chìa khóa xong rồi chứ?!

Bình nhướn mày muốn nói rằng đã hoàn thành. Quyết định. Tối nay hai người cùng nhau qua đó để kiểm tra

Chỉ mới có một ngày mà như cả thế kỉ vậy. Hôm nay đi học cùng mọi người đến trường, Loan cảm thấy lòng nhẹ hơn hẳn. Nhưng điều này lại làm Bảo càng thêm lo lắng, sau chuyện kinh thiên như thế Loan vẫn còn vô tư như thế

Vào được trong lớp, hai người không khỏi nghe được những lời bàn tán từ lớp. Hầu như là tất cả mọi người trong lớp đều háo hức chờ đợi đôi uyên ương mới chớm nở này. Sự tác hợp của họ đã được đáp ứng

Bùm!!

Một trận pháo kim tuyến nổ ra khiến Bảo và Loan giật mình. Loan theo phản xạ lấy cặp lên che đầu mình lại, khi phát hiện đó là kim tuyến thì mới nhẹ người mà bỏ cặp xuống

- Hôm nay là ngày gì mà các cậu lại làm trò này- Loan hỏi thăm

- Một ngày rất bình thường như bao ngày khác thôi

Loan nhìn biểu hiện của mọi người qua một lượt sau đó lắc đầu cười cười đi xuống lớp. Việc cô đưa Bảo về nhà anh và ở lại đó, chắc chắn là Ngọc chứ không phải ai

Và ngay hôm nay lớp cũng nhận thêm một tin rất chấn động, Ngọc sẽ kết hôn. Sau khi kết thúc kì học này cô sẽ chính thức nghỉ học. Loan phản đối kịch liệt và dăm dáo bảo rằng tình cảm hai người không thể chóng nở nhanh đến thế. Huống gì Ngọc còn yêu Minh rất nhiều. Nhưng Ngọc chỉ lắc đầu ngao ngán, Loan nói đúng tâm can của cô nhưng không nghĩ đúng hoàn cảnh của cô. Cô bắt buộc phải làm vậy để cứu vãn công ty của gia đình. Sau bao nhiêu thời gian tìm hiểu cuối cùng Ngọc cũng hiểu ra, Quang là một người khá là keo kiệt bủn xỉn và hay ra dáng trước phụ nữ. Nếu kết hôn về người chịu thiệt không ai khác chính là cô

Sau một tuần nữa là lễ đính hôn. Ngọc muốn cả lớp đến dự

28. Chương 27: Minh Cướp Dâu?? - Loan Bị Bắt Cóc

Nháy mắt một cái một tuần đã nhanh chóng trôi qua. Ngày đính hôn tình cờ rơi vào ngày chủ nhật. Ngày hôm đó đúng như trí tưởng tượng của Ngọc, Quang ăn mặc chỉnh tề chu đáo cứ như đang chuẩn bị đi đón dâu. Ngọc có chút khó chịu trong lòng

- Đây là cô gái sẽ trở thành cô dâu của anh sao?! Thật đẹp

Ngọc gượng cười với cái hôn sự không như mong muốn này. Bị biến thành một cái cần lái rất khó chịu. Sau khi được make up xong xuôi, Ngọc quay vào trong để thử quần áo. Khi vào bên trong Ngọc đã thấy mẹ mình ở đó. Thấy con gái mình bà đôi phần cảm thấy áy náy. Thật sự đây là điều ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi. Chưa kịp suy nghĩ tiếp bà đã bị Ngọc ôm chặt vào lòng. Phận làm mẹ chỉ có duy nhất một đứa con gái như thế lại ép buộc con phải chấp nhận cuộc hôn nhân này quả thật là muốn đứt ruột. Nhìn con gái bà như thế quả thật bà không đành lòng để nó tiếp tục ngồi chờ đợi cái đám cưới không có tình yêu này. Nhớ lại thuở trước con gái bà cùng Minh đã muôm bên nhau như thế nào. Hai đứa đã từng thề non hẹn biển bao nhiêu ngày bên nhau. Thậm chí có lần còn nghĩ đến việc kết hôn với nhau nữa kia. Không ngờ nó lại chân đạp hai thuyền khiến con bé đau lòng chấp nhận một người vô danh để rồi bây giờ lâm đến bước đường cùng này. Bà cũng đôi chút biết về đứa con rể tương lai của mình. Không biết trong buổi tiệc ánh mắt nó sẽ để ý bao nhiêu cô nàng nữa

- Mẹ xin lỗi

Không như bà nghĩ, Ngọc không khóc. Cô chỉ nhắm mắt nhớ lại những giây phút bên gia đình hạnh phúc thế nào. Bây giờ cho đến khi cô về nhà chồng chỉ vốn vẹn hai tháng. Bên cạnh cha mẹ mình quả thật đó là một khoảng thời gian rất ngắn ngủi

- Mẹ mau ra ngoài. Hôm nay con sẽ là người đẹp nhất buổi lễ này- Ngọc nói dịu dàng

Cảm thấy con gái mình quả thực rất ổn bà nhanh chóng ra ngoài để con bé không thấy mình khóc. Không ngờ chồng bà đã đợi ở ngoài. Ông ôm lấy bà

- Bà chắc chắn là thằng Minh không đến dự chứ?! Vẫn nên để lễ đính hôn xảy ra thuận lợi

- Tôi đã làm theo lời ông mà

Trong lúc chị stylist chọn đồ một cách trầm lặng Ngọc đã vô tình nghe tất. Cô và ba mẹ chỉ cách nhau một tấm màn mà thôi. Không hiểu sao cô lại cảm thấy khó chịu trong lòng mà muốn ứa nước mắt. Tại sao lại đối xử với Minh như thế. Cho dù những việc trước đây anh làm rất nhẫn tâm nhưng cũng không đến nỗi khắc sâu trong tim cô một vết thương sâu. Nó đã len miêng khi vào ngày lễ tình nhân anh đã chọn một nơi cực kì lãn mạn để xin lỗi cô như thế. Lúc ấy Ngọc thậm chí nghĩ ước gì mình có thể cùng Minh làm lại từ đầu nhưng rồi giật mình nhận ra mình đã chấp nhận hôn nhân với người khác mất rồi

Ngọc tự nhủ

Không sao?! Cô không muốn thấy ánh mắt thất vọng của Minh khi thấy mình đang trao nhẫn cùng người khác

- Ngọc!!

Đó là Loan, Loan vận một bộ váy đứt cánh liền thân màu hồng nhạt. Trang điểm nhẹ nhàng tao nhã. Mái tóc xõa một nửa còn lại thì thắt tóc theo kiểu thác nước

- Mình còn chưa chuẩn bị xong

- Mình muôm cậu xinh đẹp hơn tất cả khách mời ngoài kia

Tất nhiên vì Loan đã dạo quanh một vòng trước khi vào đây. Bây giờ đây chính là nhiệm vụ tuyệt mật của cô. Cô phải khiến cả hậu trường ngây ngất bởi tài năng make up siêu phẩm của mình

Trước khi tẩy trang một số nơi trên mặt để chỉnh sửa lại Loan có xin phép chị stylist. Có vẻ chị ta không khó chịu lắm. Vì chị ấy hiểu được đầu đuôi sự việc mà. Chị stylist lảng lạng ra ngoài đặt bộ quần áo mà mình đã chọn lên bàn. Loan ngẩng liếc qua. Cũng được đấy chứ

- Rất vừa với thân thể cậu. Yên tâm, nhìn nó như vậy thôi chứ mặt lên quả thật rất đẹp

Loan là một người rành rọt về thời trang. Nghe cô nói như thế Ngọc cũng mỉm cười yên lòng

Không được mời nhưng Minh vẫn mặt dày đến đấy. Để xem hôm nay chú rể là ai

Đã đến giờ cửa hành hôn lễ. Ba mẹ hai nhà bắt đầu ngồi vào hàng ghế. Đại diện bên nhà trai là ba của Quang đứng dậy cầm mic nói những câu mà trong hôn lễ long trọng như thế này không thể không có. Nghe hơi giả tạo nhưng cũng phải dành tai lên mà tiếp thụ. Trong suốt cả thời gian đó Vy luôn chăm chú nhìn lên phía sợi chuyền trên cổ Loan. Chính nó!! Chiếc chìa khóa

Một cuộc điện thoại, Loan liền ra ngoài. Với cái vẻ mặt hơn hớn đó, là Bảo chứ gì. Hứ!! Cô và Bảo mới đích chính là gian phu dâm phụ. Hãy đợi đấy xem cô giữ Bảo được bao lâu

Bảo bị lạc đường nên Loan phải ra đón. Cô đi ra tận đường cái cách nhà Ngọc một khoảng xa. Bảo xuống xe buýt liền cởi chiếc áo rộng tình trên người. Vì ở chốn công cộng anh không muốn gây sự chú ý nhiều. Loan nhìn anh nở nụ cười nhưng không ngờ cả Lân cũng ở đằng sau khiến Loan trở nên hóa đá

- Ờ hem... anh cũng là khách mời

- Buổi tiệc đã bắt đầu, cô dâu chú rể cũng sắp treo nhẫn cho nhau. Bây giờ mới đến thảnh thơi ra thể thống gì cả

Bảo biết rằng Loan đang mắng Lân nhưng cảm giác cứ như mình bị liên lụy thế này

Ba người cùng nhích bước trên đường đi. Để chú rể và cô dâu tương lai... chuẩn bị đầy đủ tinh thần khi xuất hiện trước đám đông, nhạc nền được bật lên khoảng 10p

Khó lắm mới có dịp cùng Bảo riêng tư nghiêm túc như thế này Loan nhân cơ hội nói cho anh biết những thứ mình đã gặp ở trong phòng khi tay vừa chạm vào bức ảnh của chín Tuyết Nhi. Bảo vốn dĩ đang ngắm cô bạn gái của mình nhưng khi anh nghe nhắc về quá khứ mặt liền biến sắc. Giọng anh lạnh lùng bao phủ xung quanh khi nghe Loan nhắc đến Vy

- Hân là cái tên trước kia. Vy là tên thật của cậu ta ở thế giới ngầm

- Đúng!! Vy là cháu của chủ một băng xã hội đen mà ba và anh đang truy lùng. Ba năm trước cô ta đã từng bị đưa vào trại giáo dưỡng vì lí do chưa đủ 18 tuổi- Lân lên tiếng

- Em không hề biết chuyện này. Cũng chứ hề nghe ba và anh nhắc tới

- Đây là chuyện mà ba và anh muốn tự mình giải quyết

Loan gạt đầu như đã hiểu. Bỗng chốc đã đến hậu trường. Ngọc và Quang đã xuất hiện và chuẩn bị trao nhẫn đính hôn. Tất cả ba người liền ngồi xuống phần ghế trống đã được chuẩn bị sẵn

Sau khi hoàn thành một số yếu tố cần thiết cho lễ đính hôn, Quang nhanh chóng cầm hộp nhẫn đeo vào tay của Ngọc. Tiếp đó Ngọc cũng làm điều tương tự nhưng không tránh khỏi cảm xúc phân vân lẫn lộn. Cô có thật sự muốn đến với hôn nhân này không hay là đang ép buộc chính mình?? Hôm nay Minh không được mời đến vậy sau này khi anh kết hôn cô có được vinh dự tham gia không. Ngọc cố gắng để né nước mắt chuẩn bị lẫn lộn. Một tay cô cầm tay Quang và một tay nắm lấy chiếc nhẫn. Bước qua một vũng lầy đầy khó khăn, bây giờ muốn quay lại quả thật rất lười biếng

Bật!!

Tay Ngọc bị một lực mạnh đập đến. Cô đau đớn ôm cổ tay ửng đỏ nhìn sang. Đó chính là Minh. Anh nhìn cốp cương quyết lạnh lùng rồi liếc mắt sang nhìn Quang sau đó nhìn đại diện bên nhà trai. Ánh mắt sắc bén như muốn xé xác tất cả bọn họ ra vậy. Chiếc nhẫn bị văng xa biến đâu mất. Ngọc đảo mắt tìm nhìn xung quanh. Khi thấy Minh trước mắt mình cô càng thêm phần nộ. Ngay bây giờ cô muốn kết hôn hơn bao giờ hết

- Đồ mặt dày!! Không có giấy mời mà cũng đến à- Minh quả thật không thể tin nổi người nói ra câu nói này chính là Ngọc

Nhưng anh không bận tâm. Anh chính là chú rể trong lễ đính hôn ngày hôm nay

- Con cũng là người trong nhà mà. Ba, mẹ!!

Ba!! Mẹ!! Ai là ba anh? Ai là mẹ anh? Đừng tự nhận bừa chứ!!

- Này Minh!!- Giọng Ngọc gắt gỏng

- Để yên mình giải quyết chuyện này nào

Ba mẹ của Ngọc vẫn chưa hoàn hồn vì bỗng nhiên Minh xuất hiện phá đám nhưng chủ tọa bên nhà trai có phần hơi ấp úng như đã làm chuyện gì đó sai trái vậy. Không lẽ... hai người này là ba và mẹ mà Minh đã nói tới??

À mà nhắc mới nhớ, từ nhỏ đến giờ Ngọc chưa hề nghe Minh kể về gia đình mình. Ngọc cũng không muốn anh kể vì nghĩ rằng gia đình anh có bi kịch gì đó. Căn trọ mà Minh ở đã rất lâu năm rồi và còn ở một mình nữa

Hai bên ba mẹ vẫn im lặng thế nên mọi người cũng không biết ba mẹ của Minh là ai

Khách khứa bên dưới bắt đầu nhìn họ bằng ánh mắt kì hoặc khó hiểu

Cảm thấy tình hình ngày càng nghiêm trọng hơn. Quang bắt quá đành lên tiếng

- Được rồi. Em muốn gì đây?!!- Quang nói nhưng trong mắt đầy ý cười- Hôm nay em ăn vận rất tốt đấy- Quang nhìn Minh từ trên xuống

Em?? Không lẽ Minh là em trai ruột của Quang còn kia là ba mẹ của Minh

- Đổi chú rể!!- Minh mạnh miệng nói- Em sẽ thay anh đảm nhiệm cuộc hôn nhân này- Anh nói chắc nịch

Ngọc tròn tròn mắt và cả những thành viên dưới lớp cũng thế. Cái gì mà là chú rể, cái gì mà đảm nhận cuộc hôn nhân. Minh có thân phận gì

- Được rồi được rồi!!

Câu trả lời của Quang càng rõ ràng hơn. Ý anh là đồng ý chuyện Minh sẽ trở thành chú rể?? Ngọc không ngờ một người keo kiệt như Quang sẽ đồng ý chuyện này sẽ dàng như thế. Anh có quay sà hỏi ý kiến cha mẹ mình. Họ gật gù như đồng ý. Thấy thế Quang liền ríu rít cười tít mắt sau đó ngồi xuống chiếc ghế trông bên cạnh đã được chuẩn bị sẵn. Thì ra là vậy. Có vẻ cả nhà họ đã chuẩn bị từ trước. Ba mẹ của Ngọc thì vẫn ngồi im như tượng nhìn những gì đang xảy ra. Chết tiệt bây giờ cô cảm thấy như mình bị lừa một vố đau đớn vậy

Bây giờ, chú rể của Ngọc chính là Minh. Mọi việc vẫn quay như chong chóng không thể nào dừng lại được. Trong khi cô vẫn đang mơ màng để thẩm hết mọi việc thì Minh đưa tay tháo chiếc nhẫn trên tay Ngọc ra để mình cầm, tay kia thò trong túi lấy ra một hộp nhẫn khác. Đúng ra là một đôi nhẫn khác. Anh thần nhiên đeo chiếc nhẫn vào tay Ngọc trong sự ngạc nhiên với mọi người sau đó anh đưa chiếc nhẫn còn lại vào tay Ngọc dịu dàng nói

- Em biết rõ mình không thể trốn khỏi cuộc hôn nhân này mà

Ngọc tay cầm lấy nhưng vẫn còn chần chừ. Cô nói nũng nịu

- Đau tay. Tự mà đeo đi

Giờ anh mới nhớ lúc nãy mình hơi mạnh tay. Chắc bây giờ nó cũng bông gân mắt rồi. Nhưng Minh vẫn cười tươi. Tay đan tay mình cùng với bàn tay bị thương của Ngọc rồi nói

- Nào!! Bây giờ đeo đi!!

Buổi đính hôn kết thúc, cả lớp cần một lời giải thích cho chuyện này

Nhưng vô tâm làm sao, khi ra ngoài bãi đậu xe Bảo đã vô tình lạc mất Loan. Lân tìm khắp nơi vẫn không thấy. Hỏi bác bảo vệ nhà xe, từ này giờ vẫn chưa chiếc xe nào rời khỏi đây cả. Nhưng vậy mà lại mất đi nhân vật quan trọng, Vy và Bình đã biến mất tựa lúc nào. Loan lúc này có đi vệ sinh một chút, không phải là bị cuốn hút bởi cái gì đó kì bí rồi quên luôn buổi tiệc chứ?! Không đâu, đây là buổi lễ đính hôn giữa Ngọc... và Minh mà

Thật ra lúc đó Loan là người tìm cách mở cửa để Minh vào được bên trong. Nói trắng ra cô chính là gián điệp. Nhưng sau đó thì đi đâu mất rồi. Nhắn tin không trả lời, gọi điện tắt máy...

Reng!!

Đó là chuông điện thoại Lân. Một số lạ gọi đến, Lân đã quá quen với chuyện này. Anh đưa tay để điện thoại áp tai mình, không lên tiếng

- “500 triệu. Căn nhà hoang sau núi. Đi một mình. Dẫn theo người hoặc mang không đủ tiền, giết!!”

Vài câu nói ngắt giọng ngắn ngủi. Lân bủn rủ tay chân cứng ngắt thả lỏng người

- Anh Lân!! Chuyện gì vậy?! Sắc mặt anh không tốt. Hay là có vụ án gì quan trọng?! Anh cứ yên tâm mà đi. Để em... tìm Loan cũng được

Rõ ràng này giờ Bảo đang độc thoại một mình nhưng nhìn ánh mắt thất thần đầy lo lắng của Lân làm anh không thể ngừng miệng được. Lân không nói chuyện càng khiến anh lo hơn. Bảo gọi anh Lân mấy lần nhưng vẫn anh vẫn không xoay chuyển. Anh dần quay người lại nhìn thẳng vào mắt Bảo

- Loan... bị bắt cóc??

Bảo trợn trừng mắt, tim anh bắt đầu đập nhanh hơn hỏi lại lần nữa nhưng vẫn là một câu trả lời bán giả bán thật. Tiếp đó Lân cầm điện thoại gọi cho ai đó đọc một dãy số. Có lẽ là số điện thoại lúc này vừa gọi đến và anh ta vừa gọi cho ban giám định

- Chúng không nói thời gian cụ thể. Bây giờ làm sao đây

- Tiền...

- Tôi có thể lo được. Nhưng ý chúng là... không có thời gian cụ thể cơ mà. Nếu ta đến chậm trễ...

Liền có tin nhắn. Lân mở ra xem. Thời gian là 3 ngày sau. Chết tiệt!!

Sau đó là một cuộc gọi khác gọi đến. Là ba anh

- Đó là địa điểm giả. Hãy đợi 3 ngày sau- Ba anh gặng giọng. Đây là một kiểu trấn an- Bây giờ hayc quay về đồn

Tắt máy, Lân quay sang đưa điện thoại cho Bảo dẫn dò

- Cậu cầm điện thoại tôi. Nếu có bất cứ tin nhắn hay điện thoại nào liền bí mật báo cho tôi bằng IP này

Bảo nhận lấy, anh biết tại sao Lân lại làm như vậy. Đối với mấy tên bắt cóc mà nói. Nếu chúng muốn có tiền một cách suôn sẻ thì không để mọi chuyện có sự nhúng tay của cảnh sát. Bây giờ có lẽ đang có kẻ nào đó đang theo dõi anh cũng nên

Điện thoại rung!! Nội dung chỉ là một dấu chấm. Bọn chúng biết vị trí của anh rồi

googletag.pubads().definePassback(“/94672926/VnJOTUN”, [1, 1]).display();

29. Chương 28: Bí Mật Bị Hé Lộ

Vy cầm tờ giấy nhâm nhi vài hồi. Cái gì bày khỉ, đứa bé rồi vực thẳm chứ?! Loan vẫn còn mê men vì thuốc mê khá mạnh. Đôi giày bị máy đi một chiếc. Cả thân mình từ trên xuống dưới lấm một màu nâu đậm

đặc trưng. Dây thừng quấn mấy vòng để lộ những đường cong quyến rũ khiến Bình không ngừng chảy dãi nhưng anh phải kiềm nén. Nếu không muốn chết tốt nhất nên im lặng

- Những cái này...

Vy ngẫm nghĩ, đây có phải là mật thư do Loan tìm ra hay chỉ là một mảnh giấy vô danh vô phận?

- Em ngắm kĩ nội dung của nó xem. Có liên quan gì đến thứ mà mình đang tìm kiếm không

- Ta đã đi được 2/3 chặn đường rồi

Vy bước xuống ghế đi lại phía Loan đưa tay nắm rồi giật mạnh. Chiếc chìa khóa cùng sợi chuyền đứt mảnh lưu lại trên cần cổ trắng ngần một đường dài đầm máu. Vết thương sâu hoáy làm máu chảy nhiều hơn khiến Loan đang mê man cùng dần dần tỉnh giấc. Mùi bụi bặm sộc vào mũi còn có cả mùi thuốc súng, đầu óc cô bắt đầu choáng váng thêm lần nữa. Những thứ có màu hay mùi trong không khí chính là thứ mà cô không thể nuốt nổi. Mỗi lần như thế là đầu óc cô không thể tỉnh táo

Toạt!!

Một cốc nước bay thẳng vào mặt bay đi những mùi khó chịu. Loan tỉnh giấc nhìn những gì trước mặt đang dần rõ nét hơn. Đúng rồi, cái kí ức cuối cùng mà cô nhớ chính là sau khi mình đi vệ sinh rồi gì gì đó. Cảm giác cơ thể mình nhẹ hẫng nhưng cũng có cảm giác như bị sờ mó đủ thứ. Hành động đó có phần kiềm chế, những ngón tay chỉ dám nhảy bên ngoài lớp quần áo mỏng

- Còn chưa tỉnh?!!

Vy hét lên, dù gì đây cũng là nơi hẻo lánh trong núi khỏi sợ bị phát hiện. Những thiết bị an ninh trong rừng cũng đã bị phá hủy hết

Cuối cùng Loan cũng thấy rõ người ở trước mặt mình là ai. Sau đó, cô liếc nhìn xung quanh. Đây chỉ là một cái nhà hoang đổ nát. Bụi bặm bắt đầu ùa vào khiến lồng ngực khó chịu đập liên hồi. Đã thế ngồi thẳng lưng trên ghế, dây thừng quấn chặt bụng càng khó chịu hơn. Với tình hình này cô có thể ngất đi bất cứ lúc nào. Cơ buồn nôn ào đến khi bụng cô bị ép chặt quá mức

Nhưng tất cả đều tan đi hết khi Loan nhìn thấy Bình đang ngồi bên chiếc ghế kia nghịch điện thoại. Mắt cô sáng lên tràn ngập sự cảnh giác

Nhận ra!! Mình bị bắt cóc rồi

- Tại sao...

Loan định nói tiếp nhưng lại thôi. Nơi này không phải lãnh địa của mình. Nếu tự ý nói lung tung, với cái tính của Vy mình có thể khuôn giữ được trọn vẹn khuôn mặt

Vy nhìn cô bằng ánh mắt chán ghét sau đó đi ra ngoài. Bình rút trong túi ra một ít bánh đưa lên miệng cho Loan

- Muốn gì đây?!- Loan gắt gỏng

- Anh biết ở buổi tiệc em chưa ăn gì mà. Đừng bướng, không ăn không khéo sẽ đau dạ dày

- Không cần anh quan tâm

Vì sao đã bắt cóc lại không bịt miệng Loan lại?! vì chúng biết tính cách của cô. Không thích la hét nhiều lời. Không chừng lại có suy nghĩ rằng mình sẽ tự mình ra khỏi đây. Trời đã sấm tối

Vy hóng mát bên ngoài tiếp tục ngắm nghía mảnh giấy này. Ba cụm từ này nghĩa là gì. Khi bắt Loan đến đây cô không hề có chuẩn bị gì cả. Chỉ là thuận thì túm thôi. Từ trước đến giờ Loan không hề có bất cứ sơ hở nào về cuộc sống của mình. Vì thế thật khó để có thể tìm ra được điểm yếu của cô. Vy bất lực trầm ngâm suy nghĩ. Ngôi nhà này được xây gần bờ vực và dưới đó chính là biển. Rơi từ trên này xuống không biết có toàn mạng hay không?!

Toàn mạng??

Rút điều thuốc và châm lửa. Vy nhả ra làn khói vụt bay đi theo cơn gió thoảng. Từ đằng sau Bình lao đến quần lấy eo Vy nhẹ nhàng cắn vành tai đang lạnh toát. Thân nhiệt hai cơ thể lập tức nóng lên

- Em có thức ăn gì không?! Để con tin chết đói không phải ý hay

- Nó không sống được bao lâu nữa đâu

Bình giật mình

- Vậy lời nói...

- Đây đâu phải lần đầu em thất hứa

Bình gật gù. Cả Vy và cả ông của Vy từ trước giờ chưa hề giữ lời hứa với ai. Cũng không hẳn, mười lời hứa chín mà thôi. Nhưng ẩn ý trong câu nói đó là gì?! Không được bao lâu nữa, chẳng nhẽ là giết đó chứ

- Em định giết con tin à

- Đúng vậy!!

Cánh tay Bình cứng lại. Anh nhẹ nhàng thả lỏng người sau đó tiếp tục lắc lư theo cơ thể Vy rồi hôn lên má...

Điện thoại không có, giày cũng không. Nếu bây giờ có thoát ra ngoài cũng khó mà chạy xa được. Trời cũng đã tối nếu đi bây giờ không may bị lạc thì khôn, không chừng thành người rừng mất. Ở đây hiện giờ không có thứ gì thuận tiện cho việc trốn thoát cả. Còn chiếc giày cuối cùng, Loan bực tức lắc chân, nó lập tức văng xa ra ngoài cách chiếc ghế cô ngồi ba mét

- Hừ!!

Trách ai bây giờ, tại mình quá bất cẩn

Vy từ bên ngoài đi vào. Nhìn thái độ của Loan cô cười nhẹ. Bất cớ mà vẫn ung dung quá nhỉ. Rất tiếc nơi này chẳng có thiết bị điện tử nào cả. Cái Hacker như Lân có là thần tiên cũng không thể tìm ra được nơi này nhanh trong vòng ba ngày đâu. Tất cả mọi điện thoại máy tính đều đã tắt nguồn ngắt kết nối với máy chủ. Cô cười đắc ý

- Cậu đang chấp nhận sự thật sao?! Loan!!

Loan nhìn Vy sao đó quay mặt sang hướng khác mắt nhắm nghiền lại

- Chưa thấy đứa đầu sỏ bất cớ nào lại ngu đến nỗi để lộ mặt ra như thế. Để tôi ra khỏi đây thử xem!! Cậu chắc chắn sẽ lại vào tù

- Cậu nghĩ rằng mình có thể an toàn ra khỏi đây

- Đừng khinh thường bất kì ai

Chát!!

Bị chửi là ngu thì ai lại không tức. Càng đối với người tính khí thất thường như Vy lại không thể chịu nổi. Bỗng nhiên Loan cảm thấy nhói nhói ở cổ. Cô nhìn xuống, chiếc chìa khóa mất rồi

- Chìa khóa đâu!

- Cái gì chứ?!

- Chìa khóa đâu- Loan hét!! Đây là thứ còn lại của chị Tuyết Nhi. Chị ấy muốn nhờ Loan làm gì đó

- Mà nghĩ là tao sẽ để nó nằm yên trên cổ mày hay sao

Vy trợn tròn mắt nhìn Loan sau đó hạ giọng nói

- Mày nghĩ rằng mày có thể sống sót cho đến ngày anh mày đến đây?? Hahaha đồ ảo tưởng

Đúng với phản ứng mà Vy mong đợi, Loan giật mình mắt nhìn tứ hướng lộ rõ vẻ bối rối khôn lường. Vy chắc chắn không phải đang nói dối. Đối với một băng đảng xã hội đen như thế thì điều này rất dễ trở tay.

Tay chân Loan bắt giắc run lên. Cô cố gắng nắm vào thành ghế thật chắc để biểu hiện này không lộ ra ngoài. Như thế sẽ trở thành trò cười mất

- Đến giờ rồi, ta về thôi nào Vy- Đó là giọng của Bình. Không ưa cho lắm nhưng coi như anh ta đang cứu mình vậy

Bây giờ Vy và Bình phải về nhà để giảm bớt sự nghi ngờ từ phía Bảo. Dù không tuyệt đối nhưng cũng được đôi chút. Đậu xe vào gara hai người nhanh chóng đi vào bên trong. Cả gia đình đang dùng bữa tối nhưng lại thiếu vắng hình bóng một người. Lân đã đi đâu mất rồi. Vy nhếch miệng ngồi vào bàn cùng với Bình

- À... Lân và Loan... sao lại không thấy hai người họ nhỉ

Bảo phân vân không biết những gì mình nghi ngờ có đúng hay không. Từ khi trở lại đây Vy đã rớt rít bảo anh đi tìm thằng bé con chị Tuyết Nhi. Chẳng phải nó đã chết?? Đúng thật là Loan có liên quan đến chuyện này nhưng cô đâu hề gây thù chuốc oán với Vy. Không có chuyện như anh đã nghĩ đâu. Nhưng về phần của Bình... không đen tối đến mức bắt Loan để chuộc tiền chứ

- Loan bị bắt cóc... Lân hiện tại đang cố tìm các biện pháp để cứu Loan về một cách an toàn

- Cái gì?!! Vy giật mình nhảy dựng cả người- Loan bị bắt cóc?? Sao lại như vậy? Thế bây giờ tin tức thế nào rồi. Loan... cậu ấy ổn chứ

- Ổn? Cái này không thể dám chắc được. Chúng có liên lạc nói địa chỉ và số tiền cần đưa nhưng lại không nói rõ thời gian

- Sao lại như vậy?! Gọi lại xem sao. Có thể như thế ta sẽ lần ra được vị trí của chúng

- Chúng khóa sim rồi. Bây giờ chỉ cần đợi

Bữa cơm xảy ra rất suôn sẻ. Trên khuôn mặt của Vy không lúc nào quên biểu hiện sự lo lắng. Bảo vẫn còn rất tin tưởng cô cơ mà. Vy cười đắc ý đi lên phòng

Bên phía Loan, cô vẫn im lặng nhìn ngấm xung quanh. Chắc không ai nhận ra sự sợ hãi bối rối trong đôi mắt ấy. Bây giờ cô muốn sống hơn bao giờ hết. Vẫn còn chiếc điện thoại cô nhét trong áo lót. Nếu bây giờ có thể đi đến nơi nào đó kín đáo là có thể

- Tôi... muốn đi vệ sinh... được chứ?!

Tên canh gác từ bên ngoài đi vào. Ánh mắt hắn có vẻ bối rối, bây giờ đâu thể liên lạc bằng điện thoại. Nơi này lại không có phụ nữ, ngoài cách nào khác phải cởi trói. Hắn phân vân sau đó choàng tay mở trói. Không như các phản ứng mà hắn thấy trong phim là nữ chính sẽ tổng tay mà chạy đi mất. Còn Loan, cô xoay cổ tay mình sau đó uốn lắc thân thể

- À... cho tôi hỏi nhà vệ sinh ở đâu

- Cô không có ý định bỏ trốn?!!- Hắn hỏi- Trước giờ tham gia bắt cóc bao nhiêu lần chưa thấy trường hợp này bao giờ

Loan phì cười

- Nếu tôi trốn đi trong tình cảnh này thì rất tổn hại. Tôi không có giày, đây là rừng núi và bên cạnh đó là biển... và nơi này đâu phải coa một mình anh. Đối với cô chủ của anh thì tôi là con tin quý như kim cương. Tôi chắc chắn cậu ấy sẽ không để vài ba người ở lại đâu

Loan nói đúng. Nơi này có tất cả mười lăm người và toàn là những bậc sĩ cấp cao đại diện (ý chỉ giỏi về các chiến thuật tác chiến). Chỉ cần như thế đủ để biết là cô gái này quan trọng đến mức nào

- Tôi chưa từng thấy tên bắt cóc nào lại nói chuyện với con tin như thế cả. Anh đâu phải là người không có lương tâm. Đúng không?!

Anh ta im lặng rồi lên tiếng

- Nhà vệ sinh ở phía cánh phải ngôi nhà

Loan mỉm cười cảm ơn rồi rời đi ngay. Anh ta biết, trong nhà vệ sinh này chỉ có một lỗ thông gió rất nhỏ. Không phải muốn trốn thoát là được. Và lại chiếc váy đó không có túi, áo khoác cô lại ở đây. Không còn khả năng nào cả. Anh yên tâm cho đến khi Loan mở cửa ra bên ngoài

- Cảm ơn cô

Loan không hiểu, cảm ơn về việc gì??

Sáng hôm sau, rất sớm Vy và Bình đã đến. Ra khỏi xe đóng cửa lại cái rầm. Vy tự hỏi không biết tụi này làm ăn ra sao rồi. Đến khi trông thấy Loan gà gât trên ghế, cô thở phào nhẹ nhõm

- Cả ngày hôm qua cô ta có gì không?

Là chàng trai ấy, là người mà Vy rất tin cậy. Không phải vì anh ta trung thành mà là vì những gì mà anh ta đã trải qua. Bố anh thiếu nợ đáng một khoảng tiền... và thế đấy. Tứ chi bây giờ còn tam, anh không muốn bố phải khổ thêm nữa, số tiền đó là ông muốn cứu vãng dòng họ thôi. Quả thật bây giờ ông ấy sống sung sướng nhưng vẫn còn đe dọa về nhiều mặt. Chúng chọn anh vì anh có khả năng tính toán lãnh đạo tốt. Anh đi theo con đường này chỉ là bất đắc dĩ thôi. Anh ta hít thở nhẹ trả lời

- Không động tĩnh

Loan mở to mắt. Cô nhẹ nhàng gỡ đầu cho tóc rời khỏi khuôn mặt mình. Điều bộ như vừa mới tỉnh giấc. Thời gian bây giờ điểm ba giờ sáng.Ồn ào quá, cô không ngủ được. Ngay cả khi ở nhà cũng là phòng cách âm. Nhưng chàng trai này sao lại bao che cho cô chứ?! Đúng thật, người này là người tốt

Vy quyết định giải quyết nhanh gọn lẹ. Khi Loan vừa gỡ cao đầu liền lấy nước tạt thẳng mặt. Tay kia nắm một nhúm tóc bết ngược dẫu cô ra sau

- Mày đã biết được gì hả Loan?- Giọng Vy nhỏ nhẹ như đang dỗ nạt con nít- Nếu mày không muốn xuống tuổi vàng với mẹ mày thì mau nói

Loan im lặng nhắm mắt chịu đựng cố không để nước chảy khỏi khóe mắt. Cô sợ nhất là cái chết, nó rất đáng sợ. Nó khiến ta đau đớn về thể xác nhưng lại khiến những người thân bạn bè đau đớn về mặt tinh thần. Chỉ một mạng người mang biết bao nhiêu đau thương. Cảm giác đó cô thấu hiểu, thật sự không muốn ba hay anh hai phải hứng chịu cảm giác ấy lần nữa. Nhưng tính cô từ trước giờ luôn như thế, một khi chưa tìm ra được sự thật cuối cùng thì có chết cũng sẽ không khai. Vì chỉ cần một bước sai sót thì mọi chuyện có thể liên quan đến mạng người

Sự im lặng khiến Vy càng ngày càng điên tiết. Thả tay khỏi tóc Loan Vy đi lại phía chàng trai lúc nãy chộp lấy cây súng gài đạn và...

Bang!!

Viên đạn ghim vào đùi phải. Lúc này Loan đã thật sự khóc. Cô cứ cúi đầu nhưng vẫn giữ yên sự im lặng ban đầu. Nhìn thấy như thế Vy cười nham nhở nghĩ rằng mình đã thành công

- Loan à, Cuối cùng cũng cam chịu rồi nhỉ. Mau chóng nói ra xem nào. Nếu không... thì mày sẽ chết thảm lắm đó. Tao sẽ đâm chết mày à không, bắn chết mày sau đó gài bom lên cơ thể mày và cho mày banh xác. Bùm... Sao hả, sẽ rất đẹp đó. Ngày mai tao sẽ trở về và lấy một quả bom đến nhĩ...

Loan thương tâm cúi đầu không dám bật tiếng khóc thành tiếng mà chỉ dám thút thít khe khẽ. Cô nhớ lại cái lần mình trải qua cảm giác sợ hãi khi phải đứng giữa ranh giới sống và chết, nó rất khủng khiếp. Vào lúc cô đang bị thần chết kéo đi thì mẹ người mẹ yêu quý đã mất đó kéo tay cô khỏi thần chết và... quay lại thế thế giới hiện tại. Đây là mạng sống mà mẹ cô đã để lại, nếu tuột mất lần nữa thì xuống tuổi vàng cô biết ăn nói ra sao

“Mẹ ơi... cứu con”

Trong bãi đậu xe không có người canh gác. Sau khi quan sát xung quanh kĩ càng Bảo mới dám chui ra khỏi cốp xe. Thật không ngờ chính Vy là đầu xỏ của băng bắt cóc. Anh quên mang theo điện thoại rồi. Chạy vào bên trong thì đập vào mắt Bảo là Loan đang ở chính diện. Loan đang khóc, anh nhìn mà đau đến xé lòng

- Cởi trói chân và bụng cho nó

Chàng trai đó nhanh chóng làm theo. Đôi tay run run, anh chợt cảm thấy có thiện cảm với Loan

Đảm chắc rằng dây trói đã được cởi bỏ, Vy vẫn nắm lấy tóc Loan kéo ra ngoài. Bảo đã chuẩn đi trước. Loan bị kéo đi không thương tiếc ra ngoài miệng vòm đá. Chỉ cần nhắm mắt bước thêm vài bước đảm bảo sẽ châu diêm vương ngay. Cô bị Vy bắt ép để ngửa xuống dưới. Rất sâu và rất cao, nhìn từ độ cao như vậy mà vẫn có thể thấy được những vọc đá lổm chổm. Không biết khi rơi xuống sẽ như thế nào

- Mày nhìn đi- Vy hét- Nếu mà còn ngoan cố tao không chắc tay mình sẽ giữ mày mãi đâu

Loan nhìn xuống phía dưới cả người run cầm cập. Cô mắc rất nhiều chứng sợ. Như hiện giờ cô cảm thấy sợ độ cao hơn bao giờ hết. Cô đã chọc giận Vy đủ rồi, bây giờ chắc cậu ta sẽ không thương không tiếc mà giết cô đâu. Nhưng không lẽ Vy không sợ những thứ mà cậu ta đang tìm kiếm sẽ đổ sông đổ biển hay sao?! Trong lòng cậu ta Loan như đang giữ chìa khóa của đại cuộc. Chẳng nhẽ Vy lại cho rằng chìa khóa đã ở đây. Đến khi mạch suy nghĩ bị cắt đứt, Loan nhận ra mình đang đứng ở rìa mỏm đá

- Có muốn nói lời gì cuối cùng không??

Cô vẫn đứng đó nhìn mọi người bằng con mắt vô hồn, sâu thẳm. Sau tất cả những gì đã xảy ra một ngày qua Loan chân thành nhìn chàng trai đã nói dối Vy về một chuyện rất nhỏ con nhỏ nhặt. Anh ta cũng như thế, luyến tiếc nhìn Loan dương ánh mắt buồn. Anh ta như muốn xin lỗi vì đã để cô lầm vào bước đường cùng như thế này. Không sao, Loan cười nhẹ. Cuộc đời của một con người luôn có ngắc rẻ và những nơi bế tắc khó biết trước được. Nhưng như vậy có phải quá sớm hay không

Hấp!!

Vy đưa tay đẩy mạnh. Loan không điểm tựa ngã xuống. Trên môi, nụ cười vẫn nở. Cô nói chỉ một câu khiến Vy thất thần quì gối giữ tay muốn níu giữ ai đó lại

- Chuyện gì vậy Vy?! Mọi chuyện bây giờ chỉ cần về đó và mở kết sắt thôi

- Có đến hai chiếc chìa khóa. Đây là chìa ở bên trong- Vy nói mà mặt méo mó biến dạng. Kuôn mặt đau khổ tiếc nuối như mình vừa làm phải một chuyện hết sức sai lầm đã tưởng tượng- Nó chết rồi!! Loan chết rồi... vậy chiếc chìa khóa thứ hai đang ở đâu. Thăng bé... có còn sống không??

Nhìn vẻ mặt trắng xanh tái nhợt như thế này của Vy, Bình có chút chột dạ hỏi thăm vài điều. Tại sao anh theo Vy trong khi người anh muốn dây dưa là Loan?? Không giống Hoàng Nhật Bình thường ngày chút nào. Anh cũng một lòng muốn tìm ra được chìa khóa và mở được kết sắt đó...

Sau bao nhiêu tiếng hò hực không ngủ, bây giờ Lân mới rảnh rỗi nhìn điện thoại mình sáng đèn. Đôi mắt đang mơ màng muốn sụp xuống lập tức sáng lên

- Ba!!

Nhưng ba anh có vẻ không để ý lắm. Ông già sức yếu rồi. Thức đến được giờ này có thể nói là kì tích đó chứ. Không chừng ngày mai anh phải đến bệnh viện một chuyến

Anh nắm lấy điện thoại cắm vào máy tính riêng của mình bắt địa chỉ IP theo số điện thoại vừa gửi đến cho anh. Đó là Loan, là số điện thoại dự phòng mà nhỏ luôn mang theo trong chiếc áo lót. Anh có vẻ không hài lòng vì như thế em gái mình sẽ rất khó chịu. Nhưng nhờ nó lại có thể giải quyết được chuyện đại sự như thế này. Một lần anh phải cảm ơn cái tính ngang bướng không nghe lời của Loan

Ting!!

Âm thanh nhẹ nhàng trầm uất vang lên báo hiệu mọi thao tác đã hoàn tất. Lân nhìn màn hình mà hai mắt đã to muốn to hơn nữa lập tức muốn rơi cả tròng ra ngoài. Vị trí hiện tại của Loan là đang chơi với lênh bênh dưới biển. Dưới mỏm đá đó không nhúc nhích. Nhìn dấu chấm đỏ cứ an tọa ở đó, Lân không thể nào chịu nổi gọi ba anh dậy điều động cảnh sát đến vị trí mình chỉ định

googletag.pubads().definePassback("/94672926/VnJOTUN", [1, 1]).display();

30. Chương 29: Em Tìm Ra Chị Rồi

Bước chân nhàn nhả trên cầu thang cùng với ba mình, Lân chìm vào trầm tư. May mắn nhờ có Bảo, nếu không bây giờ không biết anh sẽ vận bộ trang phục gì đây. Đẩy cửa phòng đi vào bên trong, Loan lập tức miếu cười nhìn ông bố và ông anh đang nhìn mình với ánh mắt lo lắng. Cop rất muốn nói rằng mình không sao. Nhưng chỉ cần buông ra câu đó thì chắc chắn nhận lại không chỉ một câu thôi đâu. Như là một thích khách trong các bộ phim kiếm hiệp, nếu bị thị vệ hoàng cung phát hiện lập tức bị vô vàn mũi giáo chĩa vào người. Loan không muốn như thế, cô không phải thích khách và cũng không muốn trở thành nó đâu dù ở nơi này chỉ có hai tên lính sĩ... mà thôi (híhi)

- Anh đã giúp em hoàn thành việc đó rồi chứ?!

- Tất nhiên. Nhưng cậu ta vẫn nhất quyết không chịu rời khỏi đó

- Em chịu. Chắc anh ấy có lí do riêng gì đó thôi. Rất thông minh

Lân cười ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Trên đùi Loan có phốt phát đạn khá sâu nên không thể đến trường ngay được. Cùng lắm cũng một tuần. Và tất nhiên, cô phải chuẩn bị tinh thần để đón nhận một cơn bão cuồng phong gần phóng tới. Cả một lớp 18 người sẽ ào đến đây trong một ngày cho mà xem. Cô không tính là có Vy trong đó. Đến đây xem!!

- Để mình đi mua giúp cậu ít cháo

Loan cười gật đầu sau đó ngã lưng dựa người xuống chiếc gối đằng sau. Những chổm đá đó không may đã khiến một bên sườn sườn Loan gần như gãy vụn. Nếu không tàn phế phải điều trị thật lâu dài. Và đặc biệt hơn là không được cử động mạnh

- Người bắt cóc em là ai?!

- Em không biết, tất cả bọn họ đều trùm mũ len đen kín đầu. Nhưng khủng bố IS vậy- Nói ra câu cuối mắt Loan trợn ngược lên như một người đang lâm vào nỗi sợ hãi tột cùng

Lân phì cười. Em gái anh chỉ đơn giản tổn thương về thể xác không có bất cứ ảnh hưởng gì đến tinh thần. Đạo gần đây nhìn con bé cũng có vẻ vui vẻ hơn hoạt bác hơn. Anh có nên cảm ơn Bảo không nhỉ?!

Những vết thương ngoài da mà Loan mắc phải không để lại sẹo. Cô mừng rỡ muốn nhảy cẫng lên nhưng khi vừa cử động thì toàn thân lại đau nhứt

- Ngồi im lặng!!

Ba Loan bây giờ mới nghiêm mặt lên tiếng ra lệnh. Cô cúi đầu hối lỗi. Từ nãy giờ ông im lặng vì tức giận, đầu ngu ngốc đến nỗi không nhận ra rằng con gái mình đang nói dối chứ. Để lần sau xem, ông sẽ không niệm tình cũ mà triệt tiêu tất cả

Tất cả mọi chuyện xảy ra dường như là tự nhiên luôn rồi. Sau khi hay tin Loan gặp tai nạn ở bệnh viện tất cả bọn họ lập tức đến ngay. Thật ra các thành viên trong lớp đã bắt đầu lo lắng khi vào ngày hôm sau Loan không đi học rồi

Điều khiến Loan thấy vui mừng đó chính là vì, trong một nhóm người thăm chung đó có cả Ngọc và Minh. Cô vui quá rồi, hai cậu ấy đã làm hòa với nhau? Đến cuối cùng, cứ tưởng đã hết nào ngờ Vy và Bình lại dám vết xác đến nơi này. Loan chán ghét chìm người vào trong chăn

Lân và ba của anh vẫn còn trong đó, hai người họ cẩn thận quan sát vẻ mặt của từng người. Có vẻ hơi vô lí nhưng những người mà Loan tiếp xúc từ trước đến giờ chỉ có bạn bè mà thôi cho nên đó là những đối tượng tình nghi duy nhất

Trong thấy Loan đang nằm trên giường bệnh chui rúp dưới chăn bệnh viện trắng toát, Vy lo lắng chạy lại hỏi han. Bình cũng như thế, hỏi thăm đủ điều đã thế còn sờ mó lung tung. Lân bước đến nắm mạnh tay hân và bắt mạnh, một cậu trung niên trên dưới 25 đã nằm lẩn xuống sàn

- Anh làm gì vậy?! Anh chính là cảnh sát!! Làm như thế là vi phạm...

- Có camera an ninh ở đây, cô dám làm gì

Đảo mắt nhìn xung quanh các góc tường, có tất cả hai cái camera đang hướng về phía này. Vy im lặng ngồi xuống bên cạnh giường để thực hiện nghĩa vụ của một người thăm bệnh. Loan ngồi người trốn khỏi chân dựa lưng vào chiếc gối đằng sau. Ánh mắt nhìn xa xăm nơi nào đó hoàn toàn không để hai người đến để “thăm” mình vào mắt. Vy nhanh chóng nhận ra điều đó, cô lại gần Loan hơi mà nói

- Loan à- Vy thân thiết đặt lên mu bàn tay của Loan- Cậu thật sự không sao chứ?! Hôm qua cậu không đến trường khiến tất cả mọi người rất lo lắng và mình cũng như thế nữa. Mình rất sợ rằng cậu sẽ xảy ra chuyện. Cậu không sao thì may quá. Cái ngày mà cậu vắng mặt, cả lớp ồn như một cái...

Bật!!

Loan giật người đánh bàn tay đang nằm trên mu bàn tay mình. Không mạnh và cũng không nhẹ nhưng đủ khiến cho Vy ôm lấy mình đau đớn. Dơ bẩn!!

- Cậu không có tư cách để nói ra những điều đó. Cậu có dám nói rằng mình đã có mặt ở lớp hai ngày qua??

Vy cứng họng đành phải nói sang vấn đề khác. Nhưng chưa mở miệng thì Loan đã bảo mệt và cần nghỉ ngơi. Bằng ám hiệu, Loan nói với Vy rằng, từ này đến sau đừng lết xác đến bệnh viện nữa

Vy có hiểu nhưng lại không có ý làm theo. Cô muốn đến đây hằng ngày để xem thử thật sự Loan đang làm gì. Không chừng trong lúc cô vắng mặt Loan sẽ vạch ra một kế hoạch gì đó để trả thù? Còn liên hệ với bang cảnh sát, nếu mọi chuyện như thế thì khiến tính tình rắc rối thêm thôi. Vy biết lý do mà Loan không báo cho cảnh sát cô chính là đầu sỏ của băng bắt cóc. Vì nó đang ở đây, là chiếc chìa khóa mà cô hằng ngày luôn nâng niu. Và còn nữa, có lẽ Loan đã biết tung tích của chiếc chìa khóa còn lại

Ba tuần sau, đúng ngày Loan đã ra viện. Cô không đến lớp nữa vì cảm thấy chán nản. Thật có một chút lỗi với mọi người nhưng vì vừa ra viện nên muốn đi chơi đâu đó hơn là đến trường. Cô chọn mua sắm

Lân và ba đã có việc bận ở sở cảnh sát. Vì thế cô lái xe đến siêu thị gần đó một mình. Cô có về nhà một lần, nhìn sơ qua có thiếu thốn vài thứ. Vả lại ở trong viện nằm yên một đồng cộng với việc bị vỗ béo như một con lợn. Cũng phải nên mua quần áo mới và cố gắng đến khi thân hình nhỏ lại một chút mới có thể sử dụng lại một số quần áo cũ. Lâu rồi, cô muốn tự tay nấu một bữa cơm cho gia đình

Đôi tay đang lướt qua lại vì hứng thú bỗng nhiên dừng lại ngập ngừng như một suy nghĩ hiện giờ của Loan. Chiếc chìa khóa, làm sao để lấy lại? Và còn chiếc kia... đang ở chỗ của con trai chị ấy chẳng. Bây giờ nhóc đó đã được ba tuổi. Ba năm rồi mà. Loan vô chủ bước sang đàn ông cho trẻ em. Bên này toàn những bà mẹ già mà không hẳn là già lắm, chỉ là da có phần mất tươi tắn khi đã sinh con thôi. Nếu có cách điều phối hợp lý thời gian làm đẹp cho bản thân, những vết sạm biến mất, những nếp nhăn tiêu tan đảm bảo rằng những người đã từng có một tuổi xuân tươi đẹp và nó vẫn chưa chết. Loan bước chân vào bên trong liền nhận tất cả ánh mắt của mọi người. Nhưng họ đã rời đi ngay. Một cô gái hai mươi tuổi như thế này đã có con là chuyện hết sức bình thường. Vừa dứt Loan liền nghe tiếng thì thào bên cạnh

- Cô gái này và cô gái kia chị nghĩ xem ai đẹp hơn

Bà mẹ này chống cằm suy nghĩ

- Cô gái này trẻ hơn vài tuổi. Chắc chắn sẽ đẹp hơn. Ôi bỗng nhiên muốn nhìn em bé của cô gái này quá- Bà mẹ cười híp mắt hết sức thích thú

Loan cười đùa lại gần hai người họ

- Hai gì hiểu lầm con. Con chưa kết hôn thì làm sao có con được...

- Tuổi trẻ nông nổi lắm cô gái. Hay cô cứ đi dạo một vòng để rồi lấy kinh nghiệm cho mai sau cũng được

Loan cười ngấm lắc đầu ngoai ngoái rời đi. Nếu ở lại thêm một chút nữa thôi không biết đầu cô sẽ bị nhét thêm những gì

Qua gian hàng đồ đạc cho em bé, đứng ở quầy quần áo cho trẻ em ba tuổi Loan có chút phận lòng. Nếu có thể cô ước gì vị trí hiện tại của mình giành cho chị Tuyết Nhi

Khi ngẩng đầu lên nhìn, đập vào mắt cô là dáng người quen thuộc mảnh khảnh uyển chuyển qua lại chọn đồng phục quần áo cho bé trai. Cô ấy đứng chung gian hàng với Loan, gian hàng giành cho em bé đã được ba tuổi. Loan chậm chậm nhìn kĩ và quan sát. Quen, rất quen. Có phải do sau bao nhiêu thời gian không thấy mặt mà phút chốc trở nên lạ lẫm hay không. Nhưng không thể nào nhầm được, chị ấy là người có sắc đẹp tuyệt mỹ mà ở góc nghiêng lại càng mỹ lệ hơn. Đây chính là cái sở thích hơi quái dị của Loan thường ngày khi sống chung với Tuyết Nhi. Áo sơ mi sọc và quần bó, đây chính là phong cách ăn mặc của chị ấy. Tóc ngang lưng bị cắt đi một nửa, chiếc kính râm cỡ lớn móc ở ngay giữa hai hàng áo sơ mi khép lại cùng với chiếc nón lưỡi trai đội lên đầu để che giấu nhan sắc? Nhưng chị ấy có vẻ rất ung dung mà chọn đồ y như rằng cả thế giới này chỉ có riêng mình vậy. Loan đưa tay bước khập khiễng từ từ đến phía người con gái ấy đang đứng, hai hàng nước mắt không kiềm được mà tuôn ra

- Chị... chị Tuyết Nhi...

Bàn tay đang lựa đồ bỗng dừng lại cả thân cứng đờ vừa bị giọng nói quen thuộc nào đó gọi tên. Cô gái thẳng người hít sâu quay đầu nhìn Loan đang tiến về phía mình

Không!! Như vậy là quá sớm!!

Cô gái toan bỏ chạy không quên những bộ quần áo mà mình mang trong tay lao ra khỏi cửa tiền không quên không tính tiền

Với cái chân vẫn còn bị ảnh hưởng từ viên đạn Loan không dám chạy nhanh. Ấy vậy còn bất đắc dĩ thanh toán số hàng cùng chị ấy. Loan đưa một số tiền lớn theo mình ước lượng rồi rời đi. Vì không biết chị lấy đi những gì nên phải kiểm tra mà làm như thế thật sự rất mất thời gian. Loan lao nhanh lên Taxi vội càng nói với tài xế đuổi theo chiếc xe mà mình đã chỉ định

Cuối cùng, điểm dừng chân mà họ phải dừng lại là bên một sườn núi ngay dọc đường. Thấy cô gái ấy xuống xe Loan cũng vội vã đi theo ấy vậy còn phải thanh toán số tiền cho cả hai tài xế. Tiếp đó cô lao nhanh lên theo con đường mòn mới được tạo ra cách đây không lâu. Nhìn sơ qua đủ biết được con đường này không mấy người sử dụng. Trên đường đuổi theo, Loan cứ gọi tên của cô gái đó. Nhưng cô ấy vẫn kiêu tốn im lặng và chạy. Cô biết Loan đang bị thương, muốn đuổi theo không phải một khắc là được. đành âm thầm nói câu xin lỗi

- Chị đừng hòng trốn nữa

Loan xoắn tay áo bỏ cả túi đồ lớn xuống sau đó vác lên cây rồi một mình chạy nhanh trên con đường mà cô gái đi qua nhưng vẫn không bắt kịp tốc độ. Điểm cuối con đường khi cô mất dấu cô gái là nơi của một vực sâu. Đây chính là nơi xảy ra chuyện kinh hoàng đó trước khi cách đó vài ngày là lúc chị Tuyết Nhi tự tử. Nhưng Loan không biết, cô không biết chuyện gì xảy ra cả. Cô đến bên vực sâu nhìn xuống. Quá sâu, quá nguy hiểm. Nếu rơi xuống đó chắc sẽ không toàn mạng. Nhưng cô gái ấy đâu mất rồi?! Chị Tuyết Nhi đâu mất rồi!!

31. Chương 30: Sự Sống!!

- Em không nghe thấy gì cả?!

Bất chợt Loan nhận ra thời gian đã vượt mức về nhà dùng buổi trưa. Và cả, ở đây sống quá yếu. Lân vì lo lắng nên gọi hỏi xem cô đang ở đâu, kết quả liên lạc được nhưng chẳng nhận lại được gì. Bảo cũng vừa đi học về. Anh ghé qua nhà Loan vì đây là lời mời của bác Hùng. Làm sao mà từ chối được, xem như đang tập làm quen đối đáp với bố vợ tương lai đi. Nhưng sau khi nghe được cuộc nói chuyện họ lại không thể ngồi yên. Lân mở thiết bị định vị để tìm vị trí Loan đang đứng. Sâu trong rừng, cô làm gì trong đó chứ?! Còn Bảo, anh trợn tròn mắt không tin được. Đó là nơi...

Loan ngẩn qua ngẩn lại cái đầu tìm cách để xuống dưới. Cái vực này rộng quá!!

“Vực sâu, đứa bé, bày khi”

Mong rằng trực giác của cô là đúng

Đi men theo con rãnh của bờ vực, cuối cùng Loan đã tìm ra được một chỗ để xuống. Nhưng cách này khá nguy hiểm, nguy hiểm vì cái bụi lùm này có thể sẽ có rắn. Dây leo nhiều nên rất tiện lợi cho việc nắm và lao xuống vì nó có vẻ rất chắc chắn. Nhưng nếu nhìn sâu hơn vào bên trong không biết có đầy hay không. Nếu có thì cô ăn may còn nếu không... nếu không may mắn nà rơi vào đó không biết sẽ gặp những chuyện gì. Những hố sâu không đầy như này chính là hang ổ của lũ dòi bọ rắn rết!! Ôi không dám nghĩ nữa

Hít một hơi thật sâu và thở một hơi thật dài, Loan buộc chặt dây dầy, ổn định lại quần áo của mình rồi bắt đầu xuống phía dưới

Sau một hồi vật vã cuối cùng cũng xuống được phía dưới và tất nhiên trên người không thể không dính bẩn. Loan đảo mắt nhìn xung quanh, một khu rừng rậm rạp cũng có vẻ rất âm u u ám. Đôi khi Loan tự hỏi có thật sự rằng thằng bé đang ở nơi này

Loan tự ép mình phải đi dạo quanh khu vực này một vòng xem sao. Mặc dù biết bây giờ ba và anh Lân rất lo lắng cho cô nhưng lương tâm không cho mình quay về. Cái tính này là như thế mà. Đã huyền bí như thế thì nhất định phải tìm cho ra.

Xung quanh u u ám ám làm nhịp tim Loan càng thêm căng thẳng. Nhưng tiếng riu rít xào xạc của lá rừng cây cỏ muôn thú trong rừng càng khiến Loan hồi hộp hơn. Kì lạ, trời còn đang giữa trưa gay gắt, nắng cũng không phải là nhẹ nhàng gì. Tại sao chỉ với mấy tán lá thưa thưa trên tán cây thật cao lại khiến khoảng không trong lòng chúng lại tối tăm như thế này. Nếu không ngẩn đầu lên thật sự sẽ có người nghĩ rằng đã gần sang đêm mất rồi. Từ nhỏ đã sợ ma, một mình trong cánh rừng tối sẫm vào trưa này lại liên tưởng đến những bộ phim kinh dị. Bất giác rừng mình Loan chà sát cánh tay mà chân vẫn cứ thế bước đi không có ý dừng bước. Mà không! Là không thể dừng lại mới đúng. Cộng thêm, cô không dám cho phép mình dừng lại, nếu dừng lại coi như sẽ đặt dấu chấm hết tại đây. Loan bỗng nhiên lại có suy nghĩ như thế

Ôi chao!! Đầu có, thật ra cô không một mình. Còn chị Linh Đan, sao lại im lìm như thế!! Chị ấy không nhận thấy rằng Loan đang rất sợ hãi ở đây hay sao?! Không lẽ đã siêu thoát rồi??

- Chị Linh Đan!! Chị còn đó không?!

Thà thử còn hơn không, cái cảm giác nơi hoang vu rộng lớn này một mình này cứ như đường tăng một mình rơi vào hang ổ yêu quái vậy. Tuy được nhìn thấy các bóng ma hằng ngày nhưng toàn những người toàn thân toàn thể như các ông cụ già. Nơi này giao thông không thuận tiện mấy nên ít cũng xảy ra tai nạn. Mà cái năng lực kì quái này chỉ là vô tình mà có thôi, đó là một tai nạn người ý muốn. Nhắc đến đây Loan liền cảm thấy lòng nặng trĩu, ánh mắt nặng nề muốn sụp xuống. Cô lại nhớ đến mẹ mình rồi

- Loan!!

Là người mình gọi nhưng khi xuất hiện lại thất thần như mất người thân. Đừng dọa người vậy chứ!!

- Em sao thế, có chuyện gì không ổn ở đây à- Vừa nói Linh Đan vừa xoay xoay cây dù liếc nhìn xung quanh. Cô tỏ vẻ rừng mình một cái- Em lạc đường? Mà không thể. Sao em lại đến nơi này!??

- Em...- Loan ấp úng không biết trả lời thế nào. Hôm nay cô không như thường ngày. Mọi thông tin muốn lấy từ cô có thể có chút khó khăn. Loan nhìn Linh Đan miệng ấp úng không nói. Thật sự cô cũng chưa biết mình xuống đây vì lí do gì- Em bị lạc... chị cứ cho là như thế đi. Và bây giờ em đang rất sợ hãi nơi này. Nếu không mau nhanh trời sẽ tối mất

Linh Đan ngẩng đầu nhìn trời thông qua tán ô

- Đang trưa trời trưa trệt, em đừng nghĩ sâu xa quá chứ!! Đừng lo, có chị ở đây, chị sẽ đi cùng em

Loan thở phào nhẹ nhõm. May rằng Linh Đan không phải là một vong hồn nhiều chuyện

Trên đường đi kgoong gian vẫn như thế, Loan liếc dọc nhìn ngang vài hồi. Tâm trạng của cô ngày càng nặng nề hơn như sắp phát hiện ra điều gì đó. Nhưng ngược lại, Linh Đan lại rất thích thú với quang cảnh

xung quanh đây. Không còn đẹp tươi như trước nhưng nó cũng có màu xanh. Đã lâu rồi cô không cùng cha đi dạo rừng. Nhớ chết đi được

- Chị thích nơi hoang vu này đến vậy sao?!

Linh Đan thích thú gật đầu

- Lúc chị còn sống gia đình rất hay vào rừng cắm trại theo từng dịp lễ cũng để tạo thêm khả năng sinh tồn cho bọn chị. Vì thế chị khá là thích rừng đấy. Kỷ niệm là thứ khó có thể quên mà- Linh Đan nháy mắt sau đó tiếp tục với những thú vui của mình

Loan lắc đầu oai oán mà nói

- Chọn rừng cũng phải có chọn lọc, nhớ như đến những nơi có thú hoang sinh sống hoặc vào nhằm lãnh địa của chúng thì...

Thấy Loan áp úng Linh Đan lấy làm lạ xoay đầu nhìn cô sau đó cúi tầm nhìn theo ánh mắt đang trân trân

Biến báo: Lãnh địa của hổ

Ồi không! Miệng cô thúi quá!!

Loan ôm đầu, thật hận không thể tát cho mình một cái thật mạnh. Ngay từ đầu cô đã bước vào lãnh địa của hổ rồi sao. Từ khi còn nhỏ đã học một số phương thức ứng phó khi gặp hổ nhưng lại chưa thực hành ngoài thực lần nào. Không lẽ bây giờ cô phải dùng đến nó khi chưa có một chút kinh nghiệm chiến trường nào sao. Như những chiến quân lần đầu xa người ra chiến trường đâm máu sao. Không, cô không muốn. Loan liếc dọc xung quanh kiểm tra ngay một thanh gỗ không dày, mảnh mà khá chắc. Nó sẽ trở thành thứ vũ khí duy nhất trong tay cô hiện giờ

- Em sử dụng nó được chứ?!

Loan mặc dù thể trạng yếu nhưng không đến nỗi gọi là chân yếu tay mềm. Chỉ là cầm một thanh gỗ và quát thì có gì mà khó khăn? Dù mang cái căn bệnh đó nhưng trong các tiết thể dục cô vẫn đứng top đầu thôi. Đáng lẽ Linh Đan không cần lo với sức lực của Loan hiện giờ nhưng cô lại lo về cái địa hình trắc trở. Tất cả các động vật dù bất cứ nơi đâu cũng đều rất ghét con người. Cho dù chúng thấy con mồi ngon của mình trước mắt nhưng khi thấy con người lọt vào tầm ngắm sẽ lập tức tấn công không ngần ngại. Đây chính là điều Linh Đan sợ ở chúng. Loan sẽ không chỉ đối phó với hổ mà còn rất nhiều động vật khác nữa. Chắc Loan cũng không phải tuýp con gái yếu ớt mà sợ hãi những con côn trùng nhỏ bé đâu

- Loan à em bình tĩnh nào. Thở đều đi

Nhận thấy hai tay Loan run run Linh Đan liền trấn an. Thời phổ xá hiện đại toàn ở nơi an toàn nhiều người dân. Chuyện đối đầu với nguy hiểm đầy gốc chết như thế này tất nhiên là chuyện hiếm thấy rồi. Thời xưa thì khác, săn bắt thú rừng chính là công việc chính để cung cấp lương thực

Loan thở nhẹ rồi hít sâu. Cô quá khản trương rồi

- Chúng ta tiếp tục đi thôi

Nhưng lại một lần nữa đôi chân lại không thể bước tiếp, Loan nghe đâu đó từ xa có tiếng xào xạc giống như tiếng chân cô giẫm lên những chiếc lá khô này, và không phải là một người. Cô lại càng không có suy nghĩ rằng chị Tuyết Nhi lại có ai đó là đồng minh

Nấp mình vào một gốc cây lớn và kéo cả Linh Đan vào. Nếu là chị Tuyết Nhi bỗng nhiên thấy một vong hồn cổ quái xuất hiện ở đây sẽ đâm ra nghi ngờ. Loan chiếu ánh mắt đến hướng phát ra tiếng động. Trên đường chiếu có một đường ánh nắng lớn chiếu ngang qua khiến cho dù Loan đã thấy được bóng dáng đối tượng nhưng lại vẫn không thể nhìn ra đó là ai. Mãi cho đến khi cả hai người ấy đều bước ra khỏi tán cây và vệt nắng lớn đó. Là Vy!!

Tại sao? Không lẽ Vy đã nhận ra ẩn mật của ba dòng chữ đó. Nếu thật sự là như thế thì cô cần phải nhanh hơn nữa. Nếu đùa bé thật sự còn sống, để Vy tìm ra thì chắc chắn nó sẽ bị ngũ mã phanh thây. Ồi!! Loan không dám nghĩ nữa

- Chị Linh Đan, chị có thể đánh lạc hướng bọn họ không?!

Linh Đan có hơi bất ngờ vì thái độ này của Loan nhưng rồi nhanh chóng gạt đầu đồng ý

Sau khi Linh Đan bay đi Loan cũng nhanh chóng hòa mình vào nhiệm vụ mà bản thân tự giao

Cô đi theo con đường mà lòng mình đã vạch ra sẵn. Thực tình thì bây giờ cô cũng không thể biết rằng mình nên đi hướng nào. Không biết chị Linh Đan làm ăn thế nào rồi nhưng chắc chẳng cần lo đâu. Chị ấy là một vong hồn cũng khá tinh nghịch. Vì đang tìm kiếm, ánh mắt luôn luôn hướng về phía trước mà tiến tới. Thế nên bị vấp một cái là mặt cô muốn đập mạnh xuống đất. Bên dưới toàn những chổm đá lôm chôm, nếu không chết sau này cũng mù hoặc bị hủy toàn bộ nhan sắc. Loan thầm thở nhẹ. Cô đứng dậy, nhận ra chân mình đã bị trật. Cô đi cà nhắc đến một gốc cây dựa gần vào đó thở nhẹ nghỉ ngơi. Nhưng chưa được ba phút hơi thở lại bắt đầu dồn dập khi cô nghe những tiếng thở thoi thóp cùng với tiếng bước chân nhẹ nhàng từ đằng sau. Không cần quay lại nhìn, nghe cái cách thở găm của nó đã đủ biết rằng đó chính là... hổ!!

Loan không dám thở mạnh, bây giờ chân bị trật khá đau thì làm gì được. Cô lặng im nhắm mắt cắt đứt hoàn toàn mạch thở của mình. Trong cái tình trạng này dù chị Linh Đan có xuất hiện cũng chưa chắc đã cứu được cô. Thầm lặng mà rơi nước mắt, thế là hết rồi sao?

Nhưng bỗng nhiên, con hổ chuyển hướng của mình đi xẹt qua cô thật nhanh. Nhìn dáng vẻ chạy của nó gấp gáp như đang sợ mất đi con mồi ngon vậy. Cô vô tình nhìn xuống dưới chân đường nó đi. Có vẻ nó đã được đi qua lại rất nhiều lần. Trên từng bước chân nó đi không còn xảy ra tiếng động, những cánh lá rơi xuống đã nhanh choang xẹp dí dưới nền đất. Phía xa xa. Loan còn nhìn thấy được thêm vài ba con nữa và tất cả bọn chúng đều đang hướng về một mục điểm. Tranh mồi, hổ chỉ có thể như thế. Nhưng rốt cuộc là con vật gì khiến chúng hiếu kì như vậy?! Khu rừng này chắc chắn không hề có loài động vật nào to lớn đáng để chúng xé xác nhau mà tranh giành. Chỉ có những con khỉ lớn to mà thôi

Khỉ??

To??

Đôi chân không biết lấy lực từ đâu ra lao nhanh thẳng về phía trước một cách nhẹ nhàng. Con mồi này khiến chúng chỉ ý đến nỗi bước chân cô chạy bịch bịch rung động như thế nhưng chúng vẫn không phân tâm. Đúng là chúa tể rừng xanh

Đến khi cảm nhận lại được cái đau truyền từ mắt cá chân Loan mới mệt nhọc thở dốc chống tay bên một cây đại thụ to lớn. Mồ hôi tuôn ra cùng với lấm ts bụi trong không khí bám vào, chiếc áo sơ mi và quần bó của cô bỗng chốc đã nhuộm một màu nâu nhạt. Nhưng đã đứng đỉnh điểm, tất cả bầy hổ dừng lại hướng mắt lên trên cao của một cây đại đại thụ. Hốc cây lớn đến nỗi có thể chứa cả 10 người trong đó. Đợi chút!! Bỗng nhiên cô thấy có chút quen quen. Theo bản năng vô định, Loan sờ tay vào túi móc ra một mảnh giấy. Đây là bước họa rõ ràng nhất từ cá giắc mờ cuối cùng cô mơ thấy. Đúng nó, rất rất giống nhưng lại thiếu thiếu. Bầy khỉ, và thẳng bé đang ở đâu?!

Là trên cao, rất nhiều chú khỉ đang đu qua đu lại. Điểm tựa của chúng chính là những sợi dây leo lâu năm bề dày đến tận 5cm và rất chắc chắn. Trên cùng, con khỉ to nhất, bên hông nó đang dắt một đứa bé có vẻ rất cân trọng. Nó đang ngủ và khoảng 3 tuổi. Mập mập đáng yêu. Loan mỉm cười, nó đây sao?!

Thấy người, bầy khỉ nhìn về đó. Bỗng chốc Loan trở thành trung tâm chú ý tiếp theo của bầy hổ. Cô sợ run người nhanh chóng nhảy tót lên cây quên mất cái chân đang bị đau. Nhưng một trong số những chú hổ lại nhanh hơn, nó nhanh chân chạy đến nhảy vô lên, trên miệng nó ngoạm chặt cái chân trắng nõn của Loan trong khoan miêng. Cô đau đớn hét toáng lên, tiếng vang vọng cả khu rừng. Cô khóc thét cố gắng dùng dần mong rằng đôi giày cô sẽ mau bị rơi ra và được trốn thoát. Lắc lắc vài hồi, cũng thành công. Loan treo cao hơn nữa, thật may mắn vì dường như chúng không có ý định leo lên cây để đuổi theo cô mà vẫn một mực nhìn về phía bầy khỉ. Cô chắc chắn khỉ không phải là thức ăn ngon đối với chúng, là đứa bé, chắc chắn thế. Từ khi nào hổ đã chuyển sang ăn thịt người??

Lo lắng cho đứa bé, Loan đột nhiên tăng tốc độ. Nhưng lại thắc mắc không thể hiểu, tại sao bọn khỉ lại nhìn cô như vị cứu tinh thế kia. Khoảng cách từ nhánh cây này sang nhánh cây đại thụ kia khá gần, Loan nhấc chân ngấm gốc độ và nhảy vô lên, hai tay ôm chặt lấy dây leo, đôi chân lòng thông phía dưới biến những

chú hổ thành những con mèo thích vờn bóng trong không trung. Hai ba con thay nhau nhảy lên, dáng vẻ đùa giỡn nhưng thật ra là đang cố gắng tranh giành con mèo ngon chấy dãi. Chân đau đớn, Loan cố dùng lực hai tay để nhảy mình lên cao. Cô cố gắng sang phía bên kia lại gần bầy khỉ để xem đứa bé mà chúng đang bông là ai. Mà có vẻ chúng cũng không có gì mấy là phản đối hành động này thậm chí cả bầy còn bắt động phòng thủ xung quanh. Thấy cô đã đi được đến địa phận khá an toàn, một con khỉ đực nhảy lên từ cành cây này bám dây leo đu đu bên cạnh cô. Loan khó hiểu nhưng nhìn ánh mắt trong veo của chúng trở thành động để cô đi tiếp

Đến trước mặt con khỉ lớn già đang bông đùa bé, Loan hoàn toàn bất động nhìn nó. Nó nhìn cô khoảng một lúc sau đó vươn tay bông đùa bé đang ngủ ngon trên lưng nó giao lại cho cô. Loan ngơ ngác nhận nó. Một bé trai, có đôi nét giống như chị Tuyết Nhi không hề có bất cứ đặc điểm gì giống với cha nó. Loan mỉm cười, con chị Tuyết Nhi còn sống, chị ấy ắc hẳn rất vui. Nhưng một dòng suy nghĩ chợt ập đến, nụ cười trên mặt Loan đông cứng lại, cô lạnh lùng suy nghĩ về những gì đã xảy ra

Halahaha...

Tiếng con đầu đàn hét lớn hai tay phình phịch đầm ngực. Loan giật mình chúng đàn, chúng nó tản ra xung quanh biết bị động thành chủ động mà tấn công

bọn chúng đang bảo vệ thằng nhóc này, cô dám chắc như thế. Nhưng tại sao??

Sau khi dùng dằng một hồi, cuối cùng bọn cạp đó cũng chịu bỏ đi. Loan có hơi bất ngờ, cô muốn leo xuống, tụi khỉ liền vươn tay giúp đỡ tránh những tán nhỏ đâm vào người cô khiến lòng có chút dao động. Sau khi xuống được phía dưới, cô nghe đâu đó thằng bé mở miệng nói

- Lon... Lon...

Loan trợn mắt ngạc nhiên, không phải nó đang cố nói tên cô đó chứ, nhưng không thể nào, cô và nó vừa gặp nhau mà làm gì có chuyện đó được. Nhưng... một thằng nhóc ở nơi như thế này và còn được nuôi bởi bầy khỉ như thế, nếu tiếp xúc với ngôn ngữ con người có vẻ hơi khó khăn nhưng nhóc này lại có thể ập a nói tiếng lại tròn âm rõ chữ như thế, Loan không khỏi nghĩ rằng có người dạy cho nó. Có phải là bà chị Tuyết Nhi kia không?! Nếu thế thì trong lúc nó lâm vào nguy hiểm lại không xuất hiện? Không nhẽ thấy cô rồi nên giao mọi trách nhiệm đầu như thế? Tận mắt chứng kiến rồi nhưng bây giờ cô vẫn đau đầu muốn nghĩ rằng cô gái ấy có phải chị Tuyết Nhi hay không hay là... em gái song sinh của chị ấy?!

- Cẩn thận!!

Một giọng nói thất thảng từ đằng sau. Khi Loan chưa kịp quay lại xem người đó là ai thì cả người đã bị kéo sang một bên. Đằng sau, một con hổ vồ đến. Sau khi Loan tránh được liền nghe có tiếng sừng vang lên. Con hổ đã chết lâm sàn [:)])]

- Ch... Chị... Chị Tuyết Nhi- Cô đã nhìn rõ, khuôn mặt ấy từng nét mặt ấy không thể nhầm vào đâu được

Cô gái ấy lạnh lùng nhìn Loan sau đoá liếc sang người phục nữ bên cạnh

- Gọi chị là Tuyết Như

32. Chương 31: Mẹ Của Tôi Là Ai?

- Chị... Chị Tuyết Nhi!!

- Gọi chị là Tuyết Như?!

Loan như chết lặng, cả người và đôi tay run run đến nỗi đứa bé trên tay phải cố lấy hết số năng lượng còn lại để nó không tuột xuống. Cô vẫn lơ đãng nhìn người nói rằng mình là Tuyết Nhi căn bản không quan tâm đến người phụ nữ đang đứng bên cạnh cô ấy đang nhìn mình như thế nào

- Chị là Tuyết Nhi cơ mà...

- Chị bảo rằng em hãy gọi chị là Tuyết Như. Tuyết Nhi đã chết rồi

“Tuyết Nhi chết rồi!!” Từ trước đến giờ chẳng ai dám nói như thế này trước mặt cô cả. Họ rất sợ cô sẽ lại đau lòng mà khóc lên. Họ tôn trọng và lo lắng cho cảm xúc bên trong của cô và không bao giờ lôi chuyện cũ ra nói. Nhất là liên quan đến hai sự kiện chính mà cô đã phải đau tâm cực khổ mà sống chung. Nhưng cô gái này, cái người này lại chính miệng nói ra câu nói đó, là câu... chính cô ấy chết rồi??

- Chị... là chị đó mà, chị đang đứng trước mặt em mà- Loan hét, thằng bé tỉnh hét toáng lên nhưng Loan chẳng bận tâm. Tâm hồn cô đã bị cuốn theo gió bão mất rồi

Thấy thằng bé khóc Tuyết Như liền đưa tay muốn đoạt lấy nhưng Loan đã nhanh hơn dứt khoát lùi ra sau vài bước mà phòng bị

- Mau nói tất cả sự thật, bằng không thì đừng đụng vào nhóc Tin- Nhóc Tin là biệt danh của thằng bé

Tuyết Như cứng người nhìn Loan sau đó liếc sang gì Vân từ nãy đến giờ đứng bên cạnh cúi mặt xuống dưới đất. Cô liền gạt qua tình huống hiện tại hỏi một câu

- Mẹ em ở đây, sao em không chào?!

- Cái gì?!!- Loan ngơ ngác, mẹ cô làm gì đang có ở đây- Chị đừng đánh trống với em, trả lời đi

- Cái tính xấc láo đó của em ở đâu ra vậy hả?! Mẹ em đang đứng đây, ngay cả nhìn cũng không có một cái, em xem gì Vân là không khí à?!

Nghe thấy tên mình gì Vân bỗng giật mình đưa tay

- Tuyết Như, đừng nói...

- Bà không có quyền lên tiếng ở đây!! Bà đừng có mà xen vào chuyện của tôi- Loan cảm phần nói Chát!!

Loan ăn ngay một bạt tai vào má. Tuyết Như tức giận mặt lạnh như băng mà lườm lườm liếc liếc

- Em nói cái gì vậy?! Em đang nói gì với mẹ của mình vậy hả? Cái thái độ đó là sao

Mặt này tối lại, hai người phụ nữ trước mặt căn bản không thấy được mặt mũi Loan đâu. Cô ôm thằng bé lùi thêm vài bước

- Chị không phải là chị Tuyết Nhi. Chị Tuyết Nhi sẽ không bao giờ đánh tôi đâu

Tuyết Như thất thần nhìn lại bàn tay của mình. Nó cũng đã đỏ ửng biết ngay là mình đã mạnh tay thế nào. Cô cuộn tay lại nghiêng rằng hối lỗi với chính mình. Một đứa em gái mà mình yêu thương nhất và cũng là người nó trao lòng tin nhất. Bây giờ đôi tay này đã đánh nó. Còn gì tồi tệ hơn, nó quay lưng với cô rồi

- Mẹ của em... là gì Vân cơ mà. Sao em lại nói năng như thế. Từ nhỏ đến lớn em ghét nhất là sự hỗn láo không lễ em lại làm điều đáng ghét ấy với mẹ mình sao

Loan thật không thể hiểu nổi cô gái giống chị của cô đang nói gì? Hay là muốn truyền đạt điều gì lại? Bây giờ đầu óc cô trống rỗng không biết nên làm gì cả, tìm được đứa bé rồi. Bây giờ đưa nó về nhà mình rồi từ từ lấy chiếc chìa khóa ra cũng được

- Mẹ tôi chết rồi!! Cô đừng nói nữa vô ích thôi. Có lẽ cô nhầm, đó là em gái song sinh với mẹ tôi. Mặc dù tôi không biết bà ấy từ đâu ra

Song sinh! Cũng chưa từng nghe tới. Nhưng câu này cô đâu muốn nói ra ngoài. Nếu như bà ấy đã là mẹ cô ngay từ đầu vậy thì tại sao lại tổ chức hôn lễ thêm một lần nữa để làm gì. Và quan trọng nhất tại sao lại giấu cô chuyện quan trọng với đời cô như vậy? Ông ba yêu quý sẽ không bao giờ làm điều đó

Loan nâng bước rời đi. Tiếng lá khô xào xạc vang lên trong cánh rừng. Chỉ một và một âm thanh đó mà thôi. Tuyết Như chết lặng không nói đến nữa

- Mày đi đâu đó?!

Loan ngẩn đầu nhìn xem đó là ai mới bắt giết mình lùi ra sau. Vy đang đứng trước mặt cô trên một chiếc rễ cây lớn bị mọc cong to trên mặt đất. Ấy vậy lại còn tanh tươi bốc mùi của thịt heo sống. Vy đeo nó hai bên cổ, cầm hai bên tay và giắt hai bên hông. Nhưng miếng thịt đó là gì? Không lẽ nghĩ rằng nơi này có hổ nên mang theo những thứ này để nhử và dụ nó sao. Nếu thế thì sai rồi, hổ là chúa tể sơn lâm, không bao giờ khuất phục người khác

- Mày sao đi trước tao một bước Loan. Tao sẽ không tha cho mày đâu. Nếu khôn hồn thì đưa đứa bé đây cho ta. Không thì mày vĩnh viễn sẽ sống ở địa ngục suốt phần đời còn lại

- Mạnh miệng quá ha!! Xin lỗi tôi đến trước cậu một bước rồi

Loan lại tiếp tục lùi ra sau tạo một khoảng cách an toàn. Không biết chị Linh Đan làm sao rồi lại để cậu ta đến được đây? Mà không cần lo lắng nhiều đâu, chị ấy là một hồn ma cơ mà, căn bản đâu ai thấy được đâu. Loan đưa tay xoa xoa cái vòng, lập tức Linh Đan xuất hiện ngay trên đỉnh đầu

- Chị không sao là tốt rồi!!

- Không ngờ nhỏ đó thông minh đến vậy, xin lỗi đã để nó xổng mất

- Không sao. Chị còn đây là em vui rồi

Tuyết Như nhìn hai người một trên một dưới mà ngẩn người. Từ lâu Loan đã ghét cái năng lực này của mình, làm quái nào có chuyện sẽ làm bạn với một vong hồn. Cái vong nhìn thoát cũng đã ở hơn mấy thế kỉ trước. Làm sao mà hai người quen nhau được

- Lùi xuống đi chị Vân. Có hai con bên cánh phải và một con bên cánh trái. Trong khu rừng không có mấy thú hoang nên có thể suy ra mục tiêu hiện giờ của chúng chính là Vy cùng với mớ thịt nặng trĩu trên người

Hai người cùng nhau lùi ra sau chạm chân vào gốc cây. Loan đã thấy ba chú hổ đang hướng về một hướng, lòng vừa sợ hãi vừa lo lắng. Vy không nhận ra rằng bây giờ mình đang trở thành mục tiêu của chúa tể sơn lâm

- Vy à tôi khuyên cậu, mau thả những miếng thịt đó xuống không thì đừng trách tôi không báo trước

Vy nhếch miệng cười ngoặc ngoẹo không ra tiếng

- Gì vậy Loan!! Mày sợ quá hóa điên à. Lúc nãy thì nói chuyện một mình còn bây giờ lại nói rằng tao hãy bỏ miếng thịt xuống. Nếu bây giờ tao làm thế thì phải xây dựng cái kế hoạch gì để bắt lấy đứa nhóc trong tay mày đây? Bây giờ tao chỉ còn có một mình thôi. Đừng đùa chứ

- Mau đi!! Tôi đang cứu cậu đó. Có khoảng ba con hổ đang đến đây và nhắm vào cậu. Nếu không mau rời đi hay thả chỗ thịt đó xuống cậu sẽ không thoát được khỏi tầm mắt bọn chúng đâu

Gà!!

Loan trở lớn mắt nhìn về phía trước. Từ phía sau lưng bỗng nhiên xuất hiện một con hổ. Nó vồ đến cắn chặt đầu của Vy đè mạnh xuống đất. Cô mở mắt nhưng đã bất tỉnh nhân sự. Loan lùi nhẹ ra sau, con hổ vẫn còn ở đó ánh mắt dán thẳng lên người thẳng bé. Cô nhìn xuống cái thân người con gái đang te tua dưới kia. Một nửa mặt thì nằm trong mồm con hổ, con mắt bên kia trợn mắt lên nhìn xuống, một ánh mắt cầu cứu. Cô sợ đến phát khóc cô nén nó thành tiếng. Sự sợ hãi bao lấy làm Loan không thể đứng vững mà ngồi bệt xuống. Nhìn Loan khóc thẳng nhóc liền đưa tay đón lấy giọt nước mắt rồi cười te té

- Tin à!!

Thật nguy hiểm, khoảng cách của Loan và chú hổ cũng khá gần. Mặc kệ bây giờ tâm tình Loan thế nào cô cũng phải kéo nó đến nơi an toàn. Không buông thẳng bé cũng được, hay tốt nhất là giữ nó và bảo vệ nó trong tay đi. Tuyết Như chậm rãi đi đến nắm bả vai Loan kéo đi ra xa một chút. Cô định lên tiếng trấn an một chút để Loan không từ chối đề nghị này của mình nhưng chưa kịp làm gì thì Loan đã xoay lưng đặt đứa bé vào lòng tay của Tuyết Như

- Tôi phải cứu Vy

- Cài gì?! Em định cứu cái kẻ luôn muốn giết em bà biến em thành đồ chơi sao?

- Cô im đi!! Tôi làm gì không đến lượt chị quản

Bà Vân miềm cười chớp lấy tay Tuyết Như mà kéo lại

- Từ nhỏ con bé đã học cách ứng phó ra sao với hổ và sư tử. Yên tâm!! Chính chị dạy cho nó mà

Đúng, câu nói đó có phần làm cho Loan hơi phân tâm. Cô tiến lên trước bắt đầu hành trình thuyết phục hổ của mình. Cả quá trình đó xảy ra, không gian hoàn toàn không có âm thanh gì cả ngoài tiếng gầm ủa mẹ nhiên nhiên. Đến khoảng 5p sau, Loan bước đến vác tay Vy lên vai. Cô biết chẳng ai ủng hộ quyết định này của cô đâu nhưng cứu người vẫn quan trọng mà. Lúc đi lướt qua Tuyết Như và gì Vân, Loan chỉ lạnh lùng nói một câu. Tất cả chỉ vì muốn hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của chị Tuyết Nhi khi đã khuất thời

Hiện chiếc chìa khóa còn lại đang nằm trong tay của Vy

- Loan!!

Cô dừng chân ngược mặt lên, Lân đang ở trước mặt cô với lấm lem buồn đất đầy mình. Chắc hẳn anh cũng không tìm được lối xuống đàng hoàng và phải đi theo lối dơ bẩn mà cô đã qua. Loan nhìn anh nhẹ miềm cười

- Em xin lỗi. Lại làm anh phải lo lắng rồi

Lân run rẩy đôi tay vươn đến định nắm lấy bả vai của Loan nhưng giật mình khi thấy em gái mình đang vác Vy theo. Bảo lúc ấy cũng xuất hiện sau lưng Lân không lâu. Anh rõ ràng là lấm lem hơn cô nhưng lại nhìn cô bằng ánh mắt lo lắng hết thấy. Muốn nói gì đls nhưng nhìn cô đang vác Vy trên vai nên thôi

- Em biết không!! Lúc anh định vị được em đang ở dưới vực sâu... anh rất lo lắng

- Em biết!!- Loan ngắt lời- Nhưng em không sao cả đâu mà. Chỉ là cái vết tích cũ tái phát thôi

- Đi!! Nhanh chóng ra khỏi đây và cùng đưa em đến bệnh viện

Lân đưa tay đến định đón Vy từ Loan, vì bây giờ nhìn cô như thế làm sao anh có thể để cô vác một cái xác lên người được. Nhưng ánh mắt anh luôn luôn nhìn thẳng liền đập vào mắt chính là gì Vân cũng Tuyết Như đang đứng đó

- Mẹ!

Chỉ là vô tình anh buông tiếng mẹ thôi. Từ trước giờ trước mặt Loan luôn giữ phép tắc gọi mẹ mình là gì. Trong gia đình anh cũng biết tai nạn năm xưa cùng thân phận của người gì mình hiện giờ. Bây giờ anh mới nhận ra, Loan đang ở nơi này

- Anh nói gì!!- Cô quay phắt lại nhìn Lân- Tại sao anh lại gọi bà ta là mẹ

- Anh...

- Chuyện gì vậy? Mọi chuyện là sao? Anh giấu em chuyện gì... sao??...

Từ khi cưới bà ấy về, dù miệng luôn nói rằng yêu mẹ cô rất nhiều nhưng ông (Hùng) luôn giành cho bà ta một loại tình cảm đặc biệt. Mỗi khi cô nặng nhẹ với bà ấy thì ông liền đứng sau an ủi đủ điều như sợ bà sẽ tổn thương vậy. Lúc ấy cô chỉ nghĩ rằng ba cô đã thay lòng yêu cái người gọi là em song sinh này. Nhưng dường như mọi chuyện không phải vậy, người anh luôn yêu quý cô và cô cũng thế đang gọi bà ta là mẹ. Lúc này cô đã vỡ lẽ mọi chuyện, tất cả ai ai cũng biết sự thật đằng sau nhưng chỉ có mình cô là không hay gì cả. Loan lặng lẽ rơi nước mắt nhìn thẳng vào mắt Lân

- Bà ấy...

Loan xoay lưng lại nhìn bà gì của mình, bà đang sợ hãi gì đó nép lại vào sau lưng Tuyết Như. Bà đang trốn tránh sự thật?

- Em... thôi đến nước này rồi...

- Không!! Em sẽ về và trực tiếp hỏi ba

- Nhưng ba đang đi công tác

- Không công tác gì cả, phải về ngay lập tức- Loan kích động nói bỏ lại Vy ở đó lau đi nước mắt mà rời đi

33. Chương 32: Sự Thật Là Gì?!

Cả đám người, nhưng không thể đuổi nổi hai đôi chân đang lướt nhanh vì phần nộ. Đi ngang qua lối mòn lúc này, Loan vớ lấy túi đồ ăn mà mình đã mua ở siêu thị ném thẳng xuống đất. Không nấu nướng gì cả, bây giờ có thứ này còn quan trọng hơn cả mạng người đấy (theo Loan là như thế thôi:D)

Loan giận rồi. Họ chỉ biết nghĩ như thế thôi

Taxi đậu ngay trước nhà, Loan tức giận đập mạnh cánh cửa sau đó đưa cho bác tài xé gấp đôi số tiền. Điện thoại cô hết pin rồi, vào lấy điện thoại bàn gọi vậy. Bốn người kia cũng đã về tới, Vy thì đã được đưa đến bệnh viện, hai tên theo sau cậu ta thù bị cảnh sát bắt và giam trong nhà tạm giam

- Loan!!

Vào đến nhà thì đã nhìn thấy Loan đang hung hăng cầm điện thoại đập mu chân mà đợi bên kia nhấc máy. Khi nghe tiếng sột soạt của giấy, không màn đến sự lễ phép tất yếu từ cha con, Loan hét lớn

- Bỏ hết công việc, ba về đây ngay cho con

Rập!!

Lực tay Loan mạnh đến nỗi điện thoại muốn vỡ ra làm đôi. Cả bốn người đứng trân tại chỗ. Hai mươi năm, chưa hề thấy Loan tức giận như thế này, có lẽ điều giấu diếm này đã khiến Loan thật sự phần nộ

- Loan!! Nếu ba bỏ dở công việc đang dang dở hiện giờ...

- Nếu như ba không về ngay lập tức, em sẽ rời khỏi căn nhà này vào ngày mai

- Cài gì?!!- Lân trầm trồ. Sao Loan lại có cái suy nghĩ đó- Em đừng nói lung tung

- Loan này nói thật làm thật. Nếu trong vòng 10p nữa ba không có mặt ở đây, em sẽ lập tức rời đi đến nơi mà không ai biết đến em cả. Cái gia đình này, em không cần

Lân gơ tay cao định gián xuống. Nhưng Loan rất cương quyết nhìn anh, đến mắt cũng không chớp một cái. Anh hạ tay

- Đánh đi, bây giờ đến ai cũng có thể đánh em cả, ai cũng bỏ mặc em hết rồi. Ngày hôm nay, nhất định em phải tìm ra sự thật. Bảy năm, đâu phải là ngắn- Loan khóc, nước mắt rơi, cô không thút thít tiếng nào

Quay phắt mặt đi, Loan ngồi lên chiếc ghế tại phòng khách bắt đống chân và chờ đợi

- Hay là để anh nói cho em nghe- Lân nhắm mắt liếc sang gì Vân mặt mày trắng bệch- Thật ra tụi anh muốn giành cái sự thật này... làm quà sinh nhật cho em

Loan bật khóc thành tiếng lấy một tay ôm mặt mình

- Vậy là đúng rồi, tất cả... đều giấu em sự thật, từ trước đến giờ anh và cả ba đều không thật lòng đối xử yêu thương em thật lòng

- Em đừng nói thế. Mọi thứ đều muốn tốt cho em thôi và cả...

- Lân!!- Gì Vân lên tiếng- Về sau để mẹ nói. Mẹ sẽ thú nhận tất cả Loan

Anh im lặng nhìn bà rồi quay sang nhìn Loan sau đó gật đầu

Bà bước đến trước mặt Loan nắm lấy bàn tay đang run rẩy. Cô không dám ngẩng mặt quay sang một bên che giấu giọt nước mắt rơi không biết vì lý do gì. Bà đặt tay cô lên mặt mình

- Rất xa lạ đúng không Loan. Gì... mẹ đã bỏ mặc con bảy năm, rất dài đúng không. Mẹ xin lỗi. Tất cả đều có nguyên do của nó thôi. Liệu con có muốn nghe mẹ nói hay không

Bảy năm trời sau khi chứng kiến mẹ mình mất, Loan chưa hề bật miệng nói tiếng mẹ cũng như chưa nghe ai xưng hô mẹ con với mình. Cô hít một hơi dài, nước mắt đã ráo đổi hướng nhìn của mắt, không hề muốn nhìn thẳng vào người đàn bà trước mặt. Bà tiếp

- Thật ra năm đó... mẹ thật sự đã nghĩ rằng mình chết rồi. Hôm ấy chở con trên xe, mẹ thật sự rất sợ. Vì lúc ấy mẹ đang bị người của tổ chức ngầm theo đuổi. Mẹ bị họ truy bắt vì đã rời tổ chức. Họ sợ mẹ để lộ thông tin nên rất muốn giết mẹ cho nằng được. Đáng lẽ mẹ sẽ mau chóng thoát khỏi chúng thôi. Nhưng còn con ở đó mẹ hoàn toàn không thể nẩy ra kế hoạch gì cả. Chỉ muốn bảo vệ con mà thôi. Sau khi vắng con ra khỏi xe, mẹ nghĩ rằng mình chết rồi và mẹ cũng chấp nhận điều đó, tinh thần cũng đã chuẩn bị từ trước. Nhưng điều mà mẹ còn lưu luyến chính là con và Lân. Khi chiếc xe nổ, men bị vắng ra ngoài dung nhan bị hủy hoại. Và người cứu mẹ chính là Tuyết Nhi, người chị mà con luôn yêu quý đó

Lúc này Loan mới quay đầu nhìn trực tiếp vào mắt bà ấy

- Trong một tháng sau đó, mẹ được đưa sang Mỹ để phẫu thuật chỉnh hình. Ba đã dùng các liều thuốc đặc biệt cao cấp nhất để hồi phục nhan sắc cho mẹ. Sau đó quay về cưới mẹ một lần nữa với danh phận là em gái song sinh. Nhiều lần mẹ muốn nói với con sự thật nhưng lại sợ con sẽ dẫn thân vào nguy hiểm. Giống như ngày hôm nay, con đã vào thẳng địa phận của hổ. Nếu không có Tuyết Nhi lúc đó không biết con bây giờ đang nằm đó hay là Vy- Nước mắt bà lăn ròng... Sau khi bàn bạc với ba con suốt mấy đêm liền, ba mẹ quyết định sau khi tóm được cái tổ chức ngầm đó sẽ nói cho con biết...

Loan lại quay đi làm như chuyện vừa nói không liên quan đến mình

- Ba ơi sao ba chưa về

Loan lại cúi mặt khóc, cô không kiềm nén nữa mà bật hẳn ra ngoài. Bảo vẫn đứng đó nhìn và xem xét tình hình. Không ngờ Loan lại là nhân vật của tình huống éo le như vậy. Cô đau khổ chịu đựng nỗi đau mất mẹ suốt bảy năm để bây giờ nhận lại được gì? Là những thứ phủ định lại những gì cô đã biết, nó khiến lòng tin trong Loan dường như mất đi hoàn toàn

- Bây giờ đến lượt em nói. Chị Vân à chị tránh nào

Tuyết Nhi tháo mũ bỏ kính lên bàn thay vị trí của gì Vân. Cô ngồi xuống đối diện Loan nở nụ cười hiền hậu. Quả thật nó khiến Loan cảm thấy rất quen thuộc

- Em gái của chị. Chị xin lỗi vì đã lừa dối em bao nhiêu lâu qua

- Chị Tuyết Nhi chết rồi- Loan méo máo, giọng nói rõ ràng nghe được bị tắt nghẹn ở cổ họng

Ai cũng giấu cô, nhưng người cô xem là người thân. Cuối cùng, người chị cô yêu quý mới là người hiểu cô nhất. Chị ấy đã không ngần ngại mà nói ngay sự thật cho cô nghe khi vừa gặp mặt

- Chị là Tuyết Nhi. Là em gái song sinh của chị Tuyết Nhi. Từ nhỏ khi sinh ra chị đã không có khả năng sống sót quá 1%. Nhưng ba chị vẫn nuôi hi vọng và nuôi chị trong ống nghiệm. Cho đến khi chị Tuyết Nhi hai mươi và chị cũng thế, ông ấy đã mất đi. Không muốn nhưng gì ba mình làm đổ sông biển hết, chị Tuyết Nhi đã cố gắng tiếp tục nuôi chị trong ống nghiệm nhưng thật buồn vì không đủ dụng cụ cần thiết. Để tiếp tục... chị ấy đã chấp nhận gia nhập tổ chức để có thể tiếp tục quá trình nuôi sống chị. Lúc ấy, mẹ em chính là phụ tá của ba chị. Và chị ấy tất nhiên cũng gia nhập rồi. Chị ấy cũng muốn cố gắng hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của thầy mình. Đó chính là lí do... mẹ em bị truy đuổi khi rời khỏi tổ chức. Bà là một thiên tài, chúng chỉ có thể giết hoặc giữ mà thôi. Nhưng chúng lại chọn... diệt!! Còn... lí do mà tất cả mọi người trong nhà không nói cho em biết vì cũng muốn đảm bảo an toàn cho em và cả mẹ em nữa. Dù đã lâu nay không có gì nổi bật về chúng nhưng chúng ta biết bọn họ vẫn đang theo dõi tụi này. Bây giờ em cũng đã biết sự thật, có lẽ tụi chị phải cố gắng bảo vệ em mới được

- Có vẻ ba không cần nói gì nữa nhỉ?

Ông Hùng từ ngoài đi vào đứng lẻ loi một mình hơi cách xa với mọi người. Loan thoát khỏi vòng tay của Tuyết Nhi lao đến ôm lấy ba mình

- Ba ơi

Ông vỗ vỗ lưng con gái mình an ủi, con gái ông đã hai mươi tuổi, đâu phải không biết sự tình. Giấu nó lâu như thế này quả thật là một sai lầm rất lớn

- Con gái ba đã trưởng thành, xin lỗi thật lòng vì đã giấu con lâu đến thế. Sao nào, bây giờ con có muốn nhận lại mẹ mình không?

Ông buông Loan ra xoay người cô đối diện với gì Vân. Khuôn mặt bà có đôi chút lo lắng do dự, không biết Loan có thật sự sẽ tha thứ cho bà không?!

Nhưng rồi cô nhảy lên ôm lấy bà khiến trái tim bà muốn nhảy khỏi lồng ngực. Hạnh phúc vỡ òa, con gái bà vẫn có thể chấp nhận

- Làm ơn... đừng có mà bao giờ giấu con điều gì nữa. Chỉ lần này thôi, là lần cuối cùng trong đời. Hứa đi

Bà bật cười thành tiếng véo má con gái mình

- Hứa danh dự với con gái của mẹ

Đây cũng chính là câu nói cuối cùng Loan nghe khi vụ tai nạn ấy xảy ra

Bảo vẫn đứng đó và nghe mọi chuyện. Thấy Loan vui anh cũng vui, bây giờ thì không sao nữa rồi, cả gia đình đã đoàn tụ. Tuyệt Như bỗng nhiên huýt mạnh tay vào hông anh

- Thấy chị mà không chào hả?!

- Chị... Tuyệt Như. Tay chị khỏe thật

- Ha!! Đàn ông con trai

Thông báo hai hay ba chap nữa là hết truyện nhé

34. Chương 33

Vy đã nằm viện và trở thành người thực vật. Hôm nay tất cả bọn họ đều đến đây để thăm cô. Tất cả sự tình nhanh chóng vào tai cả lớp. Họ cảm thấy vui mừng thay cho cô. Tất cả những người trong tổ chức ngầm ở Việt Nam đã bị tóm gọn, bây giờ chỉ còn mình Vy nằm đây. Và tất cả bọn họ đến đây đều có mục đích. Chính là muốn tìm tung tích của chiếc chìa khóa. Nhưng đến khi nhìn Vy đang nằm yên với vô số dây truyền dịch trên người thì không khỏi thở dài. Bác sĩ nói nếu may mắn lắm thì chỉ có thể mấp máy môi để nói chuyện mà thôi

Trước khi đến phòng bệnh của Vy, Tuyệt Như có đi qua kia ghé thăm cu Tin. Chiếc chìa khóa đã được lấy ra khỏi cơ thể thằng bé. Nhìn nó chu mỏ chu môi mà ngủ, cô cười sau đó đi vào bên trong

Loan đi đến cái ghế bên cạnh giường bệnh mà ngồi xuống. Cô cũng thông cảm cho số phận của Vy, chỉ vì một chiếc chìa khóa mà phải ra nông nổi này thì lỗ lờ quá. Vì cả tổ chức mà đánh đổi cả tính mạng, chắc cậu ấy sẽ được những thành viên ở tổ chức tôn vinh lắm nhỉ

Loan ngồi yên nhìn Vy rồi nhìn những dây chuyền dịch. Cô biết tình hình cậu ấy bây giờ rất quan trọng nhưng bây giờ mọi việc càng nghiêm trọng hơn. Tin tức Vy bị bắt đã lan ra toàn quốc, nếu không mau xử lý mọi chuyện tổ chức đó sẽ tiếp tục phái người đến để tìm tung tích của chiếc chìa khóa và cái kết sát. Đến bây giờ, cô vẫn không biết trong cái thứ đó chứa những gì

- Hôm nay... là sinh nhật ba mà nhỉ. Đến đây thôi, chúng ta cùng nhau ăn cơm chuẩn bị cho tối nay nào

Nụ cười Loan sáng chói làm bay bao nhiêu ưu phiền của mọi người trong phòng. Theo lời cô họ đều ra khỏi phòng tiến xuống canteen mà không ai để ý môi Vy đã nhấp nhẹ lộ ra một nụ cười nhếch môi mờ ảo

- Em có muốn biết bên trong đó chứa gì không?!

Tuyết Như đi đằng sau, hai người đi cuối cùng. Đột nhiên chị lên tiếng khiến Loan chùn bước. Đúng là chỉ cần có thứ gì đó kì bí là có thể dụ được Loan ngay. Hai mắt cô đã sớm sáng rực

- Coi kìa!! Cái tính của em như vậy không bao giờ sửa được. Nếu chị mà muốn bắt cóc em dễ như trở bàn tay đây

Loan cười tít mắt

- Được chị bắt cóc thì em không sợ (><>

Thoáng chốc khi tất cả biến mất, hai người quay trở về khuôn mặt lạnh băng. Loan định hỏi nhưng thôi vì chị ấy đã tự nói

- Sau bao nhiêu năm ở tổ chức, chị Tuyết Nhi đã thu thập vô số bằng chứng để buộc tội chúng. Đó cũng là lí do mà chị ấy cũng trở thành trung tâm của sự truy bắt. Nếu bây giờ chúng ta mở được két sắt và lấy được những bằng chứng đó giao cho cảnh sát thì tất cả mọi chuyện... sẽ kết thúc

Loan run rẩy nhìn thẳng vào Tuyết Như sau đó nở nụ cười. Mọi chuyện sẽ kết thúc? Đúng thế. Bao nhiêu lâu nay cô hao công khổ lực, mọi chuyện sẽ được kết thúc. Ba tháng, đã ba tháng rồi cô chưa thấp một nén hương nào cho chị Tuyết Nhi

- Em còn có một câu muốn hỏi. Hài cốt chị Tuyết Nhi hiện đang ở đâu

- Chị đã cất nó dưới két sắt luôn rồi

- Chị đã biết ngay từ đầu là em sẽ luôn luôn đến thăm chị ấy mà. Mỗi năm đến một nén hương cũng không có, chị ấy sẽ chịu ầm ức

Tuyết Như thở dài

- Chị là một nhà tâm linh, Tuyết Nhi là một nhà hóa học. Chị đã triệu được hồn của chị, chị không oán trách gì cả. Điều chị ấy muốn truyền lại và hoàn thành là tìm lại và cứu đứa bé. Và người thực hiện đó phải là em. Chị chỉ là một nhân tố hỗ trợ mà thôi. Ba năm, chị âm thầm bên cạnh thằng bé dạy nó đọc dạy nó viết và cũng để thời gian nó làm quen với bấy khi và đời em. Chị Tuyết Nhi muốn em sẽ là người chăm sóc cho con chị ấy. Chị ấy trao hết tất cả niềm tin vào em

Tuyết Như sụt sùi hơi mũi cay cay. Loan cũng thế, khi nghe đến câu cuối cùng cô đã bật khóc thành tiếng. Ban đầu cô cứ nghĩ rằng chị Tuyết Nhi đang cố gắng hại Bảo vì trả thù sau đó lôi kéo cô vào mà hành hạ để nguôi giận. Nhưng lại không phải thế, cô bị kéo trực tiếp vào mọi chuyện, những thứ đó là điều đã được sắp đặt sẵn

- Chị Tuyết Nhi... đã siêu thoát chưa

- Tôi hôm nay

- Em muốn đến đó

Tuyết Như muốn ngay lập tức đồng ý nhưng bỗng nhiên cảm thấy rung mình run rẩy tay chân, cứ như một điềm xấu đang đến vậy. Trực giác của một nhà tâm linh hiếm khi sai lầm. Cô chậm rãi gật đầu. Loan lại tiếp cười, cười lại khóc. Không hiểu sau bao nhiêu chuyện đã xảy ra điều gì thiết yếu khiến cô vừa cười vừa khóc như thế này. Cô bước lên nắm lấy tay người chị còn lại của mình

- Ta đi ăn nào

Bữa cơm vẫn đang diễn ra rất bình thường. Cả một cái bàn lớn đều là người của gia đình Loan. Họ cảm cúi ăn không bận tâm đến những người xung quanh. Nhân nhả mà cao quý. Ở đây có mặt của hai gia tộc hiện tại là lớn nhất ở Việt Nam này. Gia tộc họ Hoàng đang ở Nhật Bản và gia tộc họ Mai đang sinh sống ở Mỹ tại Los Angeles. Nhưng chẳng mấy ai biết gì về hai gia đình này, họ luôn sống ẩn và hoạt động trong thế giới ngầm vẫn nằm trong sự kiểm soát của pháp luật. Ấy vậy mà bên đây vẫn phải nể phục họ vài phần vì sự lớn mạnh không nguồn gốc này

Nhưng bây giờ, mọi người xung quanh không biết họ là ai nên cư xử rất bình thường. Cũng tốt, như thế sẽ tự nhiên hơn khi giao tiếp với nhau. Họ không muốn thấy mọi người cư xử với mình như hai địa phận giống thời phong kiến ngày xưa. Thế kỉ hai mươi rồi, đây là thời đại của sự bình đẳng

Chiếc điện thoại vẫn nằm bên cạnh khay cơm mà Loan đang ăn. Nó bỗng nhiên phát sáng liền thu hút sự chú ý của hết thảy mọi người trên bàn. Ánh mắt cô hơi phức tạp nhìn hai chữ “thông báo” trong dòng tin nhắn. Hiện tại ba mẹ Vy không có ở đây nên cô đã mạo phép tự nhận mình là họ hàng xa của cậu ấy

- Vy xảy ra chút chuyện. Em đi xem thử sao. Mọi người tiếp tục bữa ăn đi nhé

Khi Loan đứng dậy chuẩn bị bước ra khỏi ghế, Lân đã đành mặt mà liếc xéo

- Cô ta quan trọng đến vậy? Em không thể dùng hết cơm rồi hãy đi sao? Ở đó cũng có các bác sĩ y tá giành cho bệnh nhân VIP. Em đến đến đó bây giờ có ích gì

- Em chỉ muốn xem chút tình hình rồi quay lại. Cơm em cũng đã dùng gần hết rồi mà. Em xin lỗi

Nói rồi cô rời đi tức thời lại nhận thêm một cuộc điện thoại. Là ông ba yêu quý của cô đây mà. Nhấn biểu tượng màu xanh trên màn hình, tay kia nhấn nút thang máy. Cô bước vào bên trong đặt điện thoại lên tai của mình. Ba cô sáng sớm đã ra ngoài cùng mẹ Vân mà đi mua quần áo. Lâu nay, để che giấu thân phận một cách kín đáo nhất mẹ Vân đã phải thay đổi toàn diện về mọi thứ từ trong ra ngoài phải trái ngược hoàn toàn với người mẹ trước. Bây giờ mọi thứ đã sáng tỏ, nên quay về làm chính mình đi nhĩ

- Mọi người đã xong chưa? Bao giờ thì về. Con phải giúp mẹ làm bánh gato chứ- Đó là mẹ Vân, không phải là ba cô gọi đến

Loan cười tươi nói

- Con biết rồi. Sau khi dùng hết bữa trưa con cùng mọi người sẽ về. Mẹ cùng ba đã đi đến đâu rồi

- Khoảng 30p nữa là đến nhà rồi. Có gì con cùng moin người đợi mẹ nhé

- Vâng, mẹ đi cẩn thận. Yêu mẹ

Gác máy, cô chấp hai tay vào nhau đợi khi con số đến tầng 27

Khi đến phòng bệnh dành cho Vy, cô thấy những bác sĩ y tá vẫn còn ở đó. Khi thấy cô bước vào họ liền quay sang nhìn rồi ái ngại nhìn Vy

- Sao thế bác sĩ

Ông ya hơi ấp úng, bàn tay cầm bản báo cáo hơi run run

- Kết quả của cuộc phẫu thuật đã có. Chúng tôi... chỉ thành công được một nửa mà thôi. Bây giờ đến khi bào giờ hồi phục phải nhờ vào ý chí của người bệnh đã. Ầ!! Lúc này một số thanh dây vô tình bị đứt nên mới gọi cô đến đây. Xin lỗi nhưng có vẻ như bệnh nhân muốn gặp cô. Chúng tôi đã ổn định lại tình hình, xin đi trước

Loan gật gù đầu nhìn mấy cái bóng đi xa dần. Nhìn về một phía bên tay mặt của Vy, những nét nhăn của các sợi dây cũng đủ nhận ra được mọi chuyện. Hai tay của Vy không còn ngay ngắn như lúc này. Đúng thật là tìm cô có chuyện rồi. Loan bước sang bên kia ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường

- Cậu... có chuyện gì muốn nói với tôi?

Vừa lúc này còn không thể động đây, ầy vậy mà bây giờ có thể cười nhõm miệng phóng khoáng như thế. Khả năng phục hồi của Vy rất tốt. Loan kinh ngạc chấp nhận điều đó

- Mày vẫn thua... Loan à. Chưa đầy chưa đầy 40p nữa tất cả sẽ tan theo khói bụi. Tao sẽ khiến mày trả giá... vì dám giành Bảo từ tay tao... vĩnh biệt

Vy nhõm miệng cười to hét mức có thể thậm chí có thể kéo đến tận mang tai. Loan kinh hãi lùi ra sau đầu óc bắt đầu phân tích những gì Vy vừa nói. Hôm qua đến giờ sau khi bị đưa đến bệnh viện Vy không hề có khả năng cử động. Không lẽ mọi chuyện đã được đoán từ trước? Loan lùi ra sau rồi chạy đến hướng cánh cửa. Bỗng nhiên câu nói hôm ấy bất chợt vang trong đầu cô

“Tao sẽ cho mày nổ banh sát”

Hết

Chap

:))

Một hoặc hai chương nữa là hết truyện nhé

Chap sau: Vĩnh biệt mày!! Loan

35. Chương 34: Vĩnh Biệt Mày... Loan

Tao sẽ cho mày banh xác!!

Thật tình, cô cứ nghĩ rằng đó chỉ là nói suông để hù dọa thôi chứ. Ai ngờ Vy lại nói thật làm thật. Nếu bây giờ cô trở về nhà chính là tự đâm đầu vào cái chết nhưng không còn cách nào khác. Ba cô và mẹ cô đang trở về và chiếc chìa khóa cũng đang ở đó nữa. Không biết từ khi nào Vy đã ra lệnh cho người lắp sẵn hết tất cả kế hoạch. Có lẽ là lúc cô vào trong rừng, Lân và Bảo đi tìm và ba cô đi công tác. Đó là lúc mà chẳng còn ai ở trong nhà. Loan đi nhanh vào thang máy, sau khi nhấn nút xuống tầng mặt đất mới nhận ra mình quên mất điện thoại ở canteen rồi. Thầm rửa thẻ một tiếng, cô không thể quay lại nữa rồi

Bên trong nhà ăn, rất lâu rồi không thấy Loan quay lại. Bữa cơm đã dùng xong, họ bắt đầu sốt ruột tính tiền. Chỉ là xem xét tình hình, có cần phải lâu như thế hay không

Cả ba người vào trong thang máy. Nhấn nút mặt hầm hầm. Họ không hề muốn Loan tiếp tục dính líu gì tới Vy nữa. Dù cô ta hiện tại đang bất tỉnh trên giường bệnh nhưng vẫn rất là nguy hiểm khi đến gần. Phải kéo Loan ra ngay nếu không sẽ nhiễm phải luồng phóng xạ. Nhưng khi lên đến phòng, không một ai cả. Chỉ có mình Vy nằm đó, không bác sĩ không y tá, và cũng không có Loan. Điện thoại của cô thì Bảo đang cầm trên tay. Nó chắc lại, anh nghiêng lợi ken kết nhìn Vy đang cười nhõm miệng. Hạ cơn giận xuống, anh bước đến bên giường bệnh gắng giọng

- Cô đã làm gì Loan rồi!!

Vy cố gắng nặn ra nụ cười sung sướng nói một câu

- Nó... chết rồi

Bảo tròn mắt, đứng lùi ra xa một chút, anh há mồm nhìn Vy. Không ngờ đến nước này cô cũng có thể nghĩ ra những kế sách để hại Loan. Anh tức giận gơ tay định tát cậu ta một cái nhưng một bàn tay mềm mại đã giữ cô lại. Là chị Tuyết Như

- Nếu bây giờ em đánh nhỏ đó, em sẽ vào tù đó

Bảo đơ người nhìn người vừa cản mình rồi trừng mắt liếc sang Vy đang nằm cười như điên. Nhìn mặt cậu ta thật kinh tởm. Đúng, nếu bây giờ anh ra tay đánh thì 100% sẽ ngồi tù. Bên anh đang đứng chính là nửa khuôn mặt bị hủy hoại của Vy. Vy cười tươi khi Bảo hạ tay xuống nói

- Tụi bây... không mau à... nó chết... thì đừng buồn... nó chết... nó sẽ banh sát mà chết

Giọng nói Vy đứt quãng chẳng trơn tru chút nào khiến người nghe rất khịu. Để nghe hết câu họ phải rất kiên nhẫn đứng chôn chân một chỗ. Hết câu, Lân không quan tâm ai đang làm gì lao nhanh ra ngoài đi vào thang máy. Thoáng chốc căn phòng bệnh chẳng còn ai

Lái xe ra khỏi hầm bệnh viện, Lân dừng xe để Bảo và Tuyết Như cùng lên. Sau đó, anh nhấn ga để chiếc xe chạy nhanh nhất có thể. Trên đường cao tốc, Lân phóng như bay, ngay cả đèn đỏ cũng vượt. Cảnh sát có huyết còi gọi anh lại nhưng anh xem như là không khí. Anh chọn lối nhanh nhất để chạy dù địa lí có gù ghề cỡ nào. Trên xe, Bảo và Tuyết Như phải cố gắng bám víu vào thứ gì đó trong xe để khỏi gặp phải va

chạm không mong muốn. Mặc dù tư thế hơi khó coi nhưng họ vẫn giữ được khuôn mặt nghiêm túc. Đôi mày nhíu lại, miệng không thể mở nổi

Lúc này, Loan đã về đến nhà. Đường như vẫn chưa ai về. Cô biết thói quen của ba mình, vào ban ngày ông chỉ đậu xe ở ngoài sân thôi. Không sao cả, cũng tốt, dù sao từ bệnh viện về đây cũng gần. Cô nhìn lên nhà mình, nó vẫn rất bình thường, thiết bị an ninh cũng vô cùng tốt và còn có thể tự kích hoạt. Tại sao có kẻ có thể lên vào nơi này mà ra ngoài một cách nguyên vẹn được?

Loan bước lên cầu thang lên phía bàn ăn của mình. Bếp và bàn ăn nằm ở tầng hai, được đặt ở nơi có nhiều ánh nắng mặt trời chiếu vào nhất. Ban công được xây ngang qua như ban công ngoài trời vì thật sự dù là trên tầng như lúc nào noa cũng sáng kể cả đêm lẫn ngày. Đôi khi Loan và Lâm chọn nơi này là nơi để thư giãn mình. Bây giờ vẫn là giữa trưa, nắng chiếu vào thông qua cửa kính làm sáng cả căn phòng ăn. Loan ngắm nhìn nó không rời mắt. Theo như lời Vy nói, nếu có bom ở đây thì nó sẽ bị phá hủy? Đây là nơi duy nhất lưu giữ những kỉ niệm ấm áp của gia đình cô. Nếu bây giờ mất đi quả thật sẽ rất buồn. Và hôm nay, vào buổi tối mọi người định tổ chức một buổi sinh nhật long trọng cho ông bố Hùng

Loan ngồi vào vị trí bàn ăn nhìn ngó xung quanh. Một quả bom, nằm ngay dưới chậu hoa đặt trên bàn. Cô lấy chậu hoa ra ngoài vô tình va vào thứ gì đó

Là chiếc chìa khóa, nó được cố định một chỗ trong quả bom nhưng bây giờ lại rơi ra ngoài. Nhìn cấu trúc của nó, Loan đoán nếu mà nó rơi ra ngoài thì một là bom sẽ nổ ngay hai là sẽ rút ngắn thời gian. Trên đồng hồ đếm số bây giờ còn điểm 10p

Cô đã từng học tháo bom ở doanh trại quân đội. Thứ này không là gì nhưng cái đáng ngại duy nhất của cô hiện giờ chính là chiếc chìa khóa. Nếu nó rơi ra ngoài, là bẻ tắt hay là nổ hoa

Loan vào bếp lấy một cái kéo và một cái kim nhỎ. quả bom có kích thước nhỏ nên khiến quá trình tháo bom lâu hơn

Cụp!!

Cụp!!

Cụp!!

Cứ thế mà cắt và cắt. Mồ hôi tuôn từng cơn khiến vạt lưng áo ướt đẫm. Cứ vài giây là cô lại đưa tay vuốt trán tránh cho mồ hôi rơi xuống quả bom. Nó sẽ nổ ngay lập tức. Lúc này, bỗng nhiên căn bệnh trong cô lại phát tác, đầu óc cô quay cuồng không thể định rõ được phía trước đang có những gì. Hình ảnh nhòe đi như có nước chảy ngang qua khóe mắt

Loan nhắm chặt đôi mắt lại lắc lắc cái đầu. Bây giờ phải giữ cho mình thật tỉnh táo, rất nhiều sinh mạng chính là đang nằm trong tay cô

5p...

Vẫn còn khá nhiều dây rườm rà, nó được nguy trang khác tinh xảo. Đây là để đánh lạc hướng người tháo bom chẳng? Loan lấy cây kim nhỏ nâng một sợi dây đỏ lên và xem xét đường đi của nó. Đây chính là dây giả!

Cụp!!

Loan cắt nó hai đầu cụt ngắn. Như thế sẽ tiện hơn cho việc tìm những sợi dây khác. Một sợi dây khác, nó nằm gần khu vực chiếc chìa khóa. Nó gần rơi rồi. Loan nuốt nước bọt dùng kim kéo nó lên. Nó như cao su, co dãn khó kéo. Loan nhíu mày nhìn đường đi của nó. Thật khó để xác định, có hai dây giống nhau nằm yên một chỗ. Nếu cắt nhầm sẽ rất rắc rối

Bíp!! Bíp!!

Đó là tiếng kèn xe của ba cô. Ba và mẹ cô đã về rồi. Không đúng lúc gì cả. Chắc vì lí do gì đó đã khiến nút còi bị cần và kêu lên inh ồ như vậy. Loan giật mình buông tay, sợi dây bị thả ra bắt đầu quá trình đàn hồi của mình. Nó như một sợi dây thun bắt nã, không về vị trí cũ ngay mà phải vòng ra sau một vòng. Sợi dây chạm vào vòng biên của chìa khóa

Keng!!

Nó rơi xuống mặt thảm một cách chậm rãi. Loan trơ mắt nhìn nó không chớp mắt. Chỉ một khắc chưa được một giây nhưng Loan cứ nghĩ là lâu lắm. Nó chậm rãi từ từ lướt qua không khí đầm thẳng xuống dưới sàn. Tiếng keng keng của chìa khóa vang lên là lúc tim Loan muốn ngừng đập. Cô trợn tròn mắt, con người đen nhỏ lại, trông trắng lại rộng hơn rất nhiều. Nhiều gân đỏ nổi lên, nhìn thật kinh dị. Con người cô run run liếc sang đồng hồ đếm giờ của quả bom. 45s đếm ngược

- Không thể nào

Đầu óc Loan trống rỗng, một cái đầu luôn luôn suy nghĩ nhưng bây giờ lại chẳng có bất cứ thứ gì. Loan nhìn nó đầm đẫm cho đến khi còn lại 30s. Cô bật cười, nửa phút đã đủ cho cô làm điều này rồi

A!! Điện thoại chẳng mang theo, thôi đành lấy điện thoại bàn vậy.

Cô nhìn sang chiếc điện thoại trắng bên đầu kia của bàn ăn, may quá lúc đó cô không quá mạnh tay nên bây giờ nó còn sử dụng được

Bắt đầu nhấn số, con số mà cô đã luôn ghi nhớ từ tiểu học đến giờ

Con số yêu quý của ông ba!!

Đầu bên kia u u vài hồi sau đó có người bắt máy. Ông Hùng thấy đầu dây bên kia là số điện thoại bàn của nhà mình, ông nhú mày lại đứng yên tại chỗ. Gì Vân thấy thế cũng không bước tiếp. Ông đặt điện thoại lên tai không nói gì. Ông đang đợi đầu dây bên kia lên tiếng đây

- Ba à!!

Thì ra là con gái của ông. Ông Hùng mỉm cười định bước đi nhưng Loan đã ngăn cản

- Ba đừng vào trong nhà. Đi vào nhà xe đi, con có món quà giành cho ba dưới đó. Dẫn cả mẹ nữa. Đây không phải là quà sinh nhật, chỉ là quà đơn giản vậy thôi. Mong ba đừng vì cảm động quá mà khóc đấy nhé. Chúc mừng sinh nhật 50 tuổi baba của con

Ông cười khì

- Hôm nay con gái ba nói nhiều nhỉ

- Ba mau vào trong

Giọng nói con bé rất khẩn trương, chắc điều gì đó quan trọng lắm nhỉ. Ông nắm tay vợ mình đi vào bên trong

Tất máy, Loan cười bất lực. Bảo, Lân và chị Tuyết Như đang ở bệnh viện. Chắc sẽ không trở về nhanh đâu. Bây giờ có lẽ ba và mẹ cô đã vào nhà xe rồi. Tất cả sẽ chấm dứt ở đây sao? Sau bao nhiêu lâu đối đầu cuối cùng cô vẫn thua một người thực vật đang nằm trên giường bệnh sao? Thật là trớ trêu mà

“Một khi đã đi là không thể quay lại”

Đó là câu nói cuối cùng mà Vy đã nói khi cô sắp rời đi và đến nơi này. Thật sự bây giờ cô rất ghét Vy. À không phải hận là đằng khác. Lôi kéo những người không liên quan vào cuộc vui của mình chính là những kẻ mà cô ghét nhất. Cái gì mà muốn cô chết? Còn lâu nhé!! Nếu muốn giết cô thì hãy đợi kiếp sau đi. Cô sẽ không chết và không bao giờ chết. Việc cuối cùng cô muốn làm... lại gần điện thoại và gửi một tin nhắn

Mười giây đếm ngược...

Chiếc chìa khóa được đặt bên cạnh điện thoại bàn. Đây có lẽ là chỗ thích hợp nhất rồi

Cô ôm quả bom vào lòng đi thẳng lên sân thượng. Bây giờ nơi này chính là nơi có không gian rộng nhất để giải phóng quả bom này. Trên này lại còn giảm bớt nguy hại cho các người dân ở dưới nữa

5...

4...

3...

2...

1...

0...

Ting

~~Loan dùng hết tất cả sức lực vào bàn tay phải ném quả bom lên cao thật cao nhưng vẫn không đủ, đầu óc cô lại bỗng nhiên choáng váng khiến lực trên tay bị vơi đi phần nào. Nhưng nó cứ bay và bay mãi cho đến khi

BÙM!!!

Két!!!

Cộc Cạch!!!

Chiếc xe màu đen cầu thả, vượt qua hàng trăm cây đèn đỏ giao thông. Nó phóng ra từ con hẻm gần đó đâm thẳng vào tán cây ở vỉa hè sát bờ tường của nhà anh. Bảo và Tuyết Như quả thật rất sợ hãi nhưng cũng công nhận Lân lái rất lẹ. Kính cửa một bên hoàn toàn bị vỡ nát vì phải chà sát vào mặt tường. Anh mở cửa xuống xe chẳng buồn đóng mà nhìn lên trên cao. Dưới ánh nắng, màu lửa banh ra thật chói mắt, những người dân xung quanh sợ hãi chỉ chỗ nói gì đó. Lân bất lực, anh quì chân xuống nền đá sỏi cái rụp nhưng không hề thấy đau. Anh hét lớn

- LOAN!!!

Bảo và Như xuống được xe hơi khó khăn. Ánh mắt họ sau khi rời khỏi buồng lái cũng chính cái đồn lóe sáng trên kia. Bỗng nhiên lòng Bảo dâng lên cảm giác xót xa chua chát. Anh nắm chắc lồng ngực mình, Loan đã... đi rồi sao?

Như nhìn lên vụ nổ không chớp mắt, không phải trên đó chính là Loan chứ?

Ông Hùng cùng bà Vân nghe tiếng nổ lớn liền lao ra ngoài xem. Nhưng gì ông thấy được là có lửa đốm bám trên thành lan can trên sân thượng. Mắt ông mất màu nhớ lại những gì Loan nói lúc này. Ông đã thấy kì lạ ngay từ đầu rồi mà. Con gái ông giống ông sẽ không nói nhiều như vậy đâu. Nó là đứa con gái chuyện nào ra chuyện đó. Nếu tối mới tổ chức sinh nhật thì tối nó mới chúc sinh nhật hoặc tặng quà. Vậy mà ông vẫn đứng đưng vui cười không nhận ra điểm khác thường này, ông đã bị niềm vui sướng khi nhận lại vợ mình mà che mất cảm xúc. Ông có còn ra mặt làm cha nữa không

- Loan!!

Ông hét lớn tên cô vào bên trong nhà. Bà Vân chỉ kịp hét toáng tên ông lên một lần

Và BÙM!!

Lại một quả bom khác được đặt sẵn dưới nhà nổ tung. Nó kết nối với quả bom mà Loan đã cực công cô gắng tháo bỏ. Sau 30s sẽ bị kích hoạt mà phát nổ. Nhưng không ai nhận ra điểm này

Nghe tiếng nổ liên tiếp lần thứ hai, ba người đang thẩn thờ bên ngoài liền chạy vào trong. Vụ nổ lớn làm cái lục bình đặt bên cửa ra vào ngã xuống đè nặng lên một bên chân của ông Hùng. Ông hét đau đớn, nhưng là đau trong lòng

Cứu hỏa đã được gọi nhưng vẫn chưa đến nhưng họ lại chẳng thể chờ đợi. Không muốn nói như thế này nhưng ít nhất nếu Loan đã chết rồi thì cũng thấy được xác chứ

Trong đồng đồ nát, Lân và Bảo cố xông vào mặc cho rất nhiều người ngăn cản. Lửa vẫn đang bốc cháy nhưng họ không sợ vì họ có một điểm chung, cả hai đều có một tình yêu và tình yêu thương mãnh liệt với cô gái là nạn nhân duy nhất của quả bom này

Hai người dội nước đi vào. Ướt đầm cả thân, từng giọt nước rơi tí tách xuống sàn sỏi

Vẫn chưa đủ, hai người đổ thêm một lần nước lên người sau đó lao vào trong

- Không được!!

Ông Hùng nhìn sâu vào trong. Nhưng đốm lửa vẫn còn đang cháy và phừng phực đủ hướng Những thứ trên trần nhà vì có áp lực nóng từ lửa mà muốn rơi xuống bất cứ lúc nào. Ông lo lắng cho Lân và cũng lo lắng cho cả Loan vì bây giờ vẫn chưa biết sòng chết ra sao. Quả bom có khoảng cách khá xa với mặt sân thượng. Có lẽ Loan đã nhanh chóng trốn vào chỗ nào đó rồi cũng nên

Mong là như thế

- Ba đừng ngăn cản con

Tuy ông đã nói ra suy nghĩ của mình nhưng Lân vẫn cương quyết muốn vào trong. Tất nhiên, ông sợ đứa con trai duy nhất của mình cũng mất... Vì sâu bên trong, những vật dụng lơ lửng vẫn chưa hề ổn định

- Ba à... con thương em gái mình còn hơn bản thân con. Sống trên đời này con không có tình yêu cũng không sao, chỉ cần có em ấy là con đã thấy đủ. Ba cho con vào trong, con sẽ mang em ấy nguyên vẹn ra ngoài

Ông lặng lẽ nhìn Lân và Bảo đi vào bên trong. Như chết lặng, ông ngã người vào lòng bàn của gì Vân

Bên trong, những vật dụng dễ cháy không thể thoát khỏi tầm với của phạm vi quả bom. Nó phụt sáng và phát sang to hơn nữa. Thứ mà Bảo chú ý nhất trên trần nhà chính là cá bóng đèn trang trí đang lắc lư muốn rơi xuống. Anh nhìn về đằng trước thấy Lân thoát khỏi phạm vi mà cái bóng đèn sẽ rơi trúng nhưng trong phút chốc bất cẩn đó sợi dây vốn đã mỏng đứt đoạn và rơi tự do xuống dưới đất

Choang!!

Nó rơi xuống sàn vỡ toang. Bảo không sao cả, một mặt vì Lân đã lanh tay kéo anh sang một bên và từ bên ngoài Tuyết Như lấy một viên sỏi ném về cái bóng đèn làm nó chuyển hướng khoảng 0.1cm. Chỉ như vậy thôi đã biết sinh lực của người phụ nữ này dồi dào đến mức nào

Hai người cuối cùng cũng đã tiến lên được phòng ăn. Lân cũng bắt đầu hồi tưởng khoảng thời gian vui vẻ biết mấy khi bên gia đình. Tất cả phòng bếp vẫn còn nguyên vẹn làm anh bỗng cảm thấy may mắn. Nhưng đến khi anh chuyển hướng ánh mắt lên bàn thì mới vỡ lẽ, hoàn toàn không phải như thế. Nơi đặt bom đầu tiên chính là tại căn phòng này. Anh mím chặt môi quỳ một chân xuống nhặt lấy những sợi dây điện đã bị đứt ra từng mảnh. Anh muốn khóc, nhưng không được. Phải mạnh mẽ cho đến khi tìm được Loan

Anh vẫn còn nhớ mà, Loan đã cùng anh học tháo bom ở doanh trại quân đội

Bảo từ nãy giờ vẫn đờ người ra đó. Anh chú ý từng tất từng tất biểu cảm trên khuôn mặt ưu tú của Lân, chắc nơi này rất quan trọng với gia đình Loan nên anh mới khổ tâm như vậy. Anh đảo mắt nhìn xung quanh, nơi này hầu như vẫn còn nguyên vẹn. Rồi ánh mắt anh dừng lại dán lên vật sáng đang lấp lánh trên bàn nhờ ánh sáng mặt trời chiếu qua khung cửa sổ. Vật sáng đó nằm sát bên cạnh chiếc điện thoại gần đến cổ thần tiên. Anh nhìn ngắm, đó là chiếc chìa khóa khác với chìa khóa kia

Anh run rẩy tay chân cầm nó đi đến bên cạnh Lân. Nhưng rồi mũi anh đánh hơi được một mùi lạ

Lân đứng thẳng người nhìn về phía trước. Định xoay người nói với Bảo rằng tiếp tục tìm Loan thôi nhưng chưa kịp phản ứng gì đã bị Bảo ấn đầu xuống, tay kia của anh đẩy cái bàn ăn nặng hơn nửa tạ nằm nghiêng xuống. Tầm thủy tinh lớn trên bàn theo lực hút mà ngã xuống nghe cái choang

- Cậu...

BÙM!!

Vụ nổ xảy ra quá bất ngờ, Lân và Bảo chui túc người trong bàn ăn để giảm mức độ thương tích trên người mình. Vụ nổ khá lớn và lực quá mạnh khiến cái bàn còn bị chặn bởi hai người hơn một trăm cân cũng bị đẩy xa không dưới một mét

Nghe thấy tiếng nổ vang lên lần nữa ông Hùng cùng bà Vân bàng hoàng nhìn vào trong. Ông hét lớn

- Lân!!

Bà Vân á khẩu không biết nên nói gì

Mãi đến một lúc sau, khi giọt nước mắt chuẩn bị lăn xuống một lần nữa thì

- Con không sao

Lân hét lớn nhất có thể để ba mẹ mình hiểu anh vẫn rất khỏe mạnh, không bị vấn đề gì về thân thể cả. Hai ông bà lúc này mới dám thở đều. Sau đó, anh nhìn lên thứ đang lóe sáng trên tay của Bảo. Anh chớp lấy nó soi từng chi tiết

- Cậu lấy nó ở đâu?

- Trên bàn, bên cạnh chiếc điện thoại bàn

Không hiểu sao khi nghe đến chữ điện thoại bàn anh lại tự tay thò vào túi lấy điện thoại mình ra. Anh nắm chắc chìa khóa nhìn dòng tin nhắn trên điện thoại mà... khóc

Bảo hơi bất ngờ, một người đàn ông chính chắn như Lân mà cũng có thể rơi nước mắt trước một người khác. Anh không đành lòng, Loan sẽ không chết dễ dàng như thế

Anh thúc giục Lân đứng dậy. Phải nhanh nhanh đến bệnh viện. Hai người sẽ vào vai của một bác sĩ. Phải khẩn trương, chỉ chênh lệch nhau một giây một phút cũng có thể gây mất mạng. Bây giờ cứ nghĩ, lên được sân thượng càng sớm thì khả năng sống của Loan càng cao

Đi trên bậc thang nghe cộc cạch giống như tâm trạng của họ bây giờ. Khẩn trương ghen cả nhịp tim trong lồng ngực

“Giúp em hoàn thành nguyện vọng”

Cửa sân thượng bị khóa. Loan làm vậy chắc sợ rằng ảnh hưởng từ vụ nổ sẽ gây thiệt hại nhiều. Dù cho sinh mạng đang ở giữa ranh giới sống và chết cô vẫn muốn giữ lại chút gì đó với gia đình. Để họ khắc sâu tên cô vào trong tâm trí

Rầm!!

Với lực của hai người con trai cao to cùng với ý chí mãnh liệt từ một cô gái, cái cửa sắt dày cộm 30mm nhanh chóng bị đẩy ra ngoài. Ánh sáng hé mở, hai người đổ sầm về phía trước. Trước mặt họ là cô gái đó, người mà cả hai đang sốt sắn lo lắng và tìm kiếm. Cô bị gìm chặt vào tường bằng một thanh sắt nhọn. Nó đâm xuyên qua bụng cô đâm thẳng vào tường một khoảng lớn. Bây giờ muốn kéo cô ra ngoài rất khó. Lân sợ hãi lại gần nhìn xem,

Thật may quá hơi thở vẫn còn

36. Chương 35: Hạnh Phúc Cuối Cùng (hết)

Ba năm rồi Loan à. Sao em còn chưa tỉnh? Không sợ anh sẽ theo người con gái khác hay sao? Nếu thế thì đừng có giận anh đấy nhé. Nhưng làm sao mà anh làm như vậy được? Trái tim của anh đã không còn chỗ trống nữa rồi.

Em gái yêu quý của anh, em đã từng rất lo sợ anh sẽ không bao giờ có mảnh tình nào dặt vai, nhưng bây giờ em tỉnh lại mà xem, anh sắp kết hôn nhưng không có sự chúc phúc của em thì sao mà hạnh phúc được. Em muốn thẳng anh này đợi đến bao giờ nữa hả?!

Không lẽ con giận mẹ vì mẹ giấu con chuyện cái chết của mẹ hay sao? Mẹ biết lỗi và bây giờ muốn xin lỗi con đây này, nhưng con cứ nằm đó thì làm sao mà mẹ nói xin lỗi được đây? Liệu con có nghe được hay không?

Nằm viện một mình cô đơn lắm con gái, thiếu con cuộc đời ba như thiếu đi muối tẩm vào nồi canh, không có ngày nào mà cười nổi. Nếu còn thương ông ba già này thì tỉnh lại đi, môi sắp nứt mề hết rồi.

Cả lớp mắt cậu như rần mắt đầu, những năm còn ở trường lớp liên tục bị các anh chị đàn trên bắt nạt. Thiếu những câu suy luận ngay bèn của cậu quả thật họ không thể sống qua ngày. Giờ tốt nghiệp rồi, cậu có nhìn thấy ai nhận bằng mà mặt như một đũa đi đũa đám chưa?

Em nói rằng muốn tiền chi đi mà, vậy mà tối ngày chị phải siêu thoát lại không thấy được em tươi cười lần cuối. Em quên chị rồi sao?

Sống như vậy hơn trăm năm rồi, giờ thêm ba năm cũng không sao? Em luôn miệng khuyên chị mau siêu thoát nếu không muốn trở thành ác linh mà. Chị sống thêm ba năm rồi đấy, lại thêm 1095 ngày nữa rồi đấy. Em không tỉnh, vậy khi chị trở thành ác linh và hại người thì ai sẽ giải thoát cho chị? Chị không muốn người nào ngoài em giết chị đâu.

...

Cứ thế từng ngày, từng câu nói từ tận đáy lòng mộ người được viết ra dán lên đầy bức tường trắng của bệnh viện. Họ không ai dưới hai mươi tuổi, không còn trẻ thơ nữa vậy mà lại chung tay gấp 1000 con hạt giấy treo khắp phòng, thắt 10000 sao giấy bỏ vào lọ thủy tinh treo lên trần nhà như một cái chuông gió. Mỗi ngày, mỗi cái hi vọng vứ thể nảy sinh rồi chết đi giống một chú đom đóm. Còn hơi thở là còn hi vọng.

Đến khi bác sĩ nói Loan đã là người thực vật họ vẫn còn hi vọng.

Hi vọng phép màu xảy ra với cô gái can đảm này.

Ba năm, đối với họ không dài lắm vì dù có mười năm họ vẫn cứ chờ. Chỉ thấy thương cảm cho Bảo, ba năm không muôm kết thân với bất cứ người khác giới nào. Anh lao vào công việc thám tử của mình. Ngày này qua tháng nọ, mỗi ngày chăm chỉ dán lên tường một mảnh giấy với những câu nói phát ra từ tận đáy lòng. Mỗi ngày không thể thiếu thứ nước lỏng mặn chát, không thể thiếu ánh nhìn hình bóng ấy nằm thoi thóp trên giường. Dù bận đến đâu, các vụ án có cay nghiệt đến đâu thì vẫn nhất quyết bỏ ra ít nhất một giờ đồng hồ để đến nơi này. Bằng không qua đêm ở đâu cũng không phải là một ý kiến tệ hại gì.

Tuyết Như biết trong cái tình trạng như thế này thì cô không nên nói ra điều này, người mà cô thầm thương bao lâu, Lân chính là anh chàng với biệt danh James trên Ins. Khi lần đầu tiên nhìn anh cô đã nhận ra ngay. Hai người rất hay nhắn tin với nhau, tương tác với nhau rất nhiều và cả hai đã nảy sinh tình cảm từ lúc nào. Khi cô nói ra chân tướng, Lân có hỏi ngạc nhiên đòi kiểm chứng, và cô cũng nhận ra anh đang rất háo hức kết quả này Đúng, anh cũng thầm thương cô nữa đấy. Hai người quen nhau và quyết định kết hôn khi Loan tỉnh dậy. Nhưng!! Nhỡ Loan không bao giờ tỉnh dậy thì sao? Anh đã bỏ công tác ở Mỹ và đợi ở Việt Nam ba năm rồi.

Ông Hùng vẫn cứ ngồi xe lăn và gì Vân thường xuyên đẩy qua đẩy lại. Ông ngày nào cũng thế, cố gắng tập luyện để cái chân mình có thể đứng vững trở lại khi Loan tỉnh. Đây chính là thứ mà Loan đã cố gắng bảo vệ cho đến phút cuối. Nhưng cô có tỉnh hay không?

Là một nhà tâm linh, đối với linh hồn của Linh Đan thì Tuyết Như vẫn có cách giải quyết. Cô đưa linh hồn của Linh Đan vào một người tự tử ở bờ sông. Truy ra thì cô gái ấy là trẻ mồ côi, gương mặt ứa nhìn nhưng cũng đẹp hơn Linh Đan hiện tại. Và có một chàng trai nào đó luôn bám theo Linh Đan bảo rằng đã lọt hố ngay lần đầu tiên gặp mặt. Hắn ta là một công tử nhà giàu, kiên trì với một cô gái trong ba năm cũng không phải là không có lòng chân thành. Kể ra, chuyện tình này giống như một cuốn tiểu thuyết ngôn tình.

Hôm nay vẫn thế, Bảo khoác áo đến hiện trường vụ án sau khi ghé qua bệnh viện một lần. Ngày hôm nay chính là vụ giết người trong phòng tắm. Anh vẫn khẳng khẳng như thể dù rằng cơ quan cảnh sát đã nói rằng đây là một vụ tự sát.

Anh đi loanh quanh hiện trường vụ án bắt đầu xem xét. Đeo khăn tay cao su vào, anh bắt đầu với cái quạt trên trần phòng tắm. Không có gì khả nghi. Theo như những hồ sơ mà cảnh sát thu thập được, nạn nhân đang thất nghiệp, cô theo ngành xây dựng. Bên trong nhà có hai nghi can, chị gái nạn nhân là một y tá và bạn trai nạn nhân là bác sĩ có học thêm ngành kỹ thuật. Chị của nạn nhân có vẻ không đau buồn lắm khi em mình mất, kem phấn trên người không hề có dấu hiệu phai đi. Có ai khi vừa khóc xong lại đi trang điểm lại trong cái tình cảnh này hay không? Xem em gái mình nhẹ hơn việc cá nhân cơ đấy. Anh xem xét qua, đã có động cơ rồi. Hung thủ có thể một trong hai hoặc cả hai, một học sinh thất nghiệp vẫn chưa đủ để tìm đến con đường tự sát. Là em gái ăn một ít tiền của chị thôi là đã thấy ăn năn cần rút rồi sao?

Chính là, quan hệ hai chị em này dạo này không tốt nhưng với cậu bạn trai thì vẫn rất là bình thường thậm chí còn thân mật hơn. Vào cái đêm người chị phải trực ca đêm ở bệnh viện thì hai người này đã có quan hệ thể xác. Bảo nhìn cái thông tin này, có gì mà có ích chứ

Hết ba mươi phút, anh hết thời gian, lần đầu tiên có vụ án anh không phá được. Không phải không được mà là anh có đủ thời gian. Bây giờ vẫn còn có vụ án khác đang chờ. Anh phải đi, vụ này anh nhất định sẽ truy cứu thêm

- Nạn nhân bị mất máu đến chết khi cắt vào tay lần đầu tiên. Trong cái phòng không có ánh đèn, dù là thần thánh cũng không thể nhìn thấy được mạch hiện tại là chỗ nào. Nhưng là một bác sĩ thì sẽ khác, chỉ cần một ít ánh sáng trắng thì mọi chuyện sẽ đi theo hướng ngược lại. Nạn nhân sẽ chết ngay sau khi đứt mạch. Tiếp theo, sau khi bạn trai nạn nhân ra tay, người ra kế hoạch tạo một phòng kín chính là chị gái nạn nhân. Nguyên nhân cánh quạt có quấn những sợi tóc quanh trục quay sẽ không trở thành việc đáng ngờ vì cả hai chị em đều có mái tóc rất dài. Nhưng không phải là tóc mà là một thứ gì đó tương tự thì khác, cây quạt trần và cánh cửa chếch một góc 45°, đó là một góc độ hoàn hảo. Khi vừa khởi động quạt bằng cái công tắc sát bên cửa ra vào, quạt sẽ không quay nhanh ngay mà phải một kúc sau mới có tốc độ bình thường. Và lúc ấy, sợi dây nối trục cánh quạt bà chốt khóa của cánh cửa sẽ căng ra và kéo chốt lại. Thế là thành một căn phòng khóa kín. Động cơ chính là, người bạn trai nạn nhân đã có hẹn ước rằng sẽ lấy người chị gái làm vợ nhưng họ có một vật cản chính là nạn nhân. Nếu mất đi vật cản, sẽ đến đích nhanh hơn.

Cô gái xa lạ dựa người vào cửa vệ sinh trước mặt Bảo nói ra suy nghĩ của mình. Đôi nam nữ bên cạnh run chân cầm cập ngã quỵ xuống đất trừng mắt nhìn cô gái ấy. Đúng đến từng chi tiết, và ngay cả động cơ cũng thế. Cô gái này là ai? Rõ ràng không phải là người trong lực lượng điều tra.

Cô gái ấy đeo kính đen nhòa miệng cười sau đó nhìn sang phía hai người kia.

- Cho hỏi có đúng như tôi nói không? Nếu nói dối, tôi không biết hai người sẽ như thế nào đâu.

- Không có bằng chứng, cô đừng có mà đổ tội cho người khác

Cảnh sát cũng khâm phục tài năng suy luận của cô gái này, sắc bén đến từng chi tiết. Với lại, cũng có thể không ai chú ý đến cô gái này từ đâu ra và đã đi đến những nơi nào trong hiện trường vụ án

- Cô gái, cô có bằng chứng không?- Viên thanh tra cảnh sát hỏi

- Cậu bác sĩ đứng yên đó, phiền cậu để cảnh sát kiểm tra đằng sau túi cậu có gì!!!- Nói rồi cô gái quay sang Bảo- Chàng trai trẻ à, tôi khâm phục đam mê phá án của anh. Ngay cả tôi đi lẫn quần mấy vòng trong hiện trường cũng không nhận ra. Tôi cảm thấy tự hào vì lực lượng cảnh sát Sài Gòn có một người như anh đấy

Bảo hơi trầm ngâm một lúc, cô gái này sao có thể phá án nhanh đến như vậy. Trong vòng nửa giờ đồng hồ anh chỉ mới đi được nửa chặn của vụ án mà cô gái đã phá hết chỉ trong gan tấc. Cô gái này không phải là đến trước anh đâu. Anh xem xét viên cảnh sát đang kiểm tra máy quạt. Anh quay người nhìn cô gái

- Cho hỏi quý danh?

Nhưng cô gái đó đã bỗng chốc chẳng thấy đâu. Bảo muốn cảm ơn một tiếng và cũng muốn chất vấn vài điều. Hôm nay cô ấy làm như thế thì mất hình tượng anh quá. Không ngờ lại có nguy có lỗi tư duy nhanh hơn Nhật Bảo này. Anh đi vào xe đưa tay liếc đồng hồ, phải nhanh đến vụ án rồi còn đến bệnh viện nữa.

Hôm nay đến trễ hơn thời gian của mọi ngày. Anh phóng xe nhanh như một cơn gió. Chắc Loan đang rất cô đơn ở bệnh viện

Nhưng có thứ khác đã khiến anh phải dừng xe lại quên đi có thứ gì đang đợi mình ở bệnh viện. Anh trông thấy có cái bóng dáng quen thuộc đang ngồi xẩy chân ở trên đôi kênh. Cô gái ấy nhỏ nhắn, tóc bay bay trong gió hai chân vẩy vẩy nước phía dưới. Và cả, chiếc kính đen đã được đặt bên cạnh cô ấy. Anh không kiềm lòng được, đậu xe bên đường đi đến bên cạnh cô ấy. Chưa biết danh tính đã biến mất đã vậy còn khiến anh mất uy tín trước nhiều người. Anh không giận nhưng mà cũng chất vấn một chút mới đứng lẽ. Sau cái màn đó mà cô gái này vẫn ung dung như vậy được.

Cạch!!

Cô gái đó, đang đứng đây. Cô chống tay một bên nhòm người về phía trước.

- Sông? Tôi không biết bơi...

Một câu nói, không thể hiểu đầu đuôi là gì. Nhưng anh lại cảm thấy nhớ nhớ, cái lúc mà anh đã cứu Loan bên phía dưới biển. Cô ấy cũng không biết bơi.

- Xin chào cô gái!!

Không phải bước nhẹ nhàng, tiếng đập cửa xe cũng đều nhỏ trong cái không gian yên tĩnh này. Hay có tâm sự gì trong lòng khiến cô lại suy tâm. Không lẽ vụ án mà cô đã phá có gì đó sai sót hay sao?

- Có gì đó sai sót trong cách phá án của cô sao?

Cả người cô gái nảy lên như bị dòng điện chích phải. Cô giật mình quay người lại cầm lấy cái kính râm đặt giữa ngực mà tức giận nói.

- Nói bừa! Loan này không bao giờ phá án mà không có đủ bằng chứng bằng chứng. Nhất định sai sót chỉ nằm ở dưới con số âm.

Cô gái ấy quay lại gương mặt tức giận mà nói. Cô liếc mắt nhìn anh như đang ghét bỏ. Một ánh mắt hoàn toàn xa lạ. Nhưng đối với anh lại không phải như thế, trên đời này không bao giờ có Loan thứ hai. Kể cả hình dáng, cách suy luận, chỉ số thông minh cũng chỉ có một. Và Bảo dám chắc trong lĩnh vực anh đã chọn, chỉ có mình Loan là có thể vượt mặt anh.

Nhưng cô ấy sao lại ở đây? Lúc sáng, anh đến thăm vẫn còn nằm trên giường với vô số các sợi dây gắn vào người. Thậm chí bác sĩ khẳng định nói rằng không hề có tiến triển gì trong ba năm nay.

Không! Phép màu đã xuất hiện. Người đang đứng trước và tức giận với anh không phải là Loan hay sao?

Đôi chân anh run rẩy, cả người đều ngã về đằng sau. Đến giờ vẫn không thể tưởng tượng được điều gì đang xảy ra trước mắt mình. Mỗi ngày nhìn Loan nằm thoi thóp trên giường bệnh, anh đã nghĩ mình chẳng thể yêu thêm được nữa. Nhưng... cũng phải ông trời đã thương anh không?

- Em... em tỉnh từ lúc nào?

- Tỉnh? Liên quan tới anh sao? Tôi và anh không quen không biết, chẳng phải là định lừa tôi đó chứ!

- Em đang nói gì vậy? Là anh, Bảo đây!

- Đừng có mà tự nhận người quen, ta đây không rảnh, phải về nhà đây.

Nói rồi Loan toan bước đi ra đường vẫy một chiếc taxi rời đi. Mọi chuyện xảy ra trước mắt nhưng anh lại chẳng thể làm gì được. Ba năm chờ đợi nhận lại được gì, chính là cái sự thờ ơ lạnh nhạt này của người đó sao? Bảo hừ mũi cười khổ, ông trời miếu cười với anh thì không phải là anh gặp may mắn.

Anh không về nhà, tiến thẳng đến quán rượu. Bây giờ ngoài rượu ra thì anh biết tìm gì để giải sầu bây giờ. Đến trước quán, đôi chân anh hơi chùn lại. Loan là một người không thích kẻ say rượu. Nhưng bây giờ người ta đâu còn nhớ mình là ai. Đi vào vài bước, Bảo va phải một người nào đó cao to lực lưỡng hơn anh. Mấy chai bia trên tay người đó rơi xuống.

- Anh Lân? Anh... mua bia làm gì?

Trước ánh mắt ngạc nhiên của Bảo, Lân vẫn là đưa tay kéo cậu lên trước.

- Về đi, tôi và mọi người sẽ uống với cậu.

Bảo nhìn Lân rồi khẽ bật cười, mọi người chính là đang thương hại cho số phận của anh sao? Quá đủ, sau ngày hôm nay anh sẽ rời khỏi gia đình đó.

- Cảm ơn mọi người.

- Nhanh nào Bảo, đêm hôm như thế này rất là khó bắt taxi

- Anh đi taxi đến đây sao?

- Thuận đường nên đồng nghiệp đưa sang. Cậu ấy có công việc với vợ mình nên về trước. Thật may mắn khi gặp cậu ở đây. Ta đi thôi!!

Lân có hơi thô lỗ, ra khỏi xe đi thẳng vào nhà không đóng cửa lại và cũng chẳng thèm nhìn Bảo lấy một cái. Cả người đã khó chịu vậy còn khó chịu hơn. Chấp nhận anh ấy mang hai bên tay là thùng bia to tướng nhưng chân đẩy một cái thôi là đã đóng cửa lại được rồi mà. Nhấn nút chống trộm anh đi thẳng vào trong nhà.

Đèn bóng lấp ló bầy mầy, những sợi dây kim tuyến đủ sắc đang lấp lư trong gió trước cánh cổng. Bên trên có viết ‘Day of Bao’. Giật mình anh mới nhận ra hôm nay chính là ngày sinh nhật của mình. Ngạc nhiên còn chưa tan hết, anh đã bị một người từ đằng sau đẩy vào.

- Tôi có nhiệm vụ là đưa cậu về, có biết là cái thùng bia này nặng lắm không hả?

Lân nấp từ trong bóng tối xuất hiện đẩy anh vào trong. Mọi người, cả lớp, ba mẹ đều ở đó, một buổi sinh nhật thật hoành tráng còn hơn cả buổi tiệc cưới linh đình. Anh đảo mắt xung quanh tìm hình bóng nhưng lại chẳng thấy đâu. Trong đáy mắt hiện lên chút thất vọng.

- Này chàng trai, hôm nay là ngày của chú, đừng có mà ỉu xeu như thế.

Bảo đi vào bên trong trước ánh mắt của mọi người. Hôm nay là mùa đông khá lạnh, nhưng với cái khung trời ấm áp này thì chiếc áo choàng to dày này chẳng là cái thá gì. Dắt nó trên cây móc quần áo trong góc tường, anh nhìn chiếc bánh sinh nhật khê miềm cười. Mọi người cũng biết cách an ủi người ta nhỉ.

Phù!!

Tắt nến tắt đi, anh nghe thấy tiếng thúc giục của mọi người bảo mình mau mau ước đi và hãy ước về một thứ gì đó thật tốt đẹp...

Bảo miềm cười chap hai tay lại và nhắm mắt.

Ba năm sống tại căn nhà này, mong mọi người sẽ không thấy tiếc nuối khi anh ra đi.

Phù!!

Lại một lần nữa nến lại tắt. Bây giờ chính là tiết mục mở quà. Mắt anh liếc vào hộp quà to nhất và nó sẽ là món quà anh khai cuối cùng. Tất cả những thứ mà anh được tặng vào hôm nay thật sự là dở khóc dở cười. Những thăng bé con của những người bạn cùng lớp, ba tuổi hai tuổi một tuổi ngây thơ kà lại tặng cho anh một hộp xx. Đây chính là ý kiến của ba mẹ tội nhóc chứ gì. Quá xấu hổ Bảo cất nó vào trong hộp. Đây chính là hộp quà cuối cùng có kích thước to nhất.

- Đây là do...- Lân vội càng che miệng Tuyết Như lại không cho nói tiếp

- Em cứ mở. Dù gì cũng là của em

Lân đã đổi cách xưng hô từ Cậu sao Em.

Có lẽ cậu không có viễn phúc để hưởng thụ cái thứ yêu thương này. Vì ngày mai phải rời khỏi đây và đi về nước Nhật Bản xa xôi. Những món quà này, anh sẽ giữ kĩ.

Đôi tay Bảo run run cầm vào sợi dây buộc quà. Có thật là anh muốn rời khỏi đây không?

Chiếc ruy băng hồng được tháo ra, anh nhấp tay mở chiếc hộp nhìn vào bên trong. Ánh mắt quá đỗi thất thường đến khi đèn hằm chẳng thấy rõ mặt mũi. Cái cô gái này sao lại thích để cho anh suy nghĩ nhiều như thế. Trong hộp quà, Loan đang co người nằm ngủ ngon lành. Mái tóc cô xõa dài, bên trang phục mặt từ hồi chiều vẫn còn khoác lên người. Bên trong cũng không phải là quá nóng thể nên mới có thể ngủ ngon lành như thế.

Anh nhìn lên từng cái sắc thái của từng người trong căn nhà lớn. Họ dường như đều tránh ánh mắt anh. Bảo cười gian tà

- Mọi người cứ tiếp tục vui chơi với buổi tiệc nhé.

Nói rồi anh bế Loan vẫn còn đang ngủ lên trên phòng. Lân nhìn bóng dáng anh lòng có chút tiếc nuối. Tuyết Như nhận ra đặt tay lên vai anh trấn an.

- Suy nghĩ cho người con gái của anh đi.

Anh khi cười nhấp môi hôn lên môi Tuyết Như. Cô đỏ mặt liếc nhìn xung quanh

Chết tiệt!! Cô ngủ say đến thế...

Lúc đặt cô lên giường thì mới lơ lơ mà tỉnh dậy...

- Đây là...

Roẹt!!

Có tiếng... thứ gì đó vừa được mở ra. Căn phòng tối om, cô không thấy gì cả

- Ô!! Đây là đâu?

Tiếng nói từ trong bóng tối vang lên

- Em lừa anh, ngoạn ngục như vậy. Hình phạt mà anh giành cho em chính là... lừa em lên giường.

- Bảo...- Cô ấp úng, thật hối hận khi đã ngủ say lúc đó- Có thể... để đến ngày kết hôn không?

- Ba năm... anh không thể nhịn được nữa rồi.

Loan không muốn nhưng bị anh cưỡng ép nên không thể không làm theo.

Đêm hôm ấy... thật là không thể nào quên... các bậc trưởng bối tức giận trách mắng vì Bảo đã dám làm quá mọi chuyện đã tính trước.

Và thế là... Ngày hôm đó... có hai cô gái lên xe hoa đi theo con đường tình yêu ẩm áp...

37. Chương 36: Ngoại Truyện 1: Thường Nhật 1

“Lần sau anh nhất định sẽ dùng áo mưa.”

Bảo hờn giận nói khi nhìn Loạn bị Lân kéo khur khur giữ trong một căn phòng riêng. Đồ lolicon!! À mà không, Loan đã lớn rồi cơ mà. Anh hờn dỗi ngồi khoanh tay dưới sofa ẩm ướt, lần đó là do anh hấp tấp quá nên bây giờ đến đêm tân hôn cũng không cho phép động vào trong khi... có thai thì cũng có thể quan hệ với nhau mà. Chỉ cần... nhẹ nhàng là được.

Rầm!!

Tuyết Như mạnh bạo mở cánh cửa hét lớn.

- Lân!! Anh xuống đây cho em.

Lân vẫn đang trong phòng móm cháo cho Loan ăn. Nghe thấy giọng như bò rống của Tuyết Như gọi lên thì bỗng nhiên rùng mình dựng đứng lông.

- Anh lại bỏ việc sao?- Loan nghi hoặc hỏi.

Lân đặt bát cháo xuống bên cạnh bàn nói.

- Em đợi chút anh sẽ lên ngay.

Loan thương cảm nhìn anh mình xuống dưới nhà. Cũng không thể trách anh ấy được. Vì tất cả chỉ là do lo lắng cho cô mà thôi. Nhưng mà có hơi quá đúng không? Cái thai chỉ mới được một tháng.

Xuống dưới nhà Lân rụt rè bước đến. Tuyết Như tức giận ngồi lên sofa cùng Bảo đợi ông chồng của mình xuống dưới nhận tội.

Chuyện sắp xảy ra là chuyện của gia đình nhỏ của chị Tuyết Như và Lân. Đáng phép là Bảo nên nép mình đi để họ giải quyết. Nhưng, anh cũng muốn một lần hả dạ nhìn Lân hạ mình trước ai đó. Loan là vợ của anh, rõ ràng là vợ của anh còn giật lấy, anh ghim, ghim!!

Lân bước xuống ngồi ngay bên cạnh Tuyết Như hai tay đầm đẩm bả vai chị ấy. Tuyết Như vẫn rất tức giận phát tay hấn ra khỏi mình.

- Lần này là lần thứ 34 trong tháng. Rốt cuộc trong mắt anh có em hay không?

Cô là vợ anh ấy nhưng chỉ vì đứa em gái bé bỏng mà bỏ rơi cô ở sở cảnh sát không biết bao nhiêu lần. Một mình ở phòng nghiên cứu quanh ngày suốt đêm cũng không gọi đến một cuộc. Cô tất nhiên là không muốn nảy sinh ghen tuông với Loan nhưng thật sự đã cảm thấy chồng mình sắp bị cướp mất rồi. Mà không phải là bị cướp, mà chính là tự mình theo người khác.

- Rốt cuộc là anh cuồng em gái đến mức nào. Lân à em mệt mỏi lắm.

Tuyết Như khóc không ra nước mắt vùi đầu vào vai Lân mà mệt mỏi. Anh thở nhẹ, cuối cùng cũng dịu xuống rồi. Lân nhẹ nhàng nâng đầu Tuyết Như gục xuống đùi của mình, tay vuốt nhẹ đầu cô như vuốt thú cưng của mình.

- Ngoan lắm cún yêu của anh.

- Cái gì!?

...

Trong một cửa hàng nhỏ cách đó không xa, chàng trai nọ vẫn cứ đứng đó tức tực trước cổng dưới trời nắng đốt muốn cháy da. Bên trong, cô gái kia đang dọn dẹp lại mọi thứ phải bụi lau kính vô tình nhìn thấy anh, ánh mắt phiến hà rõ thấy.

Linh Đan vắt khăn lên trên thanh sắt gần đó mở cửa ra bên ngoài. Chàng trai nọ trông thấy thế liền vui mừng cười hơn hở.

- Linh ơi...

- Tôi là Linh Đan.

Linh Đan khó chịu nhíu mày nói. Có được thân xác mới thì đúng là một sự may mắn đối với một hồn ma vất vưởng hơn thế kỉ như cô. Nhưng cô thật sự cảm thấy phiền toái khi anh chàng này cứ phải bám theo cô như thế. Cô không biết quá khứ của cô gái này nên cũng không biết anh ta là ai, và cũng không biết nên giải thích cho anh hiểu sự tình là như thế nào.

Sắc mặt Linh Đan liền dịu xuống dất anh ta vào trong. Từ một chàng trai da chỉ hơi rám nắng vì đi quân sự mà đã sạm đen đi khi ngày nào cũng đứng nắng đợi nhìn thấy nụ cười của cô trước cửa.

- Anh Đức, tôi thật sự... không phải là Linh của anh mà.

- Anh biết, em là Linh Đan.

- Vậy tại sao...

- Em có thể nào anh cũng chấp nhận mà.

Linh Đan thật sự rung động trước những gì mà Anh Đức nói. Cô biết những gì anh nói là giành cho cô gái này chứ không phải mình. Sống hàng trăm năm trên cõi đời mà không biết tình yêu là gì, Anh Đức là người đầu tiên khiến cô thật sự rung động và muốn tiến sâu hơn đến một con đường mà cô chưa bao giờ mơ tưởng tới. Hai mắt Linh Đan ngấn lệ quay sang chỗ khác nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Anh Đức.

- Kìa... sao em khóc rồi.

Anh Đức bối rối cứ đứng lên ngồi xuống khi trông thấy Linh Đan sắp khóc. Anh chạy đến quỳ tìm ngay một tờ khăn giấy mang đến cho cô. Linh Đan nhận lấy nhậm vài lần trên vành mắt không cho nó rơi xuống. Anh hỏi đến thì cô phải trả lời làm sao.

- Anh Đức, anh... em đã nói rằng em mất trí nhớ rồi. Tại sao anh cứ...

- Là do em không nhớ ra anh là ai chứ không phải là em mất trí. Đừng nói lung tung.

Có khác gì nhau? Linh Đan muốn lên tiếng phản bác nhưng nhìn ánh mắt nghiêm túc cương quyết của anh liền ngoan ngoãn im lặng.

- Để em lấy cho anh một chút nước.

Linh Đan đi đến quầy pha chế làm cho anh một tách cafe mang đến. Cùng lúc ấy có khách hàng vào quán, cũng may là cô đã kịp đứng lên.

- Linh Đan ơi, cho anh một cốc đông đầy tình yêu của em nhé.

Linh Đan nở một nụ cười giả tạo trên môi chậm rãi pha chế một ít cafe cho khách. Mặc kệ những ánh mắt đầy dâm ý của anh ta, cô thất chặc tạp về mang nước đến.

- Của anh đây.

- Cảm ơn em gái.

Hắn ta rút trong ví tiền một tờ giấy 500k đưa cho Linh Đan. Hắn miểm cười bảo rằng không cần thối, cô nhận lấy đến quầy đếm lấy số tiền mà mình cần phải trả. Hắn ta thấy thể liền một nước lấy tách cafe rời đi.

Linh Đan thở dài, đến nay số tiền hắn đưa dư cho cô cũng phải lên đến cả chục triệu rồi.

Anh Đức vẫn cứ ngồi đấy nhìn biểu hiện của hắn từ lúc đến cho đến lúc đi. Rõ ràng, một người đơn phương không biết bao nhiêu năm như anh rất dễ dàng nhận thấy cái thứ tình cảm gọi là thật hay giải phát ra từ người khác. Và hắn, chỉ toàn là dâm dục. Anh lại liếc sang nhìn thân thể của Linh Đan mà hắn đang ngắm nghía. Đúng là... nó quả thật rất là quyến rũ đi. Cả anh cũng mê hoặc bởi nó hướng chi. Bỗng nhiên Anh Đức đưa ra quyết định, cả thể xác lẫn linh hồn của Linh Đan phải thuộc về mình.

...

- Loan đâu rồi!!

Lân hốt hải từ trên lầu chạy xuống. Bảo cũng không thấy đâu khiến anh sinh nghi mà tức giận vội vàng nhấn số gọi ngay.

- Loan đâu rồi?!

Bảo vẫn đang bận bịu giải quyết một vụ án nên không rảnh thời gian lắm. Thậm chí anh còn cảm thấy chán ghét khi chủ nhân cuộc gọi chính là Lân. Là kẻ đã cướp vợ, cướp vợ của anh đó.

- Em đang bận.

- Loan đâu rồi?!

- Cái gì?! Không phải là ở với anh sao?

Tút tut!!

Lân lập tức tắt máy gọi vào số điện thoại của Loan, nhưng cô lại bỏ quên điện thoại ở nhà mất rồi. Anh bắt đầu vò tóc bức tui, bất cẩn quá di mất. Thể trạng Loan rất yếu, mặc dù khám cho kết quả khỏe mạnh nhưng vẫn không nên hoạt động nhiều. Cơ thể nhỏ bé đó chịu đựng quá nhiều sự bất công của cuộc sống rồi.

Bảo đang dang dở vụ án nên không thể đi được. Anh liền gọi ngay cho Minh và ngọc.

- Hai người giúp tôi đến và giải quyết chuyện ở đây được không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/biet-thu-ma-am>